

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Language: ภาษาไทย (Thai)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Thai Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-16 from source files dated 2017-08-16.

53e52ba5-5d94-5576-bd39-887847a6c62e

ISBN: 978-1-5313-1299-2

กิจการ คำนำ

ผู้เขียนหนังสือกิจการ คือคุณหมอลูกา เป็นคนเดียวกันกับที่เขียนหนังสือลูกา

หนังสือกิจการเล่มนี้ เป็นเรื่องที่เขียนต่อจากตอนจบของหนังสือลูกา คือตอนที่พระ เยชูสั่งพวกศิษย์ เอวกของพระองค์ให้ไปประกาศข่าวดีให้คนทั้งโลกได้รู้ พระ เยชูต้องการให้พวกเขาได้ไปบอกทุกคน ให้รู้ถึงแผนการของพระองค์ที่จะช่วยให้มนุษย์ในโลกนี้ไม่ต้องได้ รับโทษจากบาปของตนเอง ลูกาได้บันทึกถึงการ ประกาศข่าวดีของศิษย์เอกสองคน คือเปโตรและเปาโลซึ่งประสบผลสำเร็จมาก ลูกาได้รายงานให้รู้ว่าอาณาจักรของพระ คริสต์ได้เติบโตอย่างรวดเร็วขนาดไหน จากจุดเล็กๆในเมืองเยรูซาเล็ม ขยายไปถึงแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย และในที่สุดก็แพร่ไปทั่วอาณาจักรโรมัน

ลูกาเขียนหนังสืออีกเล่ม

๑ ท่านเร โอ ฟิลีตุที่รัก ในหนังสือเล่มแรกที่ผมเขียนให้ท่าน เป็นเรื่อง ราวเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระ เยชูทำและสั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้น ๒ จนถึงวันที่พระองค์ถูก รับขึ้นสวรรค์ แต่ก่อนที่พระองค์จะถูก รับขึ้นสวรรค์นั้น พระองค์สั่งพวกศิษย์เอกที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้สั่งพวกเขาผ่านทางพระ วิญญาณบริสุทธิ์ ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง ๓ หลังจากทีพระ เยชูตายแล้ว ในช่วงเวลาสี่ สิบวันพระองค์มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นหลายครั้งหลายหน พระองค์ทำหลาย สิ่งหลายอย่างเพื่อพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า พระองค์ฟื้น ขึ้นจากความ ตายแล้วจริงๆ และพูดกับพวกเขา เขาดังเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า ๔ เมื่อพระองค์กำลังกินอาหารกับพวกศิษย์เอก พระองค์สั่งพวกเขาว่า “ห้ามไปไหน ให้คอยอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มก่อน

จนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระบิดาสัญญาไว้ ตามที่เราเคยบอกพวก คุณแล้ว ๕ ยอห์นทำพิธี จุ่มให้คนด้วยน้ำ แต่อีกไม่กี่วันพวก คุณก็จะได้รับการจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

๖ เมื่อพระ เยชูกับพวก ศิษย์ เอกมาอยู่กันพร้อมหน้า พวก ศิษย์ เอกถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ตอนนี้พระองค์กำลังจะคืนแผ่นดิน ให้กับอิสราเอลแล้วใช่ไหมครับ” ๗ พระองค์ตอบว่า “มันไม่ใช่เรื่องของคุณ พระ บิดาเองได้ตัดสินวันเวลานั้นไว้ก่อนแล้ว ๘ เมื่อพระ วิญญาณบริสุทธิ์มาอยู่กับพวกคุณ พวกคุณก็จะได้รับฤทธิเดช และจะเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้คนฟัง ทั่วเมืองเยรูซาเล็ม ในแคว้นยูเดีย ในแคว้นสะมาเรีย และทุกหนแห่งในโลกนี้”

๙ เมื่อพระ เยชูพูดเสร็จ พระเจ้าก็ได้ รับพระองค์ขึ้นไปสวรรค์ต่อ หน้าต่อตาพวกเขา แล้วก่อนเมฆก็บังพระองค์จากสายตาของพวกเขา ๑๐ ในขณะที่พวกเขา กำลังเพ่งดูพระองค์จากไปในท้องฟ้า นั้น จู่ๆก็มีชายชุดขาวสองคนมายืนอยู่ข้างๆพวกเขา ๑๑ แล้วพูดว่า “ชาวกา ลิ ลี พวกคุณยังยืนเพ่งดูท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเจ้ารับพระ เยชูขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว และพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกครั้งเหมือนอย่างที่คุณเห็นพระองค์ถูกรับขึ้นไปนี่แหละ”

เลือกศิษย์คนใหม่แทนยูดาส

๑๒ จากนั้นพวกเขาก็ลงจากภูเขามะกอกเทศ กลับไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตร *๑๓ เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกศิษย์ซึ่งมีเปโตร ยอห์น ยากอบกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า กับยูดาสลูกชายยากอบ ก็ได้ขึ้นไปห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยอยู่ ๑๔ พวกเขาทั้งสิบ เอ็ดคน รวมทั้งผู้หญิงบางคนและมารีย์แม่ของพระเยชู ตลอดจนน้องๆของพระองค์ ก็มาพบกันเพื่ออธิษฐานอยู่เสมอ

* ๑:๑๒ **หนึ่งกิโลเมตร** เป็นระยะทางที่ชาวยิวได้รับอนุญาตให้สามารถเดินได้ในวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือเป็นวันหยุดพักผ่อนของพวกเขา

ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของพวกเขาจะพูดแทนเรา
คนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิต
คนแก่จะมีความฝันพิเศษ
๑๘ ในช่วงนั้น เราจะเพะพระ วิญญาณของเรา
ลงบนทาสของเราทั้งชายและหญิง
และเขาเหล่านั้นจะพูดแทนเรา
๑๙ เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ในท้องฟ้าเบื้องบน
และสิ่งอัศจรรย์ในโลกเบื้องล่าง
ได้แก่เลือด ไฟ และหมอกควันหนาที่บีบ
๒๐ ดวงอาทิตย์จะมีมืด มืด ส่วนดวงจันทร์จะ
เป็นสีเลือด
ก่อนจะถึงวันอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ขององค์
เจ้าชีวิต
๒๑ แล้วทุกคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจาก
องค์เจ้าชีวิต ก็จะได้รับความปลอดภัย” *
๒๒ “ฟังให้ดีชาวอิสราเอลทั้งหลาย พระเจ้า
ได้แสดงให้เห็นชัดว่า พระเยซู
ชวาณา ซา เร็วเป็นคนพิเศษ เพราะพระเจ้า
ได้ให้อำนาจกับพระองค์ที่จะทำอิทธิฤทธิ์
ปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์มากมาย
ท่ามกลางพวกคุณ อย่างที่พวกคุณรู้จักอยู่แล้ว
แล้ว ๒๓ พระเจ้าได้วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้า
แล้ว ที่จะมอบพระเยซูให้กับพวกคุณ พวก
คุณได้ฆ่าพระองค์ด้วยความช่วยเหลือของ
พวกคนชั่วนอกกฎหมาย คือได้ตรึงพระองค์
ไว้ที่กางเขน ๒๔ แต่พระเจ้าได้ทำให้พระเยซู
ฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้พระองค์เป็นอิสระ
จากความตาย เพราะความตายไม่สามารถที่จะ
ยึดพระเยซูไว้ได้
๒๕ กษัตริย์ดาวิดได้พูดถึงพระองค์ว่า
‘เราเห็นองค์เจ้าชีวิตต่อหน้าเราเสมอ
เราจะไม่หวั่นกลัวเพราะพระองค์อยู่ที่ขวามือ
ของเรา
๒๖ เพราะอย่าง นี้เอง หัวใจของเราถึงเบิก
บาน
และคำพูดของเราที่ชื่นชมยินดี
แม้แต่ร่างกายของเราก็ก็นำไปด้วยความหวัง

๒๗ เพราะพระองค์จะไม่ทิ้งเราไว้ในแดนคน
ตาย
พระองค์จะไม่ยอมให้องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์นั้นเฝ้าเปื่อย
๒๘ พระองค์ทำให้เรารู้จักทางที่นำไปสู่ชีวิต
และจะทำให้เรามีความสุขอย่างเต็มที่เมื่ออยู่
ต่อหน้าพระองค์” †
๒๙ พี่น้องทั้งหลาย ผมมั่นใจว่าดาวิดผู้เป็น
บรรพบุรุษของเรา ไม่ได้พูดถึงตัวเองเพราะ
เขาได้ตายไปแล้ว และหลุมฝังศพของเขาก็
อยู่ในเมืองนั้นจนถึงทุกวันนี้ ๓๐ แต่ดาวิดเป็นผู้
พูดแทนพระเจ้า และเขาก็รู้ว่าพระเจ้าได้ให้
คำมั่นสัญญาว่าลูกหลานของดาวิดคนหนึ่ง
จะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหมือนเขา ๓๑ ดาวิดก็รู้
เหตุการณ์นี้ล่วงหน้า เขาพูดถึงการฟื้นคืน
ชีพของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของคินนัว
‘เขาไม่ได้ถูกทิ้งอยู่ในแดนคนตาย
และร่างกายของเขาก็ไม่เฝ้าเปื่อย’ ‡
๓๒ พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความ
ตาย พวกเราทั้งหมดต่างก็เห็นเป็นพยานใน
เรื่องนี้ ๓๓ พระเยซูถูกรับขึ้นไปนั่งอยู่ทางขวา
มือของพระเจ้า พระเจ้าก็มอบพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ให้กับพระเยซูตามสัญญาไว้ และ
พระเยซูก็เทพระวิญญาณนี้ลงบนพวกเรา
อย่างที่เราได้เห็นและได้ยินอยู่ตอน
นี้ ๓๔ ตั้ง นนดา วิดเองไม่ได้ถูกรับ ขึ้นไปบน
สวรรค์ แต่ตัวดาวิดเองได้พูดว่า
‘พระเจ้า องค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับพระคริสต
องค์เจ้าชีวิตของเราว่า
นั่งลงทางขวามือของเรา
๓๕ จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้สยบลง
เป็นที่วางเท้าของท่าน’ §
๓๖ ดัง นั้นขอให้ชาวอิสราเอลทั้งหลาย
รู้
แน่นอนว่า พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูคนที่พวก
คุณตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์เจ้าชีวิต
และพระคริสต”
๓๗ เมื่อคนพวกนั้นได้ยินอย่าง นี้ ก็รู้สึก
เหมือนถูกแทงทะลุใจ พวกเขาจึงพูดกับเป

* ๒:๒๑ อ้างมาจากหนังสือ โยเอล ๒:๒๘-๓๒

† ๒:๒๘ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๖:๘-๑๑

‡ ๒:๓๑ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๖:๑๐

§ ๒:๓๕ **จนกว่าเรา ... ที่วางเท้าของท่าน** มีความหมายอีกอย่างว่า “จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้อำนาจท่าน”

§ ๒:๓๕ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๐:๑

โตรและศิษย์เอกคนอื่นๆว่า “พี่น้องน้องๆ พวกเราจะทำอะไรดี”

๓๘ เปโตรพูดกับพวกเขาว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูผู้เป็นพระ คริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้ยกโทษความผิดบาปของคุณ แล้วคุณก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของขวัญ ๓๙ เพราะนี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้กับพวกคุณ ลูกหลานของคุณ และทุกคนที่อยู่ห่างไกล คำสัญญา นี้มีไว้สำหรับทุกคนที่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราจะเรียกมา” ๔๐ แล้วเปโตรได้เตือนพวกเขาอีกหลายเรื่องด้วยกัน และได้ขอร้องเขาว่า “ให้เอาตัวรอดจากโทษที่จะเกิดขึ้นกับสังคมที่ชั่วร้ายของยุคนี้” ๔๑ คนทั้งหลายที่ยอมรับสิ่งที่เปโตรพูดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ และในวันนั้นจำนวนศิษย์ของพระเยซู จึงได้เพิ่มขึ้นอีกราวสามพันคน ๔๒ พวกเขาได้ทุ่มเทเวลาในการฟังคำสั่งสอนของพวกศิษย์เอก ในการมาร่วมประชุมกัน ในการหักขนมปังกัน และในการอธิษฐานกัน

การแบ่งปันในหมู่ผู้ศรัทธา

๔๓ ทุกคนเกิดความเกรงกลัว เพราะพวกศิษย์เอกทำสิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์หลายอย่าง ๔๔ พวกศิษย์ของพระเยซูได้พบกันอย่างสม่ำเสมอ และเอาข้าว ของทั้งหมดที่ตนเองมีอยู่ออกมาแบ่งปันกัน ๔๕ พวกเขาเอาที่ดินและข้าว ของต่างๆไปขาย แล้วนำเงินมาแบ่งให้กับคนที่มีความจำเป็นต้องใช้ ๔๖ พวกศิษย์เหล่านี้ จะไปประชุมร่วมกันในวิหารทุกวัน พวกเขาจะหักขนมปังกันตามบ้านของตน และแบ่งปันอาหารกันกินด้วยความยินดีและเต็มใจ ๔๗ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และทุกคนก็ชื่นชอบพวกเขา แล้วองค์เจ้าชีวิตก็เพิ่มจำนวนคนที่พระองค์ได้ช่วยให้รอดเข้ามาในกลุ่มของศิษย์พวกนี้ทุกวัน

เปโตรรักษาคณง่อย

๑ วันหนึ่งตอนบ่ายสามโมง ซึ่งเป็นเวลา **๓** สำหรับการอธิษฐาน เปโตรและยอห์นเดินไปที่วิหาร ๒ มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมา

ตั้งแต่เกิด ทุกวันจะมีคนอุ้มมาวางไว้ที่ประตูวิหาร ซึ่งประตูนั้นเรียกว่าประตูงาม เพื่อขอทานกับคนที่เดินเข้ามาในวิหาร นี้ ๓ พอชายคนนั้นเห็นเปโตร และยอห์นกำลังเดินมา เขาก็ร้องขอเงิน ๔ เปโตรกับยอห์นจึงไปที่ชายคนนั้นแล้วพูดว่า “มองดูพวกเราสิ” ๕ ชายขอทานก็มองไปที่คนทั้งสอง เพราะคิดว่าจะได้เงินจากพวกเขา ๖ แต่เปโตรพูดว่า “ผมไม่มีเงินทองหรอก แต่ผมมีอย่างอื่นจะให้ ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ลูกขึ้นเดินเดี๋ยวนี้” ๗ แล้วเปโตรก็จับมือขวาของชายคนนั้นพยุงให้ลุกขึ้นมา เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีเรียวแรงขึ้นมาทันที ๘ เขาเดินกระโดดโลดเต้นร้องสรรเสริญพระเจ้า และเขาเข้าไปในวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น ๙ คนทั้งหมดมองเห็นเขาเดินร้องสรรเสริญพระเจ้า ๑๐ ทุกคนจึงรู้ว่าเขาคือชายที่หนึ่งขอทานอยู่ที่ประตูงามนั้น พวกเขาจึงแปลกใจมากและพากันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนี้

เปโตรพูดกับผู้คน

๑๑ ชายคน นี้ไม่ยอมห่างเปโตรและยอห์นไปไหนเลย คนทั้งหมดต่างก็แปลกใจ และวิ่งตามกันมาดูพวกเขาที่ระเบียงของซาโลมอน ๑๒ เมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอล พวกคุณแปลกใจกับเรื่องนี้ทำไม แล้วจึงมองเราทำไม ทำอย่างกับว่าเราทำให้ชายคน นี้เดินได้ด้วยอำนาจหรือความเคร่งศาสนาของเราเองอย่างนั้นแหละ ๑๓ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ ซึ่งเปโตรเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ได้ทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูก็คือคนที่พวกคุณได้ส่งไปให้เขาฆ่า และพวกคุณไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้าปีลาต ทั้งๆที่ปีลาตตัดสิน ใจปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ ๑๔ คุณไม่ยอมรับองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ทำตามใจพระเจ้า แต่กลับขอให้ปีลาตปล่อยตัวฆาตกรแทน ๑๕ พวกคุณได้ฆ่าผู้ ที่ให้ชีวิต แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมาใหม่ เราเป็นพยานได้ในเรื่องนี้ ๑๖ ชายง่อย

*๒:๔๒ **หักขนมปังกัน** อาจหมายถึงอาหารมื้อหนึ่งหรืออาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต ซึ่งเป็นอาหารมื้อพิเศษ ที่พระเยซูบอกให้ศิษย์ของพระองค์กินเพื่อระลึกถึงพระองค์ (ลูกา ๒๒:๑๔-๒๐)

คน นี้หายได้ เพราะความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเยซู คุณก็เห็นและรู้จักเขาดีนี้ แต่ความเชื่อของเราในฤทธิ์เดชของพระเยซูทำให้เขาหายเป็นปกติอย่างที่พวกคุณเห็นอยู่^{๑๗} พี่น้องครับ ผมรู้ว่าที่พวกคุณและพวกผู้นำของคุณได้ทำอย่างนั้นกับพระเยซู พวกคุณเองก็ไม่รู้หรือว่าได้ทำอะไรลงไป^{๑๘} แต่พระเจ้าได้พูดถึงเรื่อง นี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วผ่านทางปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์จะต้องทนทุกข์ ทรมาน แล้ววาทันทีพระเจ้าก็ทำให้มันเกิดขึ้นจริง^{๑๙} ดังนั้นกลับตัวกลับใจเสียใหม่หันกลับมาหาพระเจ้า แล้วพระเจ้าจะลบล้างความบาปให้กับคุณ^{๒๐} แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะให้ความสดชื่นกับคุณอีกครั้ง และพระองค์จะส่งพระเยซู ผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ มาให้กับคุณอีกด้วย^{๒๑} แต่พระเยซูจะต้องอยู่ในสวรรค์ก่อน จนกว่าพระเจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ใหม่เสียก่อน เหมือนกับที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในสมัยก่อนผ่านทางคนเหล่านั้นที่ถูกอุทิศไว้ให้เป็นให้พูดแทนพระองค์^{๒๒} ไมเสสพูดว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของคุณจะแต่งตั้งผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่เหมาะสมกับผมนี้ให้กับคุณ โดยที่เขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกคุณ คุณจะต้องฟังทุกอย่างที่เขาบอก^{๒๓} ใครจะไม่เชื่อฟังผู้พูดแทนพระเจ้าคน นี้ก็จะต้องตาย และถูกตัดออกจากการเป็นคนของพระเจ้า’^{๒๔} ซามูเอลและผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆที่มาที่หลังต่างก็พูดถึงเวลานี้กันทั้งหมด^{๒๕} คุณเป็นลูกหลานของผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้น และมีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของคุณด้วย พระองค์พูดกับอับราฮัมว่า ‘ทุกชนชาติในโลกจะได้รับพระพรผ่านทางลูก หลานของเจ้า’^{๒๖} เมื่อพระเจ้าได้เลือกพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ก็ได้ส่งพระเยซูมาให้กับพวกคุณชาวอิสราเอล

ก่อน เพื่ออวยพรพวกคุณ ให้แต่ละคนหันหลังให้กับความชั่วร้ายของตัวเอง”

เปโตรและยอห์นอยู่ต่อหน้าสภา

๕ ^๑ ขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังพูดกับคนทั้ง หลายอยู่นั้น พวกนักบวชหัวหน้าผู้ดูแลความปลอดภัยของวิหาร และพวกสะดูสี ก็เดินเข้ามาหา^๒ พวกเขาโกรธมากที่เปโตรและยอห์นกำลังประกาศสั่งสอนว่า ผู้คนจะฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกับพระเยซู^๓ พวกเขาจึงจับทั้งสองคนไปขังคุกไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว^๔ แต่มีคนเป็นจำนวนมากที่ได้ยินพระคำของพระเจ้าแล้วเชื่อ ถึงตอนนี้ รวมถึงยอห์นผู้ช่วยได้ประมาณห้า พันคนแล้ว^๕ วัน รุ่งขึ้นพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้อาวุโส และพวกครุสสอนกฎ ปฏิบัติ ได้มาประชุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม^๖ นอกจากนี้ยังมี อีนาซัส ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่นๆที่เป็นญาติของหัวหน้านักบวชสูงสุดด้วย^๗ พวกเขาจับเปโตรและยอห์นมายืนอยู่ตรงหน้าแล้วถามว่า “พวกแกทำสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์เดชอะไร พวกแกใช้อำนาจของใคร”^๘ แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ดลใจเปโตรให้พูดกับพวกเขาว่า “ท่านผู้นำประชาชนและท่านผู้อาวุโส^๙ ถ้าท่านจะมาไต่สวนเราวันนี้ในเรื่องความดีที่ได้ทำกับคน ง่ายคน นี้ว่าเขาหายได้อย่างไร^{๑๐} ก็ให้พวกท่านทั้งหมดและประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนรู้เอาไว้เถอะว่า สิ่งนั้นเกิดจากฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ คนที่พวกท่านได้ตรึงที่กางเขน คนที่พระเจ้าทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูคน นี้แหละที่ทำให้หายคน นี้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน หายเป็นปกติ^{๑๑} พระเยซูเป็น ‘หิน’^{๑๒} ที่พวกคุณคนก่อนสร้างเห็นว่าไร้ค่า แต่กลับกลายมาเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด”^{๑๓}

* ๓:๒๓ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๑๘:๑๕, ๑๗
 † ๓:๒๕ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล ๒๒:๑๘; ๒๖:๒๔
 ‡ ๔:๖ อีนาซัส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ. ๖-๑๕ (พ.ศ. ๕๔๙-๕๕๘)
 § ๔:๖ คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ. ๑๘-๓๖ (พ.ศ. ๕๖๑-๕๗๙) เขาเป็นลูกเขยของอีนาซัส
 § ๔:๑๑ หิน หมายถึงพระเยซู
 ** ๔:๑๑ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๑๘:๒๒

๑๒ นอกจากพระ เยชูแล้ว ไม่มีใครที่จะให้ความรอดกับเราได้ ไม่มีชื่ออื่นภายใต้ฟ้านี้ที่จะทำให้มนุษย์รอดได้”

๑๓ เมื่อพวกผู้นำชาวยิวเห็นถึงความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และเห็นว่าทั้งสองเป็นแค่คนธรรมดาๆที่ไม่ได้ ได้รับความศึกษาหรือฝึกฝนอะไรมาเป็นพิเศษ พวกเขาจึงแปลกใจ พวกเขาต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่า เปโตรและยอห์นเคยอยู่กับพระ เยชูมาก่อน ๑๔ ยิ่งพวกเขาได้เห็นชายง่อยซึ่งได้ ได้รับความรักษาจนหายดีแล้วยืนอยู่ข้างๆเปโตรและยอห์น พวกเขาจึงพูดอะไรไม่ออก ๑๕ ผู้นำชาวยิวก็สั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุม แล้วก็ปรึกษากันว่า ๑๖ “พวกเราจะเอาอย่างไรต่อกับสองคนนี้ เพราะทุกคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก็รู้ว่า สองคนนี้ได้ทำเรื่องปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่เห็นชัดแจ้งและพวกเราปฏิเสธไม่ได้ ๑๗ แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้แพร่กระจายต่อไปในหมู่คนทั้งหลาย เราต้องขู่พวกเขาไม่ให้พูดถึงชื่อเยชูกับใครอีก”

๑๘ จากนั้นเขาก็เรียกเปโตร และยอห์นเข้ามาเพื่อสั่งห้ามคนทั้งสอง ไม่ให้พูดหรือสั่งสอนอะไรเกี่ยวกับพระเยชู หรือแม้แต่จะอ้างชื่อของพระองค์อีก ๑๙ แต่เปโตรและยอห์นตอบว่า “ท่านคิดดูเอาเองว่า มันถูกหรือเปล่า ที่จะให้เราเชื่อฟังท่าน แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า ๒๐ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้เราเลิกพูดในสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน” ๒๑ หลังจากที่ได้ขู่เปโตรและยอห์นแล้ว พวกเขาทั้งสองก็ปล่อยตัวทั้งสองคนไป เพราะไม่รู้ว่าจะลงโทษอย่างไร เพราะทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ๒๒ อีกทั้งชายที่ได้รับการรักษา ด้วยการอัศจรรย์จนหายเป็นปกตินี้ มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

เปโตรและยอห์นกลับไปหาเหล่าผู้เชื่อ

๒๓ เมื่อเขาปล่อยเปโตรและยอห์นแล้ว ทั้งสองก็กลับไปหาพรรค พวก และเล่าเรื่องทั้งหมดที่หัวหน้านักบวชสูงสุดและพวกผู้อาวุโสพูดกับพวกเขาไว้ ๒๔ เมื่อเหล่าผู้เชื่อได้ยินอย่างนั้น ทุกคนก็เปล่งเสียงอธิษฐาน

ต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า สร้างโลก สร้างทะเลและทุกสิ่งที่มีในทะเลอันนูน ๒๕ พระองค์พูดไว้ด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ผ่านปากผู้รับใช้พระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเรา ‘ทำไมชนชาติต่างๆจึงได้ไถ่รอดแก่นำ ทำให้ผู้คนถึงได้วางแผนที่ไร้ประโยชน์ ๒๖ พวกกษัตริย์ในโลก ต่างเตรียมพร้อมที่จะ

สู้รบ และพวกผู้ปกครองรวมตัวกันต่อ ด้านองค์เจ้าชีวิต

และต่อต้านกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า’ ๒๗ แล้วเหตุการณ์ตามที่ได้เขียนอยู่ในพระคัมภีร์ก็เกิดขึ้น เมื่อเฮโรด † และปอนทัส ปิลาต ‡ รวม ทั้งพวกต่าง ชาติ และประชาชนชาวอิสราเอล ได้รวมตัวกันในเมืองเพื่อต่อต้านพระ เยชูผู้รับใช้ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้เจิมให้เป็นพระ คริสต์ ๒๘ แต่ความจริงแล้ว พวกนี้ก็ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่าง ตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามฤทธิอำนาจ และตามความต้องการของพระองค์ ๒๙ ตอน นี้องค์เจ้าชีวิต ขอโปรดฟังคำขู่ของพวกเรา และช่วยพวกเราผู้รับใช้ของพระองค์ให้กล้าที่จะประกาศพระ คำของพระองค์ด้วยเถิด ๓๐ ขอโปรดยื่นมือของพระองค์ออกมารักษาโรค และทำเรื่องอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ ผ่านทางชื่อของพระเยชู ผู้รับใช้ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์”

๓๑ เมื่อพวกผู้เชื่ออธิษฐานเสร็จ ที่ที่พวกเขามารวมตัวกันก็สิ้นสะเทือน จากนั้นพวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยพระ วิญญูญาณบริสุทธิ์ และเริ่มประกาศพระ คำของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ

ผู้เชื่อแบ่งปันสิ่งที่เขามีกัน

๓๒ กลุ่มของผู้เชื่อทั้งหมดต่างก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสิ่งของที่เขามีอยู่นั้น ไม่มีใครอ้างว่าเป็นของตัวเองเลย แต่พวกเขาเอาทุกอย่างที่มีมาแบ่งปันกัน ๓๓ พวกศิษย์เอกเป็นพยานให้กับผู้คนด้วยฤทธิอำนาจที่ยิ่ง

* ๔:๒๖ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๒:๑-๒

† ๔:๒๗ *เฮโรด* คือเฮโรด แอนติปาส ปกครองกาลิลีและเปรีเยใน ช่วง ๔ ปีก่อนพระเยชูเกิดจน ค.ศ ๓๙ เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช

‡ ๔:๒๗ *ปอนทัส ปิลาต* เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ. ๒๖-๓๖ (พ.ศ. ๕๖๙-๕๗๙)

ใหญ่ ถึงการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซูเจ้า และพระเจ้าก็ได้อวยพรคนที่เชื่อทุกคนอย่างมากมา ^{๓๔} ในกลุ่มคนที่เชื่อ ไม่มีใครขาดแคลนเลย คนที่มีที่ดินหรือบ้าน ก็เอาของเหล่านั้นไปขาย และนำเอาเงินนั้น ^{๓๕} มาให้กับพวกศิษย์เอก เพื่อเอาไปแจกจ่ายให้แต่ละคนตามความจำเป็น

^{๓๖} โยเซฟ คนที่พวกศิษย์เอกเรียกว่า บารนาบัส (หมายถึง “คนที่ให้กำลังใจ”) เป็นชาวเลวีเกิดที่เกาะไซปรัส ^{๓๗} โยเซฟได้ขายที่นาของเขา และนำเงินที่ได้นั้นมาให้กับพวกศิษย์เอก

อานาเนียกับสัปปิรา

๕ ^๑ มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิรา ได้ขายที่ดินของตนผืนหนึ่ง ^๒ แต่เขาแอบเก็บเงินเอาไว้บางส่วน และภรรยาของเขาก็เห็นด้วย จากนั้นเขาก็จึงนำเงินส่วนที่เหลือมาให้กับพวกศิษย์เอก ^๓ เปโตรต่อว่าอานาเนียว่า “ทำไมคุณถึงยอมให้ซาตานครอบงำจิตใจคุณจนโกหกต่อพระวิญญูณบริสุทธิ และเก็บเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายที่ดินเอาไว้เอง ^๔ ที่ดินผืนนั้นก็เป็นของคุณอยู่แล้วก่อนที่คุณจะขายไม่ใช่หรือ และหลังจากที่ขายแล้ว เงินนั้นก็ยังคงอยู่ในอำนาจของคุณไม่ใช่หรือ แล้วทำไมคุณถึงคิดทำอย่างนี้ คุณกำลังโกหกพระเจ้า ไม่ได้โกหกพวกเราหรอก” ^๕ เมื่ออานาเนียได้ยินอย่างนั้นก็ล้มลงขาดใจตาย คนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างก็ตกใจกลัวยิ่งนัก ^๖ ชายหนุ่มหลายคนมาห่อศพของอานาเนียแล้วหามออกไปฝัง ^๗ หลังจากนั้นอีกประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของอานาเนียซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็เดินเข้ามา ^๘ เปโตรถามเธอว่า “บอกหน่อยว่าคุณขายที่ดินได้เงินเท่านี้หรือ” สัปปิราตอบว่า “ใช่แล้วค่ะ”

^๙ แล้วเปโตรก็ต่อว่าเธอว่า “ทำไมคุณสองคนถึงได้สมคบกันลวงตากับพระวิญญูณขององค์เจ้าชีวิต คุณนั้นสิ คนพวกนั้นที่ไปฝังศพสามี่คุณ ได้มาอยู่ที่หน้าประตูแล้ว และพวกเขาจะหามศพของคุณออกไปด้วยเหมือนกัน” ^{๑๐} สัปปิรา ก็ล้มลงตรงเท้าของเปโตรแล้วขาดใจตายทันที เมื่อชายหนุ่มพวกนั้นเดินเข้ามา ก็เห็นว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างๆสามี่ของเธอ ^{๑๑} ทั้งหมดประชุมของพระเจ้า และทุกคน

ที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่างก็เกิดความเกรงกลัวยิ่งนัก

ศิษย์เอกทำการอัครธรรม

^{๑๒} พวกศิษย์เอกได้ทำการอัครธรรม และปาฏิหาริย์หลายอย่างในหมู่ประชาชน และพวกคนที่เชื่อก็มาประชุมกันที่ระเบียบซาโลม ^{๑๓} คนอื่นๆไม่กล้าที่จะไปรวมกลุ่มกับพวกเขา แต่ก็เคารพนับถือพวกเขามาก ^{๑๔} พระเจ้าได้เพิ่มจำนวนคนที่เชื่อมากขึ้นเรื่อยๆทั้งชายและหญิง ให้มาเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต ^{๑๕} ดังนั้นประชาชนต่างก็นำคนเจ็บป่วยมาวางบนแคร่หรือเสื่อแล้วนำไปไว้ข้างถนน เพื่อว่าเวลาที่เปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านอาจจะได้ทอดลงมาบนตัวของพวกเขาบ้าง ^{๑๖} มีฝูงชนที่มาจากซานเมืองรอบๆเมืองเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาต่างก็พาคนป่วยและคนที่ได้ รับความทุกข์ทรมานจากผีร้ายเข้าสิงมา ซึ่งพวกนี้ก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

ผู้นำชายิวขัดขวางพวกศิษย์เอก

^{๑๗} หัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขาทุกคน ซึ่งเป็นกลุ่มสะดูสี ก็โกรธแค้น และอิจฉา ^{๑๘} พวกเขาจึงจับกุมพวกศิษย์เอกไปขังไว้ในคุก ^{๑๙} แต่ในคืนนั้นเอง ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตได้มาเปิดประตูคุก แล้วพาพวกศิษย์เอกออกไป ทูตสวรรค์สั่งว่า ^{๒๐} “ให้ไปยืนอยู่ในวิหาร พูดยกับประชาชนถึงเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวกับชีวิตใหม่นี้” ^{๒๑} เมื่อพวกศิษย์เอกได้ยินอย่างนั้น พอรุ่งเช้าพวกเขาก็เข้าไปในวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน เมื่อหัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขาไปถึงวิหาร ก็เรียกประชุมสมาชิกสภา รวมทั้งสมาชิกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด และใช้เจ้าหน้าที่ไปคุมตัวพวกศิษย์เอกออกมาจากคุก ^{๒๒} แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงคุก กลับไม่พบพวกศิษย์เอกอยู่ในนั้น พวกเขา กลับมารายงานว่า ^{๒๓} “พวกเราเห็นคุกปิดใส่กุญแจแน่นหนา และยามก็ยังเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ไม่เห็นมีใครอยู่ในนั้นเลย” ^{๒๔} เมื่อหัวหน้ายามที่เฝ้าวิหาร และพวกหัวหน้านักบวชได้ยิน ก็งุนงงและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ^{๒๕} จากนั้นมีคนเข้ามารายงานว่า “พวกคนที่ท่านจับไปขังไว้ในคุกนั้น ตอน นี้กำลังยืน

สั่ง สอนประชาชนอยู่ในวิหาร” ^{๒๖}จากนั้น หัวหน้ายามกับเจ้าหน้าที่ก็ออกไปนำตัวพวกศิษย์ เอากลับมา แต่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ เพราะกลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา ^{๒๗}พวกเขาให้นำตัวพวกศิษย์ เอากเข้ามายืนอยู่ต่อ หน้าสภา แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุดก็ถามพวกเขาว่า ^{๒๘}“พวกเราสั่งห้ามอย่างเด็ดขาดแล้วไม่ให้พูดถึงเยซูเวลาที่ตั้ง สอน แต่พวกแกก็ยังเผยแพร่คำสอน นี้ไปทั่วเมือง เยรูซาเล็ม และยังโทษพวกเราว่าทำให้มันต้องตายอีกด้วย”

^{๒๙}เปโตรและพวกศิษย์ เอกคนอื่น ๆ ก็ตอบว่า “พวกเราต้องเชื่อ ฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อ ฟังมนุษย์ ^{๓๐}พระเจ้าของบรรพบุรุษเราทำให้พระเยซู คนที่ท่านได้ตรึงที่ไม้กางเขนนั้นฟื้นขึ้นมาอีก ^{๓๑}พระเจ้าได้ยกพระเยซูไว้ให้อยู่ที่ด้านขวาของพระองค์ ในฐานะเจ้า ฟาซายและผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่ชนชาติอิสราเอลจะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และได้รับการยก โทษจากความผิดบาปของเขาผ่านทางพระเยซู ^{๓๒}พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้ และพระวิญญานบริสุทธิ์ ที่พระเจ้ามอบให้กับทุกคนที่เชื่อ ฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วยเหมือนกัน”

^{๓๓}เมื่อพวกสมาชิกในสภาได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก และต้องการฆ่าศิษย์เอกพวกนี้ ^{๓๔}แต่มีสมาชิกสภาคนหนึ่ง เป็นฟาริสี ชื่อกามา ลี เอล และเป็นครูสอนกฎหมาย เป็นคนที่ประชาชนทุกคนให้ความเคารพนับถือ ได้ลุกขึ้นยืนและสั่งให้พาพวกศิษย์ เอกออกไปข้างนอกสัก คู่อู่อันหนึ่ง ^{๓๕}แล้วเขาก็พูดว่า “ชาวอิสราเอลทั้ง หลายน ระวังให้ดีในสิ่งที่ คุณจะ ทำกับชายพวก นี้ ^{๓๖}จำได้ไหม ตอนที่มีคนชื่อตุ ดาส โผล่มา แล้วอ้างว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีคนติดตามเขา ประมาณสี่ร้อยคน เมื่อเขาถูกฆ่า พวกศิษย์เอกเขาก็กระจัดกระจายไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น ^{๓๗}หลังจากตุ ดาสแล้วก็มียู ดาสชาวกา ลี ลี โผล่มาอีก ในช่วงเวลาที่ ทำสำมะโนครัว ^{๓๘}เขาได้ชักจูงผู้คนให้ติดตามเขาไป แต่เขาก็ถูกฆ่าตายด้วย แล้วพวกศิษย์เอกเขาก็กระจัดกระจายกันไป ^{๓๙}ในครั้ง นี้ก็เหมือนกัน ผมขอบอกให้พวกคุณอยู่ห่างจากคน

พวก นี้ อย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย เพราะถ้าแผนการหรืองาน นี้ของพวกเขามาจากมนุษย์ มันก็จะล้ม เหลวไปเอง ^{๓๙}แต่ถ้าแผนการ นี้มาจากพระเจ้าแล้วละก็ คุณไม่มีทางหยุด ยั้งได้หรอก และคุณก็จะพบว่าตัวเองกำลังต่อสู้อยู่กับพระเจ้า” พวกเขาก็ยอม ฟังคำแนะนำของกามา ลี เอล

^{๔๐}พวกเขาจึงเรียกพวกศิษย์ เอกเข้ามา แล้วเขียนดี สั่งไม่ให้พูดเรื่องของพระ เยซูอีก แล้วจึงปล่อยตัวไป ^{๔๑}พวกศิษย์เอกออกจากสภา มาด้วยความชื่นชมยินดี เพราะถือว่า การที่พวกเขาได้ รับความอภัยจากการพูดเรื่องของพระ เยซู นั้น เป็นเรื่อง ที่พระเจ้าให้เกียรติ ^{๔๒}และพวกศิษย์เอกก็ไม่เคยหยุดสั่ง สอนและประกาศข่าวดีว่าพระ เยซูคือ กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ในวิหารและตามบ้านเรือนของผู้คนทุกวัน

การเลือกชายเจ็ดคนสำหรับงานพิเศษ

^๑ในช่วงเวลานั้นเมื่อศิษย์ของพระ เยซู เพิ่มมากขึ้นก็มีเสียงบ่นจากคนยิวที่พูดภาษากรีก ที่ต่อว่าคนยิวที่พูดภาษาอาร เมค เพราะพวกแม่ ม่ายที่พูดภาษากรีกถูกมองข้ามไปในเรื่องการแจกอาหารที่มีอยู่ทุกวัน ^๒ศิษย์เอกทั้งสิบ สองคนจึงเรียกศิษย์ทั้งหมด มารวมกันและพูดว่า “ไม่ถูกต้องแน่ ถ้าพวกเราจะมัวแต่ไปแจกอาหารก่นอยู่ จนละเลย งานการสั่ง สอนพระ คำของพระเจ้าไป ^๓ดังนั้นพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเลือกคนในกลุ่มพวกคุณมาสักเจ็ดคน ที่มีชื่อเสียงดี เต็มไปด้วยพระวิญญาน และเฉลียวฉลาด แล้วเราจะแต่งตั้งให้พวกเขาดูแลงานด้าน นี้ ^๔ส่วนเราก็จะได้ทุ่มเทตัว เองให้กับการอธิษฐาน และการสั่งสอนพระคำของพระเจ้า”

^๕ทุกคนพอใจกับข้อเสนอนี้ จึงเลือกส เทเฟน (ชายที่เต็มไปด้วยความ เชื่อ และพระวิญญานบริสุทธิ์) กับฟีลิป †โปรโครัส นิคาโนร์ ทีโมน ปารเมนัสและนิโคเลาส์ชาวเมืองอัน ที โอก ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นผู้นับถือนับถือศาสนา ยิว ^๖พวกเขาเสนอคนทั้งเจ็ดต่อพวกศิษย์เอก แล้วพวกศิษย์เอกก็ได้อธิษฐานและวางมือบนคนทั้งเจ็ด ^๗พระ คำของพระเจ้าก็แพร่กระจายไป และในเมืองเยรูซาเล็มมี

*๕:๓๗ **สำมะโนครัว** การนับจำนวนประชากรและสิ่งของทั้งหมด ที่พวกเขาเป็นเจ้าของ
 †๖:๕ **ฟีลิป** ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟีลิปที่เป็นศิษย์เอกของพระเยซู

ศิษย์ของพระ เยชูเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจาก นี้ก็ยังมีนักบวชหลายคนที่มาไว้วางใจและเชื่อฟังคำสอนนี้ด้วย

ชาวยิวบางคนต่อต้านสเทเฟน

“สเทเฟน คนที่เต็มไปด้วยความเมตตา และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ทำสิ่งมหัศจรรย์ และปาฏิหาริย์มากมายต่อ หน้าประชาชน^๙ แต่มีบางคนที่มาจากที่ประชุมชาวยิวที่เป็นอิสระจากการเป็นทาสแล้ว (เป็นชื่อที่เขาเรียกกัน) พวกเขาเป็นพวกยิวที่มาจากเมืองไซริน เมืองอเล็กซานเดรีย แคว้นซีลีเซีย และเอเชียได้มาได้ เติงกับสเทเฟน^{๑๐} แต่พวกเขาถึงขั้นสู้ เทเฟนไม่ได้ เพราะสเทเฟนพูดด้วยสติปัญญาที่มาจากพระ วิญญาณ^{๑๑} ดังนั้นพวกเขาจึงคิดสินบนชายบางคนให้พูดว่า “เราได้ยินชายคน นี้พูดดู หมิ่นโมเสส และพระเจ้า”^{๑๒} พวก นี้ยุยงให้ประชาชน ผู้นำอาวโรและครูสอนกฎปฏิบัติ จีบสเทเฟน และเอาตัวไปที่สภา^{๑๓} พวกเขา นำพยานเท็จ มาปรับปรว่า “ชายคน นี้พูดต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่ง นี้ และต่อต้านกฎปฏิบัติตลอดเวลาไม่เคยหยุดเลย^{๑๔} เพราะพวกเราได้ยิน เขาพูดว่า เยชูชาวนาซาเร็ธจะทำลายสถานที่แห่ง นี้และจะเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติที่โมเสสให้กับเราไว้”^{๑๕} ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาต่างจ้องไปที่สเทเฟน และเห็นว่าใบหน้าของเขาดูเหมือนใบหน้าของทูตสวรรค์

สเทเฟนพูดต่อหน้าสภา

๗^{๑๖} ทั่วหน้านักบวชสูงสุดตามสเทเฟน ว่า “เป็นจริงอย่างที่ เขาพูดหรือเปล่า”^{๑๗} เขาก็ตอบว่า “ท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย และพวกพี่น้อง ฟังผมก่อน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏตัวต่ออับราฮัมบรรพบุรุษของเราตอนที่ท่านยังอยู่ที่เมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ที่ฮาราน^{๑๘} พระองค์ได้พูดกับอับราฮัมว่า ‘ออกจากประเทศและพาญาติพี่น้องของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะแสดงให้เจ้าได้เห็น’^{๑๙} ดังนั้นอับราฮัมจึงออกจากดินแดนของชาวเคลเดียและมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากที่พักของอับราฮัมตาย พระเจ้าก็ให้

เขาออกจากที่นั่น มายังดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่เดี๋ยวนี้^{๒๐} ในตอนนั้นพระเจ้าไม่ได้ให้อับราฮัมครอบครองที่ดินตรง นี้แม้แต่ฝ่าเท้าเดียว^{๒๑} แต่พระองค์สัญญาที่จะให้แผ่นดินทั้งหมดนี้กับเขาและลูกหลานของเขา ทั้งๆที่ตอนนั้นอับราฮัมยังมีไม่มีลูกเลย^{๒๒} พระเจ้าพูดกับเขาว่า ‘ลูกหลานของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างดาว ผู้คนที่นั่นจะบังคับพวกเขาให้เป็นทาส และจะทำต่อลูกหลานของเจ้าอย่างเลวร้ายเป็นเวลาสี่ร้อยปี^{๒๓} แต่เราจะลือโทษชนชาตินั้น ที่ทำให้ลูกหลานของเจ้าต้องตกเป็นทาส’^{๒๔} พระเจ้ายังบอกอีกว่า ‘หลังจากนั้นพวกเขาจะออกจากดินแดนแห่งนั้น และมาราบไว้บูชาเราในสถานที่แห่ง นี้’^{๒๕} พระเจ้าได้ทำข้อตกลงกับอับราฮัม การขลิบเป็นเครื่องหมายของข้อตกลงนี้ แล้วอับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค พออิสอัคเกิดได้แปดวัน อับราฮัมก็ขลิบให้กับเขา ต่อมาอิสอัค มีลูกคือยาโคบ และยาโคบก็มีลูกสิบสองคน ที่เป็นต้นตระกูลต่างๆของเรานั่นเอง^{๒๖} ต้นตระกูลพวกนี้ ต่างก็ถือฉายาเซฟน้องชายของตน จึงขายโยเซฟให้ไปเป็นทาสในอียิปต์ แต่พระเจ้าอยู่กับโยเซฟ^{๒๗} พระองค์ช่วยให้โยเซฟพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พระเจ้าทำให้โยเซฟเจริญฉลาด และทำให้ฟาโรห์ภักษัตริย์ของอียิปต์ชอบโยเซฟ ถึงกับแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ปกครองดูแลทั่วทั้งอียิปต์ รวมทั้งทุกอย่างในวังของพระองค์ด้วย^{๒๘} ต่อมาทิวอียิปต์และคานาอันเกิดความอดอยาก ทำให้เดือดร้อนอย่างหนัก บรรพบุรุษของเราไม่มีอาหารกิน^{๒๙} เมื่อยาโคบได้ยืมว่ามีข้าวในอียิปต์ ก็ส่งบรรพบุรุษของเราไปที่นั่น นี่เป็นเที่ยวแรก^{๓๐} ในเที่ยวที่สอง โยเซฟเปิดเผยตัวเองให้พี่น้องของเขา รู้ และฟาโรห์ก็ได้รับจักรพรรดิของโยเซฟด้วย^{๓๑} โยเซฟส่งคนไปเชิญยาโคบพ่อของเขา และญาติพี่น้องของเขา รวมทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคนมาด้วย^{๓๒} จากนั้นยาโคบก็ย้ายไปอยู่ที่อียิปต์ และที่นั่นเอง ยาโคบและบรรพบุรุษของเราตายลง^{๓๓} ศพของพวกเขา ถูกนำกลับไปตั้งที่เมืองเซเคม และถูกฝังไว้ในอูโมงค์ฝังศพที่อับราฮัมใช้ฝังกันก่อนหนึ่ง

* ๗:๓ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล ๑๒:๑
 † ๗:๗ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล ๑๕:๑๓-๑๔
 ‡ ๗:๗ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล ๑๕:๑๔ และอพยพ ๓:๑๒

ชื่อมาจากพวกลูกชายของฮา โมรีในเซเคม^{๑๗} เมื่อใกล้ถึงเวลาที่สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับอับราฮัมจะเป็นจริง จำนวนคนของเราก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในอียิปต์^{๑๘} ในตอนนั้นมิกษตรียองค์อื่นที่ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับโยเซฟขึ้นปกครองแผ่นดินอียิปต์^{๑๙} เขาเจ้าเล่ห์หลอกลวงคนของเรา และทารุณโหดร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา ด้วยการบังคับให้เอาทารกน้อยของพวกเขาไปทิ้งข้างนอกให้ตาย^{๒๐} โมเสสเกิดมาในช่วงนั้น เขาเป็นเด็กที่พิเศษมาก เขาได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในบ้านพ่อของเขาจนอายุครบสามเดือน^{๒๑} แล้วก็ถูกนำไปทิ้งข้างนอก ลูกสาวของฟาโรห์เก็บเขาได้ และเอาไปเลี้ยงเป็นลูก^{๒๒} โมเสสจึงได้รับการสั่งสอนวิชาความรู้ทั้งหมดของชาวอียิปต์ และเขาก็เป็นคนเก่งกาจมากทั้งในด้านคำพูดและการกระทำต่างๆ

^{๒๓}เมื่อโมเสสมีอายุได้สี่สิบปี เขาตัดสินใจไปเยี่ยมเยียนพี่น้องชาวอิสราเอลของเขา^{๒๔} เมื่อเขาเห็นชาวอิสราเอลคนหนึ่งถูกชาวอียิปต์คนหนึ่งรังแก เขาก็เข้าไปช่วยและได้ฆ่าชายชาวอียิปต์คนนั้นเป็นการแก้แค้น^{๒๕} โมเสสคิดว่าพี่น้องชาวอิสราเอลคงรู้แล้วว่าพระเจ้าจะใช้เขามาปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่กลายเป็นว่าชาวอิสราเอลไม่รู้เรื่องเลย^{๒๖} พอวัน รุ่งขึ้นโมเสสผ่านมาเห็นชาวอิสราเอลสองคนกำลังทะเลาะกัน เขาพยายามเข้าไปไกล่เกลี่ยให้คืนดีกัน โดยพูดว่า ‘นี่ คุณเป็นพี่น้องกัน ทำไมถึงทำร้ายกันล่ะ’^{๒๗} แต่ชายคนที่ทำร้ายเพื่อนบ้านของตนได้ผลักโมเสสออกไป แล้วพูดว่า ‘ใครตั้งให้แกเป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินเรา’^{๒๘} แกจะฆ่าเราเหมือนที่ฆ่าคนอียิปต์เมื่อวาน นีหรือ’^{๒๙} เมื่อโมเสสได้ยินอย่างนั้น ก็หนีไปอาศัยอยู่ในดินแดนมีเตีย ในฐานะคนต่างชาติ และเขาก็มีลูกชายสองคนทีนั้น

^{๓๐}สี่สิบปีผ่านไป ทูตสวรรค์มาปรากฏให้โมเสสเห็นในเปลวไฟที่ลุกอยู่ในพุ่มไม้ในที่เปลวเปลี่ยวแห่งแกลง ไกลภูเขาศินาย^{๓๑} เมื่อ

โมเสสเห็นก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ๆเพื่อจะได้เห็นชัดๆก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูดว่า^{๓๒} ‘เราคือพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ’ โมเสสกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองที่พุ่มไม้^{๓๓} แล้วองค์เจ้าชีวิตพูดกับโมเสสอีกว่า ‘ถอดรองเท้า เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์’^{๓๔} เราได้เห็นชาวอียิปต์ข่มเหงประชาชนของเรา และได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ มาสิ เราจะส่งเจ้าไปอียิปต์’^{๓๕}

^{๓๖}โมเสสคนนี้เป็นคนที่ถูกชาวอิสราเอลพูดตอกหน้ามาว่า ‘ใครตั้งแกให้เป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินเรา’ เขาเป็นคนหนึ่งที่พระเจ้าส่งมาให้เป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยชีวิตชาวอิสราเอล โดยพระเจ้าได้พูดผ่านทางทูตสวรรค์ที่ได้มาปรากฏให้เขาเห็นในพุ่มไม้ไฟ^{๓๗} โมเสสคือคนที่น่าชาวอิสราเอลออกมาเขาทำสิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ต่างๆในดินแดนอียิปต์ที่ทะเลแดง และในที่เปลวเปลี่ยวแห่งแกลงเป็นเวลาถึงสี่สิบปี^{๓๘} เขาคือโมเสสคนนั้นที่พูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนอย่างผมให้กับท่านทั้งหลาย ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้จะมาจากท่ามกลางพี่น้องของท่าน’^{๓๙} เขาคือโมเสสคนนั้นที่อยู่กับหมู่ชนชาวอิสราเอลในที่เปลวเปลี่ยวแห่งแกลง เขาอยู่กับบรรพบุรุษของเราและอยู่กับทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาบนภูเขาซีนาย เขาเป็นคนรับถ้อยคำแห่งชีวิตของพระเจ้ามาให้เรา^{๔๐} แต่บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา และไม่ยอมรับเขา ในจิตใจบรรพบุรุษเราคิดแต่จะกลับไปอียิปต์^{๔๑} พวกเขาพูดกับอาโรนว่า ‘ช่วยสร้างพวกเทพเจ้าให้มานำทางเราด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสสคนที่น่าเราออกมาจากอียิปต์’^{๔๒} ในเวลานั้นพวกเขาจับรูปลูกวัวขึ้นมา และเช่นให้รู้รูปปั้นนั้นพวกเขาเฉลิมฉลองสิ่งที่พวกเขาจับขึ้นมา

* ๗:๒๘ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒:๑๔
 † ๗:๓๒ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๓:๖
 ‡ ๗:๓๔ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๓:๕-๑๐
 § ๗:๓๕ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๒:๑๔
 § ๗:๓๗ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ ๑๘:๑๕
 ** ๗:๔๐ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ ๓๒:๑

กับมือ ^{๔๒} แต่พระเจ้าหันหน้าหนีพวกเขา และพระองค์ปล่อยให้พวกเขากราบไหว้หมู่ดาวในท้องฟ้าตามที่เขียนไว้แล้วในหนังสือของผู้พูดแทนพระเจ้าว่า ‘ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย สัตว์ที่พวกเจ้าฆ่าแล้วเอามาชูชายัญในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งเป็นเวลาถึงสี่ สิบปีนั้น พวกเจ้าไม่ได้บูชาให้กับเราหรือ ^{๔๓} พวกเจ้าแบกเต็นท์ของพระโมเสส และเอาดวงดาวของเทพเจ้าเร ฟานของพวกเขา มาด้วย นี่เป็นรูปบูชาที่พวกเจ้าทำขึ้นมากราบไหว้ ดังนั้นเราจะส่งพวกเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพื้นเมืองบาบิโลนไปอีก’ *

^{๔๔}บรรพบุรุษของพวกเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งมีเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ด้วย ซึ่งเป็นเต็นท์ที่พระเจ้าบอกให้โมเสสทำขึ้นตามแบบที่พระองค์แสดงให้เห็น ^{๔๕}เมื่อบรรพบุรุษของเราได้เต็นท์มา ก็นำ เข้าไปไว้ในดินแดนที่บรรพบุรุษของเราได้ยึด ครองมาจากชนชาติต่างๆที่พระเจ้าได้ขับ ไล่ออกไปต่อหน้าบรรพบุรุษของเราโดยการนำของโยชูวา และเต็นท์ นี้ก็ได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด ^{๔๖}พระเจ้าชอบใจดาวิดมาก ดาวิดขอสร้างบ้านให้กับพระเจ้าของยาโคบ ^{๔๗}แต่กลับกลายเป็นซาโลม่อนที่สร้างบ้านให้พระองค์ ^{๔๘}อย่างไรก็ตาม องค์ผู้ สูงสุดไม่ได้อยู่ในบ้านที่สร้างด้วยมือของมนุษย์หรือ เหมือนกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้ว่า

^{๔๙} ‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และโลกคือแท่นรองเท้าของเรา องค์เจ้าชีวิตถามว่า แล้วพวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้กับเราล่ะ หรือจะให้เราพักผ่อนในที่ไหนล่ะ ^{๕๐}ไม่ใช่มีมือเราหรือผู้ที่สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา’ †

^{๕๑}พวกคุณหัว แข็ง ใจแข็งกระด้างและตื้อ ดิ่ง พวกคุณได้แต่ต่อต้านพระ วิญญาณ

บริสุทธิ์เหมือนกับบรรพบุรุษของคุณ ^{๕๒}มีผู้พูดแทนพระเจ้าคนไหนบ้าง ที่บรรพบุรุษของคุณไม่ได้ข่มเหง พวกเขาฆ่าแม้กระทั่งคนพวกนั้นที่นานมาแล้วได้ประกาศถึงการมาขององค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ และตอนนี้พวกคุณก็ได้ทรยศและฆ่าพระองค์แล้ว ^{๕๓}พวกคุณนั้นแหละ เป็นพวกที่ได้ รับกฎ ปฏิบัติที่พวกทูตสวรรค์นำมา แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อฟังกฎนั้น”

สเทเฟนถูกฆ่า

^{๕๔}เมื่อผู้นำชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ต่างก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พวกเขาแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่สเทเฟน ^{๕๕}แต่สเทเฟนเต็มไปด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์ เขามองขึ้นบนท้องฟ้า และได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเห็นพระ เยชูยืนอยู่ด้านขวาของพระองค์ ^{๕๖}เขาจึงพูดขึ้นว่า “ดูนั่นสิ ผมเห็นสวรรค์เปิด และบุตรมนุษย์ยืนอยู่ด้านขวาของพระเจ้า” ^{๕๗}ขณะเดียวกัน พวกนั้นก็แหกปากร้องตะโกน เอามืออุดหู และต่างวิ่งกรูกันเข้าใส่ส เท เฟน ^{๕๘}พวกเขาลากส เท เฟน ออกนอกเมืองและเอาหินขว้างเขา พวกที่พูดปรักปรำใส่ ร้ายเขาต่างก็ทิ้งเสื้อคลุมของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มที่ชื่อเซาโล ^{๕๙}จากนั้นพวกเขาได้เอาก้อนหินขว้างส เท เฟน ที่กำลังอธิษฐานว่า “พระ เยชูเจ้า รับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าด้วย” ^{๖๐}แล้วเขาก็คุกเข่า ร้องเสียงดังว่า “องค์เจ้าชีวิต อย่าถือโทษที่พวกเขาทำบาปครั้งนี้เลย” พออธิษฐานจบ สเทเฟนก็ตาย

^{๖๑}เซาโลก็เห็นด้วยกับการฆ่าสเทเฟน

๖ ความยุ่งยากในหมู่ผู้เชื่อ

ในช่วงเวลานั้นการข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าครั้งยิ่ง ใหญ่เริ่ม ต้นในเมืองเยรูซาเล็ม เหล่าผู้ เชื่อทั้งหมด ยกเว้นพวกศิษย์เอก ต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย ^๒มีชายบางคนที่ยำเกรงพระเจ้าจัดการฝัง ศพของส เท เฟน และร้องให้คร่ำครวญถึงเขาอย่างน่าเวทนา

* ๗:๔๓ อ้างมาจากหนังสือ อาโมส ๕:๒๕-๒๗

† ๗:๔๘ ผู้พูดแทนพระเจ้า อิสยาห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า อยู่ในราวปี ๗๔๐-๗๐๐ ก่อนพระเยซู มาเกิด

‡ ๗:๕๐ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๖๖:๑-๒

๓ ส่วนเขา โลก็เริ่มทำลายล้างหมู่ประชุมของพระเจ้า ด้วยการถอดกระซอกลากฎทั้งหญิงและชายจากบ้านนั้นบ้านนี้เอาไปทิ้งไว้ในคุก

ฟิลิปประกาศข่าวดีในสะมาเรีย

๔ ส่วนผู้ เชื่อที่กระจัดกระจายไป ก็ได้ไปประกาศพระ คำที่เป็นข่าวดีในทุกหนทุกแห่ง ๕ ฟิลิป “ไปที่เมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ให้ผู้คนที่นี่ ฟัง ๖ เมื่อฝูง ชนได้ยินเขาพูดและเห็นปาฏิหาริย์ที่เขาทำ ก็ตั้งใจฟังในสิ่งที่เขาพูด ๗ พวกผีร้ายที่สิงคนต่างกรี๊ดร้องเสียงดังและออกจากร่างของคนเหล่านั้นไป พวกคนเป็นอัมพาตและคนง่อยได้ รับการรักษาจนหาย ๘ แล้วเมืองนั้นก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

๙ มีชายคนหนึ่งชื่อซี โมน เขาอยู่เมืองนั้นมานานแล้ว และใช้เวทมนตร์คาถาจนทำให้ชาวสะมาเรียทั้งในตัวเขามาก เขาอ้างตัวเองว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ๑๐ ประชาชนทุกคนตั้งแต่คนชั้นต่ำจนถึงคนชั้นสูง ต่างก็ให้ความสนใจในตัวเขามาก และพูดกันว่า “ชายคนนี้มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เรียกว่า ‘อำนาจมหาศาล’” ๑๑ ผู้คนสนใจซี โมน เพราะเขาทำให้คนทั้งในเวทมนตร์คาถาของเขามานานแล้ว ๑๒ แต่เมื่อคนพวกนี้มาเชื่อฟิลิปในเรื่องข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และชื่อของพระ เยชูษตรียผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาทั้งชายและหญิงก็เข้าพิธีจุ่มน้ำ ๑๓ แมแต่ซี โมนก็เชื่อด้วย และหลัง จากเข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เขาก็ตามฟิลิปไปทุก แห่ง เขาก็ทิ้งเมื่อเห็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์ที่ฟิลิปทำ

๑๔ เมื่อพวกศิษย์ เอกที่เมืองเยรูซาเล็ม ได้ยินข่าวว่า ชาวสะมา เรียยอมรับพระ คำของพระเจ้าแล้ว พวกเขา ก็ส่งเป โตรและยอห์นมา ๑๕ เมื่อเป โตรและยอห์นมาถึงก็อธิษฐานให้กับผู้ เชื่อชาวสะมาเรีย เพื่อพวกเขาจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ ๑๖ เพราะว่ายังไม่มีใครได้ รับพระ วิญญาน ได้แต่เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยชูเจ้าเท่านั้น ๑๗ เมื่อเป โตรและยอห์นวางมือลงบน ชาวสะมาเรีย แล้วคนทั้งหมดก็ได้ รับพระ วิญญานบริสุทธิ์

๑๘ เมื่อซี โมนเห็นพวกศิษย์เอกวางมือลงบนคนพวกนั้นแล้ว พวกเขาก็ได้ รับพระวิญญาน ซี โมนก็เอาเงินมาเสนอให้กับพวกศิษย์เอก ๑๙ บอกว่า “ขอให้ผมมีอำนาจอย่างนี้ด้วย เพื่อว่าทุกคนที่ผมวางมือจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์”

๒๐ เป โตรตวาดซี โมนว่า “ขอให้คุณและเงินของคุณพินาศตลอดไป เพราะคุณคิดว่าเงินสามารถซื้อของประทานของพระเจ้าได้ ๒๑ คุณจะไม่มีวันได้มีส่วน ร่วมในเรื่องนี้ อย่างเด็ด ขาด เพราะใจของคุณไม่เชื่อมกับพระเจ้า ๒๒ กลับตัวกลับใจจากความชั่วร้ายแบบนี้ซะ แล้วอธิษฐานถึงองค์เจ้าชีวิต หวังว่าพระองค์อาจจะอภัยให้กับความ คิดที่อยู่ในใจคุณ ๒๓ เพราะผมเห็นว่าคุณเต็มไปด้วยพิษของความบาป และมันครอบงำคุณไปทั้งตัว” ๒๔ แล้วซี โมนก็ตอบว่า “พวกท่านช่วยอธิษฐานต่อองค์เจ้าชีวิตให้ผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นไปอย่างที่ท่านพูด”

๒๕ เมื่อเป โตรและยอห์นได้เป็นพยานและประกาศพระ คำขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาก็กลับไปเมืองเยรูซาเล็ม ในระหว่างทางนั้น พวกเขาบอกข่าวดี ในหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปสอนชาวเอธิโอเปีย

๒๖ ทูต สวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่งพูดกับฟิลิปว่า “เตรียมตัวเดินทางไปทางทิศใต้ตามเส้น ทางจากเมืองเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา” (เป็นเส้นทางกร้าง) ๒๗ ฟิลิปจึงเตรียมพร้อมและออกเดินทาง ที่นั่นมีชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งเป็นขันที เขาเป็นเจ้า หน้าทีของพระนางคาน ดา สี ราชินีของเอธิโอเปีย เขามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของนาง เขาไปกราบไหว้บูชาพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มมา ๒๘ ระหว่างที่นั่งรถม้ากลับนั้น เขากำลังอ่านหนังสืออิส ยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ ๒๙ แล้วพระ วิญญานพูดกับฟิลิปว่า “เข้าไปใกล้รถม้าคนนั้น” ๓๐ เมื่อฟิลิปวิ่งเข้าไปที่รถม้า ก็ได้ยินเขากำลังอ่านหนังสืออิส ยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าฟิลิปจึงถามว่า “ท่านเข้าใจในสิ่งที่ท่านอ่านหรือเปล่า” ๓๑ เขาตอบว่า “จะเข้าใจได้

* ๘:๕ ฟิลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟิลิปที่เป็นศิษย์เอก

† ๘:๓๗ วางมือลงบน เป็นท่าทางที่ใช้ประกอบเวลาที่อธิษฐานขอพรพิเศษจากพระเจ้า

อย่างไร ไม่มีใครอธิบายให้ฟัง” แล้วเขาก็เชิญฟีลิปขึ้นไปนั่งบนรถม้ากับเขา^{๓๒}นี่คือข้อความในพระคัมภีร์ที่เขากำลังอ่านอยู่ “เขาถูกนำไปเหมือนกับแกะที่ถูกเอาไปฆ่า และเหมือนกับลูกแกะที่สงบนิ่งอยู่ต่อหน้าคนตัดขน เขาไม่ได้เปิดปากพูดสักคำเดียว^{๓๓}เขาถูกทำให้อับอายขายหน้า และไม่ได้รับความยุติธรรม ใครจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับเชือกสายของเขาได้ เพราะชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว”^{๓๔}

^{๓๕}ขณะที่พูดกับฟีลิปว่า “ช่วยบอกหน่อยว่า ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังพูดถึงตัวเอง หรือพูดถึงคนอื่น”^{๓๕} แล้วฟีลิปก็เริ่มพูด โดยเริ่มจากพระคัมภีร์ข้อนี้ และอธิบายเรื่องราวดีของพระเยซูให้ซันตีฟัง^{๓๖} ในระหว่างที่นั่งรถม้าไปตามทางนั้น ก็ผ่านที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ซันตีจึงพูดขึ้นว่า “นั่นไง น้ำ มีอะไรขัดข้องไหม ถ้าผมจะเข้าพิธีจุ่มน้ำ”^{๓๗} แล้วเขาก็สั่งให้หยุดรถม้า จากนั้นคนทั้งสองคือ ซันตีกับฟีลิปก็เดินลงไปอาบน้ำ แล้วฟีลิปก็ทำพิธีจุ่มน้ำให้ซันตี^{๓๘} เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำ พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตก็พาฟีลิปไป แล้วซันตีก็ไม่ได้เห็นหน้าฟีลิปอีกเลย จากนั้นซันตีก็เดิน ทางต่อไปด้วยความดีใจ^{๓๙} ส่วนฟีลิปก็มาถึงที่เมืองอาไซทัส และเขาก็ได้เดินทางไปที่หัวทุกเมือง ประกาศข่าวดี จนกระทั่งมาถึงเมืองซีซารียา

เขาโลมาเป็นลูกศิษย์พระเยซู

๑๔ ในระหว่างนั้นเขา โลยังคงขู่ฆ่าพวกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต เขาไปหาหัวหน้านักบวชสูงสุด^๑ เพื่อขอจดหมายแนะนำตัวต่อผู้นำในที่ประชุมต่างๆของชาวยิวในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนที่ติดตามแนว

ทางขององค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง เขาก็จะได้จับกุมตัวกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม^๒ ที่นั่นที่เขา โลเดินทางไกลถึงเมืองดามัสกัส ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวเขา^๓ เขาล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าซ่มเหงเราทำไม”

^๔เขาโลพูดว่า “ท่านเป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซู คนที่เจ้าซ่มเหงไง”^๕ ลูกซันตีแล้วเข้าไปในเมือง จะมีคนมาบอกเจ้าเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป”

^๖พวกคนที่เดินทางมากับเขา โลยืนงงพูดอะไรไม่ออกเพราะได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นตัวคนพูด^๗ เขาโลลุกขึ้น แต่เมื่อลืมตาเขากลับมองอะไรไม่เห็นเลย พวกนั้นจึงจูงมือเขาโลพาไปที่เมืองดามัสกัส^๘ เขา โลมองอะไรไม่เห็นและไม่ได้กินหรือดื่มอะไรเป็นเวลาสามวัน

^๙ในเมืองดามัสกัส มีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่ออานาเนีย องค์เจ้าชีวิตได้พูดกับเขาทางนิมิตว่า “อานาเนีย” แล้วเขาก็ตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ องค์เจ้าชีวิต”

^{๑๐} พระองค์สั่งว่า “ลุกขึ้น ไปที่บ้านของยูดาส^๑ ที่อยู่บนถนนตรง ถามหาชายที่ชื่อเขา โลที่มาจากทาร์ซัส ซึ่งตอน นี้เขากำลังอธิษฐานอยู่^๒ เขา โลก็เห็นนิมิตเหมือนกัน เขาเห็นชายชื่ออานาเนีย กำลังเข้ามาในบ้าน และวางมือบนตัวเขา เพื่อเขาจะกลับมามองเห็นได้อีก”

^๓อานาเนียตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมได้ยินเกี่ยวกับเรื่องชั่วๆที่ชายคน นี้ทำกับคนที่ เป็นของพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็มจากปากของหลายคนแล้ว^๔ เขาได้ รับอำนาจจากพวกผู้นำนักบวชให้มาจับกุมทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์^๕ ี่นี้”

^๑๘:๓๓ **ชีวิต ... จากโลกนี้แล้ว** หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชีวิตของเขาถูกยกขึ้น”

^๑๘:๓๓ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ ๕๓:๗-๘

^๑๘:๓๗ ข้อนี้ สำเนากรีกล่าสุดบางฉบับได้เพิ่มข้อ ๓๗ ว่า “ฟีลิปตอบว่า ‘ถ้าท่านเชื่อสุดหัวใจของท่าน ท่านก็สามารถทำได้’ เจ้าหน้ที่กล่าวไว้ว่า ‘ผมเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า’”

^๑๙:๑๑ **ยูดาส** เป็นคนละคนกับศิษย์เอกที่ชื่อยูดาส

^๑๙:๑๔ **คนที่ไว้วางใจในพระองค์** หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่เรียกชื่อของพระองค์” คือ การแสดงความเชื่อในพระเยซู โดยการกราบไหว้บูชาหรืออธิษฐานต่อพระองค์

^{๑๔}แต่องค์เจ้าชีวิตบอกกับอา นา เนียว่า “ไปเถอะ เพราะเราได้เลือกชายคนนี้เป็นเครื่อง มือที่จะไปส่ง ข่าวเรื่องของเราให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พวกกษัตริย์ และประชาชนชาวอิสราเอล ^{๑๖}เราเองจะทำให้เขา โลรู้ว่าเขาจะต้องทนทุกข์ ทรมานเพราะเราขนาดไหน”

^{๑๗}แล้วอานาเนียก็ไป เขาได้เข้าไปในบ้านวางมือลงบนเขา โลแล้วพูดว่า “น้องเขา โล พระ เยชู เจ้าผู้ ที่ได้ปรากฏตัวให้น้องเห็นในระหว่างทางที่มานั้น ได้ส่งผมมาเพื่อทำให้น้องกลับมองเห็นได้อีก และทำให้น้องเต็มไปด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์” ^{๑๘}มีบางสิ่งดูเหมือนกับเกล็ดตกลงมาจากตาของเขา โลทันที และเขาก็มองเห็นได้อีกครั้ง จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นมาเข้าพิธีจุ่ม น้ำ ^{๑๙}หลังจากกินอาหารแล้ว เขาก็รู้สึกดีขึ้น

เขาโลสั่งสอนในเมืองดามัสกัส

เขา โลพักอยู่กับพวกศิษย์ของพระ เยชูในเมืองดามัสกัสหลายวัน ^{๒๐}แล้วเขาก็ตรึงใจไปที่ประชุมชาวยิว เริ่มประกาศเรื่องของพระ เยชู เขาบอกว่า “พระ เยชูเป็นพระ บุตรของพระเจ้า”

^{๒๑}ทุกคนที่ได้ยินเขา โลพูดอย่างนั้น ก็แปลก ใจและพูดกันว่า “โอ้เหมือนไม่ใช่หรือที่พยายามจะทำให้ลายคนที่เชื่อเยซูที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้วที่เขามาที่นี่ ก็เพราะตั้งใจจะมาจับคนพวกนั้นกลับไปให้กับพวกผู้นำนักบวชไม่ใช่หรือ”

^{๒๒}เขา โลเทศนาอย่างมีพลังมากยิ่งขึ้นว่า พระ เยชูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ จนทำให้คนยิวในเมืองดามัสกัสถึงกับเถียงไม่ออก

^{๒๓}ต่อมาหลายวัน พวกยิววางแผนที่จะฆ่าเขา โล ^{๒๔}แต่เขา โลรู้แผนนั้นเสียก่อน พวกนั้นคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขา โล ^{๒๕}แต่พวกศิษย์บางคนที่เขา โลเคยสอนได้พาเขาหนีไปตอนกลางคืน โดยให้เขาหนีในเชิง แล้วคอยหุ่ยซ่อนเขานั้นผ่านช่องกำแพงเมืองลงไปข้างล่าง

เขาโลอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

^{๒๖}เมื่อเขา โลกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาพยายามจะเข้าร่วมกับพวกศิษย์ของพระ

เยชู แต่พวกนั้นต่างหวาดกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขา โลเป็นศิษย์ของพระ เยชูจริง ^{๒๗}แต่บา รนา บัสดาเขาไปพบพวกศิษย์เอก และอธิบายให้ฟังว่า ในระหว่างทางเขา โลเจอองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร แล้วพระองค์พูดอะไรกับเขา โลบ้าง บา รนา บัสดาย้ำเล่าอีกว่า ตอนอยู่ที่เมืองดามัสกัสนั้น เขา โลสอนเรื่องของพระ เยชูด้วยความกล้าขนาดไหน ^{๒๘}พวกศิษย์ก็เลยยอมรับเขา โลมาอยู่ด้วย เขาไปไหนมาไหนอย่างอิสระในเมืองเยรูซาเล็ม และสอนเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ ^{๒๙}เขาพูดโต้ แย้งกับพวกยิวที่พูดภาษากรีก แต่พวกนั้นกลับพยายามที่จะฆ่าเขา ^{๓๐}เมื่อพวกที่ น้องรู้เรื่อง นี้เข้าก็พาเขา โลลงไปที่เมืองซี ซา รียา และส่งเขาต่อไปที่เมืองทาร์ซัส

^{๓๑}จากนั้นหมู่ประชุมของพระเจ้าทั่วทั้งแคว้นยู เดีย กา ลิ ลีและสะ มา เรีย ก็อยู่ในช่วงเวลาที่ดีสงบ สุข และมีกำลังเข้ม แข็งขึ้น เพราะหมู่ประชุมของพระเจ้ามีความเคารพยำเกรงองค์เจ้าชีวิต และได้ รับกำลังใจจากพระ วิญญาณบริสุทธิ์ จึงทำให้มีคนที่เชื่อในพระ เยชูเพิ่มมากขึ้น

เปโตรเยี่ยมเมืองลิดตาและยัฟฟา

^{๓๒}เมื่อเปโตรเดินทางไปที่ทั่วทุกหนทุกแห่งแล้ว เขาได้ไปเยี่ยมคนที่ เป็นของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองลิดตา ^{๓๓}ที่นั่นเขาพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาแปดปีแล้ว ^{๓๔}เปโตรพูดกับเขาว่า “ไอเนอัส พระ เยชูผู้เป็นพระ คริสต์ได้รักษาคุณแล้ว ลุกขึ้นมาเก็บที่นอนเถอะ” แล้วไอเนอัสก็ลุกขึ้นมาทันที ^{๓๕}เมื่อทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดตาและเมืองซาโรนเห็นไอเนอัส พวกเขา ก็หันมาติดตามองค์เจ้าชีวิต

^{๓๖}ที่เมืองยัฟฟา มีศิษย์คนหนึ่งชื่อทา บิธา ตามภาษากรีกเรียกว่า “โดรคัส” เธอหมั่นทำความดีอยู่เสมอและให้ทานกับคนยากจน ^{๓๗}ในช่วงนั้น เธอไม่สบายและตายไป พวกเขารู้สึกอาบ น้ำศพ และวางร่างเธอไว้ในห้องชันบนเพื่อรอจะเอาไปฝัง ^{๓๘}เมืองลิดตาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกศิษย์ของพระ เยชูได้ยินว่าเปโตรอยู่ในเมืองลิดตา พวกเขา ก็ส่งชายสองคนไปอ้อนวอนเขาว่า “ช่วยมา

*๙:๓๖ *โดรคัส* เป็นภาษากรีกและทับิธาเป็นภาษาอารเมค ทั้งสองคำนี้แปลว่า กวาง

กับเราเร็วด้วยเถิด” ^{๓๙} เปโตรจึงจัดของ และเดินทางไปกับพวกเขา เมื่อไปถึง พวกเขา ก็พาเปโตรขึ้นไปในห้องชั้นบน มีพวกแม่ ม่ายยืนร้องไห้รอบๆ เปโตรอยู่ และชี้ให้เปโตรดูเสื้อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆ ที่โครคัสทำไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ^{๔๐} เปโตรจึงให้ทุกคน ออกไปนอกห้อง แล้วเขาก็คุกเข่าลงอธิษฐาน โดยหันหน้าไปที่ศพแล้วพูดว่า “ทาบีธา ลูก ขึ้น” เธอก็ลืมตาขึ้นมาทันที และเมื่อเห็นเปโตรเธอก็ลุกขึ้นนั่ง ^{๔๑} เปโตรจึงยื่นมือช่วยพยุงเธอลุกขึ้นยืน จากนั้นก็เรียกพวกคนที่เป็นเจ้าของพระเจ้าและพวกแม่ม่ายเข้ามา และให้พวกเขาเห็นว่าโครคัสฟื้นจากความตายแล้ว ^{๔๒} เรื่องนี้รู้กันไปทั่วเมืองยัฟฟาทำให้มีคนมาไว้ วางใจในองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ^{๔๓} เปโตรอยู่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังในเมืองยัฟฟาต่อไปอีกหลายวัน

เปโตรและโครเนลิอัส

๑๐ ^๑ ที่เมืองซีซาร์ยามีนายร้อยคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นผู้คุมกองร้อยที่มีชื่อเรียกว่า “กองทหารชาวอิตาลี” ^๒ เขาเป็นคนที่เคร่งศาสนามาก ทั้งเขาและครอบครัวต่างก็เคารพยำเกรงพระเจ้า เขาบริจาคช่วยเหลือคนจน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ ^๓ ตอนนั้นเวลาบ่ายสามโมง โครเนลิอัสได้เห็นนิมิตอย่างชัดเจน คือเขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาพูดกับเขาว่า “โครเนลิอัส”

^๔ โครเนลิอัสมองทูตสวรรค์ด้วยความเกรงกลัว และถามว่า “อะไรหรือครับท่าน” ทูตสวรรค์จึงพูดกับเขาว่า “พระเจ้าได้ยื่นคำอธิษฐานของคุณแล้ว และขอบใจที่คุณได้บริจาคช่วยเหลือคนจน ^๕ ตอนนี้นำส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปหาชายชื่อซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรมาหาคุณ ^๖ เขาพักอยู่กับช่างฟอกหนังชื่อซีโมน บ้านอยู่ริมทะเล” ^๗ เมื่อทูตสวรรค์พูดกับโครเนลิอัสแล้วก็จากไป โครเนลิอัสจึงเรียกคนใช้ในบ้านมาสองคน พร้อมกับทหารคนสนิทที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง ^๘ และเขาก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกเขาฟัง จากนั้นก็ส่งพวกเขาไปเมืองยัฟฟา

^๙ วันต่อมาขณะที่คนพวกนี้กำลังเดินทางไกลถึงเมืองยัฟฟา เป็นเวลาเดียวกับที่เปโตรได้ขึ้นไปอธิษฐานบนดาดฟ้า ตอนใกล้

เที่ยงวัน ^{๑๐} เขาเริ่มหิวและอยากกินอาหาร ขณะที่ยืนในบ้านกำลังเตรียมอาหารอยู่นั้น เปโตรก็เคลิ้มหลับไป ^{๑๑} เขาเห็นท้องฟ้าเปิด และเห็นสิ่งที่ดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมและหย่อนลงมาจากพื้นโลก ^{๑๒} ในนั้นมีสัตว์ทุกชนิด ทั้งสัตว์เลื้อยคลานและนก ^{๑๓} และมีเสียงพูดว่า “เปโตร ลุกขึ้นมาฆ่าสัตว์พวกนี้กินสิ” ^{๑๔} เปโตรตอบว่า “ไม่ได้หรอกครับองค์เจ้าชีวิต เพราะผมไม่เคยกินสิ่งพวกนี้ นี่เป็นของต้องห้ามหรือแปดเป็ดอนตามกฎของโมเสส”

^{๑๕} เสียงนั้นก็พูดอีกครั้งว่า “ของอะไรที่พระเจ้าทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่ามันไม่สะอาด” ^{๑๖} เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แล้วของทั้งหมดก็ถูกนำกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

^{๑๗} เปโตรกำลังงงงวยว่านิมิตที่เห็นนี้หมายถึงอะไร พอดีคนที่โครเนลิอัสส่งมาก็กำลังยืนอยู่ที่หน้าประตู และถามหาบ้านของซีโมน ^{๑๘} ชายกลุ่มนั้นร้องถามว่า “ซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรพักอยู่ที่นี้หรือเปล่าครับ”

^{๑๙} พระวิญญาณพูดกับเปโตรที่ยังคิดถึงเรื่องนิมิตอยู่ว่า “ฟังสิ มีชายสามคนมาถามหาเจ้าอยู่ ^{๒๐} ลุกขึ้นลงไปข้างล่างเถอะ และให้ไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลงเลอะอะไรเลย เพราะเราเป็นคนเรียกให้พวกเขามาเอง”

^{๒๑} แล้วเปโตรก็ลงไปพูดกับพวกเขาว่า “ผมเองที่พวกคุณตามหา มีอะไรหรือ”

^{๒๒} พวกเขาตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัสเป็นคนส่งพวกเรา มา เขาเป็นคนดี แล้วเขาเคารพยำเกรงพระเจ้า ชาวียวยกย่องนับถือเขาทุกคน ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์บอกให้เขามาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะได้ฟังเรื่องที่ท่านจะเล่า” ^{๒๓} เปโตรก็เลยชวนชายทั้งสามพักที่บ้าน วันรุ่งขึ้น เปโตรได้จัดของและไปกับพวกเขา มีพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาตามไปด้วย ^{๒๔} ถัดมาอีกวันหนึ่งพวกเขา ก็มาถึงเมืองซีซาร์ยา ขณะนั้นโครเนลิอัสกำลังคอยพวกเขาอยู่ เขาเชิญญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทมาด้วย ^{๒๕} เมื่อโครเนลิอัสเห็นเปโตรเดินเข้ามาในบ้าน เขาก็ก้มลงกราบที่เท้าของเปโตร ^{๒๖} แต่เปโตรพยุงเขาขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ผมก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น” ^{๒๗} ตอนที่เปโตรพูดกับโครเนลิอัส เขาก็เดินเข้าไปข้างใน และพบกับกลุ่มคนที่มารวมกันอยู่ที่นั่นมากมาย ^{๒๘} เปโตร

พูดกับพวกเขาว่า “คุณก็รู้ว่า มันผิดกฎนะ ที่คนยิวจะไปคบค้าสมาคมหรือมาเยี่ยมเยียนคนที่ไม่ใช่ยิว แต่พระเจ้าได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ควรจะเรียกใครว่าคนต้องห้าม หรือไม่สะอาด ^{๒๙} ดังนั้นพอมีคนไปเชิญผมมา ผมก็ไม่ได้คิดคำนอะไร แต่ผมขอถามหน่อยว่า คุณเชิญผมมาทำไม”

^{๓๐} โคร เน ลี อัสจึงตอบว่า “เมื่อสี่วันก่อน เวลา นีตอนบ่ายสามโมง ผมกำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน จู่ๆก็มียิวคนหนึ่งสวมเสื้อผ้า แพรวพราวมายืนอยู่ตรงหน้า ^{๓๑} เขาพูดว่า ‘โคร เน ลี อัส พระเจ้าได้ยื่นคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และสิ่งของที่เจ้าบริจาคช่วย เหลือคนจนนั้น ก็ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า ^{๓๒} ให้เจ้าส่งคนไปเมืองยัฟฟา เพื่อเชิญซี โมนที่คนเรียกว่าเปโตรมาที่นี่ เขาพักอยู่ที่บ้านของซี โมนข้างฟอกหนัง ที่ติดทะเลนั้น’ ^{๓๓} ผมจึงส่งคนไปเชิญท่านมวทันที่ และท่านก็กรุณา มากที่มาก ตอน นี้พวกเรา ก็ได้ยกกันพร้อมแล้วที่นี้ต่อ หน้าพระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งทีองค์เจ้าชีวิตสั่งให้ท่านพูด”

เปโตรประกาศข่าวดีที่ บ้านของโครเนลิอัส

^{๓๔} เปโตรจึงเริ่มพูดว่า “ตอน นี้ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ซึ่งแล้วว่าพระเจ้าไม่ได้ลำเอียง ^{๓๕} พระองค์ยอมรับคนทุกชาติที่เคารพยำเกรงพระองค์ และทำตามความต้องการของพระองค์ ^{๓๖} คุณรู้ถึงพระ คำที่พระเจ้า ได้มอบให้กับชาวอิสราเอล ที่พูดถึงข่าวดีแห่งสันติภาพที่ผ่านมาจากพระ เยชูผู้เป็นพระ คริสต์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของมนุษย์ทุกคน ^{๓๗} คุณรู้ถึงเหตุการณ์ยิ่ง ใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มตั้งแต่แคว้นกาลิลีหลังจากที่ยอห์นได้ประกาศเรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำ ^{๓๘} คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับพระ เยชูชาวนาซาเร็ธ ว่าพระเจ้าเจิมพระองค์ด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไร และพระเยชูได้ทำสิ่งดีๆไปทั่ว และรักษาทุกคนที่ ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้าย ที่พระองค์ทำได้ก็เพราะพระองค์มีพระเจ้าอยู่ด้วย ^{๓๙} เราก็ตีเห็นและเป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทำในดินแดนของชาวยิวและ

ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาฆ่าพระองค์โดยจับไปตรึงบนไม้กางเขน ^{๔๐} แต่พระเจ้าทำให้พระองค์ฟื้นจากความ ตายในวันที่สาม และให้พระองค์มาปรากฏตัวให้เห็น ^{๔๑} แต่ไม่ใช่กับคนยิวทุกคน พระองค์ปรากฏตัวเฉพาะกับคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ก่อนหน้า นี่ที่จะให้มาเป็นพยานเท่านั้น พยานพวก นี้ก็คือพวก เราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์หลัง จากที่พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ^{๔๒} พระเยชูสั่งให้พวกเราออกไปประกาศกับคนทั่วไป และเป็นพยานว่า พระองค์เป็นคณันันที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นผู้ตัดสินทั้งคน เป็นและคนตาย ^{๔๓} พวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนต่างเป็นพยานให้พระองค์ว่า พระเยชูจะยก โทษบาปให้กับทุกคนที่ไว้ วางใจในพระองค์”

คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระวิญญาณ

^{๔๔} ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมากอยู่กับทุกคนที่ได้ ฟังพระ คำของพระเจ้า ^{๔๕} พวกยิวที่เชื่อในพระ เยชูที่มากับเปโตรต่างพากันประหลาดใจ เพราะพระเจ้าได้เทของ ขวัญแห่งพระ วิญญาณบริสุทธิ์ให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย ^{๔๖} เพราะพวกเขาได้ยินคนที่ไม่ใช่ยิวพวก นี้ พูดภาษาที่ไม่รู้จัก *และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรพูดขึ้นว่า ^{๔๗} “ใครจะห้ามคนพวกนี้ ไม่ให้เข้าพิธีจุ่มน้ำได้ละ ในเมื่อพวกเขาก็ได้ รับพระ วิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา” ^{๔๘} เปโตรจึงสั่งให้พวกเขาเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระ เยชูผู้เป็นพระ คริสต์ จากนั้นพวกเขาก็ได้ชวนให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสองสามวัน

เปโตรกลับเมืองเยรูซาเล็ม

^๑ พวกศิษย์เอกและพวกนี้ นองที่อยู่ทั่วแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนที่ไม่ใช่ยิวยอมรับพระคำของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน ^๒ ดังนั้นเมื่อเปโตรกลับไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ชาวยิวก็พากันต่อว่าเขา ^๓ว่า “คุณเข้าไปในบ้านของพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ และยังกินอาหารร่วมกับพวกเขาด้วย”

* ๑๐:๔๖ ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่คนพูดขึ้นมาได้เอง ทั้งๆที่ไม่เคยเรียนรู้หรือพูดมาก่อนใน ชีวิต

“เปโตรจึงเริ่มอธิบายทุกสิ่งทุกอย่าง อย่างที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังว่า “ตอนที่ผมกำลังอธิษฐานอยู่ที่เมืองยัฟฟา^๔นั้น ผมเคลิ้มไปและได้เห็นนิมิต มีสิ่งที่อยู่เหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุม หย่อนลงมาหาผมจากฟ้า^๕ ผมจึงเข้าไปในผ้าผืนนั้นอย่างจัดจ้าน ก็เห็นสัตว์ บกสัตว์ สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและพวกนกต่างๆ^๖ แล้วผมก็ได้ยินเสียงพูดว่า ‘ลุกขึ้นเปโตร ฆ่าสัตว์พวกนี้กินสิ’^๗ แต่ผมตอบว่า ‘ไม่ได้หรอกองค์เจ้าชีวิต ผมไม่เคยกินของต้องห้ามหรือแปดเป็นไปตามกฎของโมเสส อย่างสัตว์พวกนี้เลย’^๘ มีเสียงพูดจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่าไม่สะอาด’^๙ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแบบเดียวกันถึงสามครั้ง แล้วทุกอย่างก็ถูกดึงกลับขึ้นไปบนท้องฟ้า^{๑๐} ทันใดนั้นก็มีคนสามคนมาถึงบ้านที่ผมอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซาร์ียาเพื่อมาหาผม^{๑๑} พระวิญญาณบอกให้ผมไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเล พี่น้องทั้งหลาย นี่จึงไปกับผมด้วย และพวกเราเข้าไปในบ้านของโคโรเนลิอัส^{๑๒} โคโรเนลิอัสบอกพวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาและพูดว่า ‘ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรมา^{๑๓} เขาจะบอกข่าวสารที่จะทำให้ท่านและสมาชิกในครอบครัวของท่านได้รับความรอด’^{๑๔} เมื่อผมเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมานบนพวกเขา เหมือนกับที่มาหาพวกเราในตอนเริ่มต้น^{๑๕} ทำให้ผมคิดได้ถึงสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า ‘ยอห์นได้ทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่พวกเจ้าจะได้เข้าพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’^{๑๖} ดังนั้นถ้าพระเจ้าให้ของขวัญกับพวกเขาแบบเดียวกับที่พระองค์ให้กับพวกเราตอนที่พวกเราไว้วางใจในพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์และองค์เจ้าชีวิตแล้วละก็ ผมเป็นใครล่ะ ที่จะไปขัดขวางพระเจ้า”

^{๑๔} เมื่อพวกเขาขวยวิที่ไว้ วางใจในพระเยซู ได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็เลิกต่อว่าเปโตร แล้วต่างสรรเสริญพระเจ้าว่า “ถ้าอย่างนั้นพระเจ้าก็ได้ให้โอกาส แม้แต่คนที่ไม่ใช่ยิว

ที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่เพื่อจะได้มีชีวิตรอดด้วย”

ข่าวดีมาถึงเมืองอันทิโอ

^{๑๗} พวกที่ไว้วางใจในพระเยซูที่ได้กระจัดกระจายไปในช่วงที่มีการข่มเหงเกิดขึ้นหลังจากที่สเตเฟนตาย ต่างก็พากันไปไกลถึงดินแดนฟีเนียเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันทิโอ พวกนี้ได้ไปประกาศพระคำของพระเจ้าให้ แต่เฉพาะคนยิวเท่านั้น^{๑๘} บางคนในพวกที่เชื่อนี้ ก็มาจากเกาะไซปรัสและไซริน และเมื่อพวกเขามาถึงเมืองอันทิโอ พวกเขา ก็เริ่มประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าให้กับคนกรีกด้วย^{๑๙} พวกเขาเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต ทำให้มีคนมาเชื่อและหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก^{๒๐} เมื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มรู้ข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ได้ส่งบารนาบัสมาที่เมืองอันทิโอ^{๒๑} เมื่อบารนาบัสมาถึง และเห็นว่าพระเจ้าได้ช่วยพรคนที่นั่นขนาดไหน เขาก็ดีใจและให้กำลังใจกับคนที่เชื่อในพระเยซูทุกคนที่เมืองอันทิโอ และบอกให้รักษาความเชื่อที่มีต่อองค์เจ้าชีวิตอย่างสุดหัวใจ^{๒๒} บารนาบัสเป็นคนดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่เข้มแข็ง แล้วมีคนมากมายได้มาเชื่อในองค์เจ้าชีวิต

^{๒๓} จากนั้นบารนาบัสไปหาเฮโลที่เมืองทาร์ซัส^{๒๔} เมื่อพบเฮโลแล้ว เขาพาเฮโลไปที่เมืองอันทิโอ และทั้งสองคนร่วมประชุมอยู่กับหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองอันทิโอเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม พวกเขาสั่งสอนคนเป็นจำนวนมาก และที่เมืองอันทิโอนี้เองที่พวกศิษย์ของพระเยซูได้เชื่อว่าเป็นคริสเตียนครั้งแรก

^{๒๕} ในช่วงนี้ มีผู้พูดแทนพระเจ้าบางคนเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาที่เมืองอันทิโอ^{๒๖} คนหนึ่งในนั้นชื่อว่าอากาบัส ได้ยื่นทำนายผ่านทางพระวิญญาณว่า จะเกิดการกันดารอาหารอย่างรุนแรงทั่วโลก (ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิคลาเวอัส

^๔ ๑๑:๑๕ **ตอนเริ่มต้น** หมายถึง ตอนเริ่มต้นหมู่ประชุมของพระเจ้าเป็นครั้งแรกในวันฟื้นเทคอสตัส (อ่านกิจการบทที่ ๒)

*) ๒๙ ดังนั้นศิษย์แต่ละคนจึงได้ตกลงกันที่จะส่งความช่วยเหลือไปให้กับพี่ น้องที่อาศัยในแคว้นยูเดียมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ๓๐ พวกเขาได้ทำตามทีตกลงกัน และฝากของเหล่านั้นไปกับบารนาบัสและเขาโล เพื่อเอาไปให้ผู้นำอาวไซของหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่น

กษัตริย์เฮโรดชมhengศิษย์พระคริสต์

๑๒ ^๑ในช่วงเวลานั้นกษัตริย์เฮโรด [†] ได้ชมhengทำร้ายหมู่ประชุมของพระเจ้า ^๒พระองค์สั่งให้ตัดหัวยากอบพี่ชายของยอห์น ^๓เมื่อเฮโรดเห็นว่าชาวยิวชอบใจการกระทำครั้งนี้ พระองค์จึงให้จับเปโตรไปด้วย (ซึ่งตรงกับช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) ^๔หลังจากเฮโรดจับเปโตรแล้ว ก็เอาไปขังไว้ในคุก เฮโรดให้ทหารสี่หมู่ หมูละสิคนเฝ้าเปโตรไว้ เฮโรดตั้งใจว่าจะนำตัวเปโตรออกไปตัดสินต่อหน้าประชาชนหลังจากพิธีฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยเสรีจสินลง ^๕เปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก และหมู่ประชุมของพระเจ้าต่างพากันอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเปโตร

เปโตรออกจากคุก

^๖คืนก่อนที่เฮโรดจะนำเปโตรออกมาจากคุกเพื่อตัดสินลงโทษ เปโตรกำลังนอนหลับอยู่โดยมีทหารสองคนขนาบข้าง มีโซ่สองเส้นล่ามเขาไว้ และมีทหารยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ^๗ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตก็มายืนอยู่ตรงนั้น และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตสวรรค์กระทุ้งสีข้างของเปโตรให้ตื่นและพูดว่า “ลุกขึ้นเร็ว” ทันใดนั้นโซ่ก็หลุดออกจากมือของเปโตร ^๘ทูตสวรรค์พูดกับเขาว่า “แต่งตัวและสวมรองเท้าสิ” เปโตรทำตาม จากนั้นทูตสวรรค์พูดอีกว่า “สวมเสื้อคลุม แล้วตามเรามา” ^๙เปโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป โดยไม่รู้ว่า ที่ทูตสวรรค์กำลังทำนั้นเป็นความจริง เพราะเขาคิดว่าเห็นนิมิตอยู่ ^{๑๐}ทั้งสองเดินผ่านยามชั้นที่หนึ่งและยามชั้นที่สอง จน

มาถึงประตูเหล็กที่นำเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดออกเองให้ทั้งสองออกไป ทั้งสองเดินไปตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที

^{๑๑}เปโตรรู้สึกตัวและพูดว่า “ตอนนี้ผมรู้แล้วว่ามันเป็นความจริง องค์เจ้าชีวิตได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยชีวิตผมให้รอดพ้นจากอำนาจของเฮโรด และจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวยิวกำลังคาดหวังจะให้เกิดขึ้นกับผม”

^{๑๒}เมื่อเปโตรคิดได้แล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์แม่ของยอห์น หรือที่คนเรียกว่ามาระโก ที่นั่นมีคนจำนวนมากชุมนุมและอธิษฐานกันอยู่ ^{๑๓}เปโตรมาเคาะประตู มีหญิงคนใช้ชื่อว่า โรดา เดินมาถามว่าใครมา ^{๑๔}เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร ก็วิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความดีใจโดยไม่ได้เปิดประตูให้เขาก่อน เธอไปบอกกับทุกคนว่า เปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู ^{๑๕}คนเหล่านั้นย้อนเธอว่า “จะบ้าหรือ” แต่เธอยืนยันว่าเป็นความจริง พวกเขาจึงว่า “น่าจะเป็นทูตสวรรค์ของเปโตร”

^{๑๖}ส่วนเปโตรยังคงเคาะประตูอยู่ เมื่อพวกเขาเปิดประตูและเห็นเปโตรก็พากันประหลาดใจมาก ^{๑๗}เปโตรโบกมือให้เงียบ แล้วก็เล่าให้พวกเขาฟังว่า องค์เจ้าชีวิตช่วยเขาออกมาจากคุกได้อย่างไร แล้วเปโตรพูดอีกว่า “ไปเล่าเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องรู้ด้วย” จากนั้นเปโตรก็จากไปที่อื่น

^{๑๘}พอรุ่งเช้าพวกทหารต่างสับสนอลหม่านไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร ^{๑๙}หลังจากเฮโรดค้นหาเปโตร แต่หาไม่พบ พระองค์จึงได้สวนพวกทหารยามและสั่งให้นำทหารยามไปฆ่า

กษัตริย์เฮโรดตาย

หลังจากนั้นเฮโรดได้เดินทางจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซาร์ยาชั่วคราว ^{๒๐}กษัตริย์เฮโรดโกรธประชาชนชาวไทระและชาวเมืองไซดอนมาก พวกชาวเมืองจึง

* ๑๑:๒๘ **จักรพรรดิคลาودیอุส** ครองกรุงอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ. ๔๑-๕๔ (พ.ศ. ๕๘๔-๕๙๗) เกิดกินดาร์อาหารหลายครั้ง แต่ครั้งทีร้ายแรงที่สุด เกิดที่แคว้นยูเดีย ราวๆปี ค.ศ. ๔๖ (พ.ศ. ๕๘๙)

† ๑๒:๑ **กษัตริย์เฮโรด** คือเฮโรด อากริปปา ที่ ๑ เป็นหลานของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เขাপกครองปาเลสไตน์ในช่วง ค.ศ. ๓๗ จน ค.ศ. ๔๔

ได้ไปเกลี้ยกล่อมบปัลลัสตัสคนใช้ส่วน ตัวของ กษัตริย์เฮโรดให้เข้าข้างพวกเขา หลังจาก นั้นพวกเขาจึงส่งกลุ่มตัวแทนมาขอคืนดีกับ เฮโรด เพราะว่าต้องพึ่งอาหารจากดินแดน ของเฮโรด

๒๑ เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดแต่ง ตัวชุด กษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดกับ ประชาชน ๒๒ ผู้คนต่างพากันตะโกนเสียง ดังว่า “นี่คือเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียง ของมนุษย์” ๒๓ แต่เฮโรดไม่ได้ให้เกียรติกับ พระเจ้า ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตก็เลยทำให้เฮโรดล้มป่วยทันที แล้วสุดท้ายร่างของเฮโรดก็ถูกพยาธิกัดกินจนตาย

๒๔ แต่พระ คำขององค์เจ้าชีวิตได้แพร่ กระจายไปมากขึ้นๆ

๒๕ เมื่อบารนาบัสและเซาโลทำงานในเมือง เยรูซาเล็มเสร็จแล้ว ก็เดินทางกลับไปเมือง อันติโอก แล้วพายอห์น ซึ่งคนเรียกว่ามาระ โกไปด้วย

บารนาบัสและเซาโลได้รับมอบ หมายให้ทำงานพิเศษ

๑๓ ^๑ มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และพวก ครุในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมือง อันติโอก คือ บารนาบัส สิเมโอนหรือที่คน เรียกว่าตา ลูสิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอน (เพื่อนสนิทของกษัตริย์เฮโรดตั้งแต่เป็นเด็ก) และเซาโล ๒ ขณะที่พวกเขาามัสการองค์เจ้า ชีวิตและถือศีลอดอาหารอยู่นั้น พระวิญญาณ บริสุทธิก็พูดว่า “ให้แยกบารนาบัสและเซาโล ออกมาสำหรับงานที่เราจะเรียกให้พวกเขา ทำ” ๓ หลังจาก ที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและ พวกครุถือศีลอดอาหารและอธิษฐานเสร็จ แล้ว พวกเขาวางมือบนบารนาบัสและเซาโล จากนั้นก็ส่งพวกเขาไป

บารนาบัสและเซาโลไปอยู่ที่เกาะไซปรัส

๔ เมื่อพระ วิญญาณบริสุทธิ์ได้ส่งพวกเขา ออกไปแล้ว บารนาบัสและเซาโลก็เดินทาง ลงไปที่เมืองเซลุเซีย และพวกเขานั่งเรือ จากที่นั่นต่อไปที่เกาะไซปรัส ๕ เมื่อมาถึง เมืองซาลามิส พวกเขาได้ประกาศพระ คำ ของพระเจ้าในที่ประชุมชาวยิว ยอห์นไปกับ

พวกเขาด้วยในฐานะผู้ ช่วย ๖ พวกเขาเดินทางรอบเกาะไปจนถึงเมืองปาโฟส ที่นี้เขา ได้พบคนยิวชื่อว่าบารเยชูที่ใช้เวทมนตร์ คาถาและอ้างว่าตัว เองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ๗ เขาเป็นที่ปรึกษาของท่านผู้ว่าชื่อ เซอร์จิส เปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดหลักแหลม เซอร์จิส เปาโล เรียกบารนาบัสและเซาโลมา เพราะ อยากรับฟังพระ คำของพระเจ้า ๘ แต่เอลีมาส นักเวทมนตร์ชด ขวางเซาโลและบารนาบัส (เอลี มาสเป็นชื่อกรีกที่แปลมาจากบารเยชู) เขาพยายามที่จะยับยั้งท่านผู้ ว่าไม่ให้เชื่อใน องค์เจ้าชีวิต ๙ จากนั้นเซาโลที่คนเรียก ว่า เปาโล ก็เต็มใจไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขา ได้จัดออกไปที่เอลี มาส ๑๐ แล้วพูดว่า “ตัวแก เต็มไปด้วยการหลอกลวงและเล่ห์กลชั่วร้าย ต่างๆนานา แกเป็นลูกของมาร เป็นศัตรูของความถูกต้องทุกอย่าง แกจะไม่เลิกบิดเบือน หนทางแห่งความถูกต้องขององค์เจ้าชีวิตใช้ ใหม ๑๑ คู่มือขององค์เจ้าชีวิตอยู่บนตัวแก แล้ว แกจะตาบอดมองไม่เห็นแสงอาทิตย์ไป สักพัก” ทันใดนั้นความมืดมืดก็เกิดขึ้นกับ เอลี มาสทันที เขาเดินคลำไปรอบๆพยายาม หาคคนมาช่วยจึงมือให้ ๑๒ เมื่อท่านผู้ ว่าเห็น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านจึงเกิดความเชื่อ เพราะรู้สึกอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์ เจ้าชีวิต

เปาโลและบารนาบัสไปเมืองอัน ทิโอกในแคว้นปิสิดีย

๑๓ เปาโลและเพื่อนๆของเขา นั่งเรือจาก เมืองปาโฟสไปที่เมืองเปอร์กาในแคว้นปิมฟี ลีเซีย แต่ยอห์นได้จากพวกเขากลับไปเมือง เยรูซาเล็ม ๑๔ จากเมืองเปอร์กาพวกเขายังคงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองอัน ทิ โอกใน แคว้นปิสิดีย และในวันหยุดทางศาสนา เปาโลและบารนาบัส ได้เข้าไปนั่งอยู่ในที่ ประชุมชาวยิว ๑๕ หลัง จากที่มีการอ่านกฎ ปฏิบัติของโมเสส และข้อเขียนของพวกผู้ พูดแทนพระเจ้าแล้ว พวกเจ้าหน้าทีของที่ ประชุมชาวยิวได้ส่งบางคนมาบอกกับพวกเขาว่า “พี่น้องครับ ถ้าท่านมีคำพูดที่ให้กำลังใจผู้คน ขอให้พูดออกมาด้วย” ๑๖ เปาโล ยืนขึ้นโบกมือ ๑ และพูดว่า “ฟังให้ดีๆ

* ๑๓:๑ คำนี้ในภาษากรีกคือ นิเกอร์

† ๑๓:๑๖ โบกมือ เป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนเงิบหรือสงบลง

อิสราเอลและชาวต่าง ชาติที่เคารพยาเกรง พระเจ้า ^{๑๗}พระเจ้าของเราชาวอิสราเอล เลือกระบรพบุรุษของเรา และทำให้คนของเรา ยิ่งใหญ่ตอนที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระองค์ก็นำพวกเขาออกจากแผ่นดิน ดินเหนียวที่อียิปต์มาจนถึงแผ่นดินของพระองค์ ^{๑๘}พระองค์คือคนที่นำพวกเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง แล้งเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี ^{๑๙}พระองค์ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดิน คานาอัน และมอบแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้กับชาวอิสราเอลไว้ครอบครองเป็นเวลาสี่ร้อยห้าสิบปี ^{๒๐}หลังจากนั้น พระองค์ได้ให้พวกผู้ วินิจฉัยมาปกครองดูแลพวกเขา จนกระทั่งถึงช่วงสมัยของซามูเอลผู้พดแทนพระเจ้า ^{๒๑}พวกอิสราเอลก็ร้องขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงมอบซาอูลบุตรชายของคิชที่มาจากเผ่าเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ปกครองดูแลพวกเขาอยู่ประมาณสี่สิบปี ^{๒๒}หลังจากที่พระเจ้าปลดซาอูลออกจากตำแหน่งแล้ว ก็ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล พระองค์พูดเกี่ยวกับดาวิดว่า ‘เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซันนี่เป็นคนที่เราชอบมาก เพราะเขาจะทำทุกอย่างที่เราต้องการให้เขาทำ’ ^{๒๓}จากเชื้อสายของดาวิดนี้แหละ พระเจ้าได้สัญญาไว้ว่า จะให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดเพื่อคนอิสราเอล ^{๒๔}ก่อนที่พระเยซูจะมา ยอห์นได้ประกาศกับคนอิสราเอลทุกคนเรื่องการเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อแสดงถึงการกลับตัวกลับใจ ^{๒๕}เมื่อยอห์นทำงานของเขาเสร็จแล้ว เขาพูดว่า ‘พวกคุณคิดว่าผมเป็นใครกัน ผมไม่ใช่คนนั้นที่พระเจ้าสัญญาไว้ แต่จะมีอีกคนหนึ่งที่มาภายหลังผม ซึ่งตัวผมเองยังไม่มีคำพอบที่จะถอดรองทำให้เขาเลย’ ^{๒๖}พี่น้องทั้งหลายผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัม และพวกท่านคนต่าง ชาติที่เคารพยาเกรงพระเจ้า พระเจ้าได้ส่งพระคำแห่งความรอดนี้มาให้กับพวกเราทั้งหลาย ^{๒๗}ส่วนพวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตลอดจนพวกผู้นำของเขาก็ไม่รู้ว่พระเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่พวกเขาได้ประณามพระองค์นั้น ก็ได้เป็นจริงตามคำพูดของพวกผู้พดแทนพระเจ้าที่

อ่านกันทุกครั้งที่วันหยุดทางศาสนา ^{๒๘}ถึงแม้พวกเขาจะไม่มีเหตุผลอะไรที่จะประหารชีวิตพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังร้องขอให้บีลาตฆ่าพระองค์อยู่ ^{๒๙}เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างสำเร็จตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้เกี่ยวกับพระเยซูแล้ว พวกเขาเอาร่างของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และเอาไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ^{๓๐}แต่พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย ^{๓๑}พระเยซูปรากฏตัวให้กับคนที่ติดตามพระองค์ที่มาจากเมืองเยรูซาเล็มและจากแคว้นกาลิลี ได้เห็นเป็นเวลาหลายวัน และตอนนี้พวกเขาได้เล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอิสราเอลได้รู้ ^{๓๒}พวกเราได้ออกพวกคุณเกี่ยวกับข่าวดีที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา ^{๓๓}พระเจ้าได้ทำให้คำสัญญานี้เป็นจริงกับพวกเราผู้เป็นลูกหลานของพวกเขาโดยให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นลูกของเรา วันนี้เราเป็นผู้ให้กำเนิดท่าน’ * ^{๓๔}พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และจะไม่มีวันเนาเปื่อยอีกเลย พระเจ้าประกาศอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้พรอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายกับพวกเจ้า อย่างแน่นอนตามที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด’ † ^{๓๕}ยังมีอีกที่หนึ่งในพระคัมภีร์ที่พูดถึงสิ่งนี้ด้วยว่า ‘พระองค์จะไม่ยอมให้ร่างของผู้รับใช้อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ต้องเนาเปื่อย’ ‡ ^{๓๖}ในช่วงที่ดาวิดมีชีวิตอยู่ เขาได้ทำตามความต้องการของพระเจ้า ต่อมาเมื่อเขาตายและถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษ ร่างของเขาก็เนาเปื่อยไป ^{๓๗}แต่พระเยซูที่พระเจ้าทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้นไม่เนาเปื่อย ^{๓๘}ดังนั้นพี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ก็เพราะพระเยซูนี้แหละ บาบของพวกคุณถึงได้รับการยกโทษ กฎของโมเสสไม่สามารถช่วยให้ใครหลุดพ้นจากบาปได้หรอก ^{๓๙}แต่พระเยซูทำให้ทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ ได้รับ การปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาปเหล่านั้น

* ๑๓:๓๓ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๒:๗

† ๑๓:๓๔ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ ๕๕:๓

‡ ๑๓:๓๕ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี ๑๖:๑๐

ได้ “๐ ระวังให้ดี อย่าให้สิ่งทีพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้เกิดขึ้นกับคุณ นั่นคือ
 ๑๑ ‘ดูก่อน พวกที่ขอบเยาะเย้ยถากถาง เจ้าจะต้องประหลาดใจและจากนั้นก็ตายไป เพราะเรากำลังทำสิ่งหนึ่งในช่วงชีวิตของเจ้า เป็นสิ่งทีเจ้าจะไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้มีคนมาบอกก็ตาม’” *

๑๒ เมื่อเปาโลกับบารนาบัสกำลังจะไปจากที่ประชุมชาวยิว ผู้คนได้มาขอให้พวกเขาพูดเรื่องพวก นี้อีกในวันหยุดทางศาสนาครั้งหน้า ๑๓ เมื่อการประชุมเล็กแล้ว มีชาวยิวและพวกที่เปลี่ยนมานับถือศาสนา ยิวหลายคนติดตามเปาโลและบารนาบัสไป ทั้งสองพูดคุยและกระตุ้นให้พวกเขายึดมั่นอยู่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่อไป ๑๔ เมื่อวันหยุดทางศาสนามาถึงอีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังพระคำของพระเจ้า ๑๕ เมื่อชาวยิวเห็นฝูงชนมากขึ้นแน่นขนัด ก็เกิดความอิจฉา จึงพูดดูถูกดูแคลนและคัดค้านคำพูดของเปาโล ๑๖ แต่เปาโลและบารนาบัสก็พูดอย่างกล้าหาญว่า “เราจำเป็นทีจะต้องประกาศพระคำของพระเจ้าให้พวกคุณฟังก่อน แต่เมื่อคุณไม่ยอมเชื่อและตัดสินใจว่าตนเองไม่สมควรทีจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ตอน นี้เราก็กะหันไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว ๑๗ เพราะองค์เจ้าชีวิตได้ส่งพวกเรามา เราทำใหเจ้าเป็นแสงสว่างกับคนที่ไม่ใช่ยิว เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปทุกหนทุกแห่งในโลก” †

๑๘ เมื่อคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินอย่าง นี้ก็คิดใจและยกย่องพระคำขององค์เจ้าชีวิต ส่วนคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ให้มีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั้น พวกเขาก็ได้มาไว้วางใจ ๑๙ พระคำขององค์เจ้าชีวิต ก็ได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นนั้น ๒๐ พวกยิวได้ไปยุยงพวกผู้ หญิงทีเคร่งศาสนาและมีอิทธิพลกับพวกผู้ชายทีเป็นผู้นำในเมืองนั้น ให้มาถกขี้ข่มเหงเปาโลและบารนาบัส และไล่ทั้งสองคนออกไปจากดินแดนของเขา ๒๑ เปาโลและบารนาบัสสะบัดฝุ่นออกจากเท้า เป็น

การประท้วงต่อคนเหล่านั้น แล้วทั้งสองก็ไปเมืองอีโคเนีย ๒๒ แต่พวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองอื่นทีโลก ต่างก็มีความสุขอย่างล้นพ้น และเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลและบารนาบัสอยู่ในเมืองอีโคเนีย

๑ ในเมืองอีโคเนีย ยิวก็เหมือนกัน ๑๔ เปาโลและบารนาบัสได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดปราศรัยแก่คนยิวและคนกรีกจำนวนมากเกิดความเชื่อ ๒ แต่พวกยิวทีไม่เชื่อได้ยุยงคนกรีกให้โกรธเคืองพวกพี่น้องของเราทีเชื่อ ๓ เปาโลและบารนาบัสอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และประกาศเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ และพระองค์ก็ให้เปาโลกับบารนาบัสทำสิ่งอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ต่างๆได้ เพื่อยืนยันให้คนรู้ว่าพระคำเรื่องความเมตตากรุณาของพระองค์ทีทั้งสองคนพูดนั้นเป็นเรื่องจริง ๔ คนในเมืองก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเข้าข้างพวกยิว อีกฝ่ายหนึ่งเข้าข้างพวกศิษย์เอกของพระเยซู

๕ คนกรีก คนยิว และพวกผู้นำของพวกเขา คบคิดกันทีจะเอาหินขว้างทำร้ายเปาโลกับบารนาบัส ๖ แต่ทั้งสองคนล่วงรู้แผนการนี้เสียก่อน จึงหนีไปที่เมืองลิสตราและเมืองเดอริบีในแคว้นลิคาโอเนียและดินแดนแถวๆนั้น ๗ พวกเขาก็ยังคงประกาศข่าวดีที่นั่นต่อไป

เปาโลอยู่ในเมืองลิสตราและเดอริบี

๘ ทีเมืองลิสตรา มีชายขาพิการคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาเป็นนอຍเดินไม่ได้มาตั้งแต่เกิด ๙ ชายคน นี้ฟังเปาโลพูด เปาโลจึงมาทีชายคน นี้ และเห็นว่าเขามีความเชื่อทีจะทำให้เขาได้รับการรักษาให้หายได้ ๑๐ เปาโลจึงพูดเสียงดังว่า “ลุกขึ้นยืน” แล้วชายเป็นนอຍก็กระโดดขึ้นและเริ่มเดิน ๑๑ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งทีเปาโลทำ พวกเขาก็ส่งเสียงร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระเจ้าได้แปลงร่างเป็นมนุษย์ลงมาหาพวกเรา” ๑๒ พวกเขารเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโล

* ๑๓:๑๑ อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก ๑:๕
 † ๑๓:๑๗ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๔๙:๖

ว่า พระเฮอร์เมส *เพราะเปาโลเป็นคนพูดก่อน^{๑๓} นักบวชของวัดพระซุส ที่ตั้งอยู่หน้าเมืองได้นำพวกวิวัดผู้ที่สวมพวง มัลยูไปที่ประตูเมือง นักบวชและฝูง ชนอยากที่จะถวายเครื่องบูชาให้กับเปาโลและบารนาบัส^{๑๔} แต่เมื่อบารนาบัสและเปาโลศิษย์เอกของพระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็ฉีกเสื้อผ้าของตนแล้ววิ่งเข้าไปในฝูง ชนพร้อมกับร้องตะโกนว่า^{๑๕} “พวกคุณทำอย่างนี้ทำไม เราก็คือแค่คนมนุษย์ธรรมดาๆ เหมือนกับพวกคุณ เราไปที่นี้เพื่อประกาศข่าวดีกับพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้เห็นจากสิ่งที่ไม่มีค่าพวกนี้ไปหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า พื้นดิน ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น^{๑๖} ในอดีตพระองค์ได้ปล่อยให้คุณแต่ละชาติทำตามใจชอบ^{๑๗} ถึงแม้พระองค์จะปล่อยพวกคุณไว้ แต่พระองค์ก็ทำให้คุณรู้ว่าพระองค์มีอยู่จริง โดยคุณได้จากสิ่งดีๆ ที่พระองค์ได้ทำให้กับพวกคุณ เช่น ให้ฝนตกจากท้องฟ้า และให้มีพืช ผลตามฤดูกาล พระองค์ให้พวกคุณมีอาหารกินและทำให้ใจของคุณเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี”^{๑๘} ถึงแม้จะพูดให้ฟังอย่างนี้แล้ว เปาโลกับบารนาบัส ก็ยังเกือบจะห้ามพวกเขาไม่อยู่ ก็จะไม่ให้พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพวกเขาทั้งสองคน^{๑๙} แต่มีชาวยิวบางคนมาจากเมืองอันท็อกและเมืองอีโคเนียม ได้ชักชวนฝูง ชนให้มาอยู่ฝ่ายพวกเขา และได้เอาหินขว้างเปาโล แล้วลากเปาโลออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตายแล้ว^{๒๐} เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูมายืนล้อมเปาโล เปาโลก็ลุกขึ้นมาและเดินเข้าไปในเมือง พอวันรุ่งขึ้นเปาโลกับบารนาบัสก็เดินทางไปที่เมืองเดออร์บี

เดินทางกลับเมืองอันท็อกในแคว้นซีเรีย

^{๒๑}เปาโลกับบารนาบัสได้ไปประกาศข่าวดีในเมืองเดออร์บี และมีคนเป็นจำนวนมากได้มาเป็นศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต จากนั้นเขาทั้งสองได้เดินทางกลับไปเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันท็อก^{๒๒} ไปให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซู และกระตุ้นให้

ยืนหยัดในความเชื่อต่อไป เขาพูดว่า “เราจะต้องผ่านความทุกข์ ยากมากมาย ก่อนที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า”^{๒๓} เปาโลและบารนาบัสแต่งตั้งผู้นำอาวุโสขึ้นในแต่ละหมู่ประชุมของพระเจ้า เขาทั้งสองอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร และมอบผู้นำพวกนี้พร้อมกับหมู่ประชุมต่างๆไว้กับองค์เจ้าชีวิตที่พวกเขาไว้วางใจ

^{๒๔}แล้วเปาโลและบารนาบัสได้เดินทางผ่านแคว้นฟีลิปปิ ได้ไปเที่ยวที่แคว้นปัมฟีเลีย^{๒๕} หลังจากที่ได้ประกาศพระคำในเมืองเปอร์กาแล้ว ก็เดินทางลงไปที่เมืองอัททาเลีย^{๒๖} จากที่นี่ พวกเขาได้นั่งเรือกลับไปเมืองอันท็อก ซึ่งหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเคยฝากพวกเขาไว้ให้พระเจ้าดูแลงานที่เพิ่งทำเสร็จไปนี้

^{๒๗}เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึง ได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และเล่าทุกอย่างที่พระเจ้าทำร่วมกับพวกเขาให้ฟัง และที่พระเจ้าเปิดโอกาสให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้ ได้รับความเชื่อด้วย^{๒๘} แล้วเขาทั้งสองคนก็พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระเยซูเป็นเวลานาน

การประชุมในเมืองเยรูซาเล็ม

๑๕^๑มีบาง คนเดินทางมาจากแคว้นยูเดีย และได้มาส่ง สอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าพวกคุณไม่ได้เข้าพิธีขลิบตามกฎของโมเสส พวกคุณก็จะไม่รอด”^๒ เปาโลและบารนาบัสไม่เห็นด้วยกับพวกเขา จึงเกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ พี่น้องจึงแต่งตั้งเปาโล บารนาบัสกับบางคนในพวกเขาให้ไปหารือกับพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส ที่เมืองเยรูซาเล็มเกี่ยวกับปัญหานี้

^๓หมู่ประชุมของพระเจ้าได้ส่งพวกนี้ออกเดินทางไป เมื่อผ่านแคว้นฟีนิเชียและแคว้นสะมาเรีย พวกเขาก็ได้เล่าเรื่องที่คนที่ไม่ใช่ยิวหันไปหาพระเจ้า ทำให้พี่น้องทุกคนดีใจมาก^๔ เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้รับการต้อนรับจากหมู่ประชุมของพระเจ้า จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และจากพวกผู้นำอาวุโส พวกเขาเล่าทุกอย่าง

* ๑๔:๑๒ พระซุส กับพระเฮอร์เมส พระซุสเป็นเทพเจ้าองค์สำคัญที่สุดของชาวกรีก พระเฮอร์เมสเป็นเทพเจ้าที่เป็นผู้ส่งข่าวสารของเทพเจ้าองค์อื่นๆ

ที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขา ^๔ศิษย์ของพระเยซูบางคน ที่เป็นพวกฟาริสีขึ้นพูดว่า “พวกคนที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีขลิบ และต้องทำตามกฎของโมเสสด้วย” ^๖พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอ่าวโส จึงได้ประชุมหารือกันเกี่ยวกับปัญหา นี้ ^๗หลังจากได้เถียงกันอยู่นาน เปโตรก็ขึ้นพูดว่า “พี่น้องครับ คุณก็รู้อยู่มาก่อนหน้าที่พระเจ้าได้เลือกผมจากท่ามกลางพวกคุณให้ไปประกาศพระ คำแห่งข่าวดีให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิวฟัง เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อ ^๘พระเจ้าผู้รู้จักใจของมนุษย์ดี ได้แสดงให้เห็นว่า พระองค์ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว พระองค์ให้พระ วิญญาณบริสุทธิ์กับพวกเขาเหมือนที่ให้กับพวกเรา ^๙สำหรับพระเจ้าแล้ว เรากับพวกนั้น ไม่ได้แตก ต่างกันเลย พระองค์ชำระจิตใจของพวกเราด้วยความ เชื่อเหมือนกัน ^{๑๐}ถ้าอย่างนั้น พวกคุณลงดีกับพระเจ้าทำไม คือเอาเอก ที่พวกเราหรือบรรพบุรุษของเราเอง ก็ยังแบกไม่ไหวไปสวมคอของพวกศิษย์ที่ไม่ใช่ยิว ^{๑๑}แต่เราเชื่อว่า เรารอดโดยความเมตตาการุณาของพระ เยชูผู้เป็นองค์เจ้าชีวิต และเราก็เชื่อว่าพวกคนที่ไม่ใช่ยิวก็รอดโดยวิธีนี้เหมือนกัน” ^{๑๒}คนทั้งหมดจึงเริ่มเงิบ และตั้งใจฟังบา รนา บัสและเปาโลเล่าเกี่ยวกับ ปาฏิหาริย์และสิ่งอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเจ้าได้ทำผ่านพวกเขาในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว ^{๑๓}เมื่อพวกเขาพูดจบ ยากอบก็พูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ฟังผมหน่อย ^{๑๔}ซีโมน ^{๑๕}ได้เล่าให้พวกเราฟังว่า พระเจ้าได้แสดงความห่วงใยต่อคนที่ไม่ใช่ยิวอย่างไร ในครั้งแรก ก็ด้วยการเลือกเอาคนไม่ใช่ยิวบางคนมาเป็นชนชาติของพระองค์ ^{๑๕}ซึ่งตรงกับที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้ ^{๑๖}‘หลังจากนี้เราจะกลับมา และเราจะสร้างบ้านของดา วิดที่พัง ทลายลงขึ้นมาใหม่

เราจะซ่อมแซมส่วนที่ปรักหักพัง เราจะตั้งมันขึ้นมาใหม่ ^{๑๗}ตั้งนั้นมนุษย์ที่เหลือทุกคน รวมถึงคนที่ไม่ใช่ยิวทุกคนที่เราได้เรียกให้มาเป็นของเรา ก็จะมาแสวงหาเรา องค์เจ้าชีวิต นี่เป็นคำพูดขององค์เจ้าชีวิตผู้ทำสิ่งเหล่านี้ ^{๑๘}ซึ่งเป็นที่รู้จักมานานแล้ว” ^{๑๙}ตั้ง นั้นผมขอตัดสินใจว่า เราควรเลิกสร้างปัญหาให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวเหล่านั้น ที่กำลังหันมาหาพระเจ้า ^{๒๐}แต่เราควรจะเขียนจดหมายไปบอกพวกเขาว่า อย่ากินอาหารที่สกปรกในสายตาพระเจ้า เพราะเคยเอาไปเช่นนี้ไว้รูปเคารพ อย่าทำผิดบาปทางเพศ ^๒อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ และอย่ากินเลือด ^{๒๑}เพราะกฎพวก นี้ของโมเสส ก็ได้สั่งสอนกันอยู่แล้วในทุกๆเมือง ตั้งแต่สมัยโบราณ และยังคงอ่านกันอยู่ในที่ประชุมชาว ยิวทุกๆวันหยุดทางศาสนา”

จดหมายถึงผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิว

^{๒๒}แล้วพวกศิษย์เอกของพระ เยชู พวกผู้นำอ่าวโส และหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหมด ตัดสินใจเลือกผู้ชายบางคนในกลุ่มพวกเขาให้เดินทางไปเมืองอื่น ที โอกกับเปาโลและบารนา บัส พวกเขาเลือกยู ดาสที่คนเรียกว่าบาร ซับ บาสและสิ ลาส ผู้นำสองคนในหมู่พี่น้อง ^{๒๓}พวกเขาฝากจดหมายไปกับสองคนนี้ด้วย ในจดหมายเขียนว่า จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอ่าวโส ผู้เป็นพี่น้องของคุณ สวัสดีพี่น้องที่ไม่ใช่ยิวในเมืองอัน ที โอก ซีเรียและซีลีเชีย ^{๒๔}เนื่องจากเราได้ยินว่า มีบางคนจากที่นี่ได้มาหาพวกคุณ และพูดบางอย่างที่

* ๑๕:๑๐ แอก หมายถึงกฎของยิว ชาวยิวบางคนพยายามจะทำให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิวต้องปฏิบัติตามกฎนี้

† ๑๕:๑๔ ซีโมน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

‡ ๑๕:๑๗ อ้างมาจากหนังสือ อาโมส ๙:๑๑-๑๒

¶ ๑๕:๑๘ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๔๕:๒๑

§ ๑๕:๒๐ *อย่าทำผิดบาปทางเพศ* ประโยค นี้ อาจ จะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้หยุด เว้น การแต่งงานที่ไม่ถูก ต้องตามกฎหมายโมเสส” คนที่ไม่ใช่ยิวบางคนอนุญาตให้ญาติพี่น้องที่สนิท แต่งงานกันประเภทที่ผิดกฎหมายโมเสส ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ เลวีนิติ ๑๘:๖-๑๘

สร้างปัญหาให้กับคุณ ทำให้คุณนุ้ยวายใจ แต่เราไม่ได้ส่งพวกเขามา ^{๒๔} พวกเราทั้งหมดจึงได้ตกลงใจที่จะเลือกผู้ชายบางคน เพื่อส่งมาหาคุณ พร้อมกับบารนา บัสและเปาโลคนที่เรารัก ^{๒๖} ที่เสี่ยงชีวิตเพื่อพระเยซูผู้เป็นพระอูริสดี และองค์เจ้าชีวิตของเรา ^{๒๗} ดังนั้นเราจึงส่งยูดาสและสิลาสมา พวกเขาจะมาเล่าเองยืนยันถึงสิ่งต่างๆที่เราได้เขียนมา ^{๒๘} ทั้งพระวิญญานบริสุทธิและพวกเราเห็นดีด้วยกันว่าจะไม่วางภาระอะไรให้กับพวกคุณเลย นอกจากสิ่งที่จำเป็นพวกนี้ คือ

^{๒๙} คุณควรหลีกเลี่ยงจากการกินเครื่องเซ่นไหว้รูปเคารพ

อย่ากินเลือด อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย อย่าทำบาปทางเพศ

ถ้าพวกคุณอยู่ห่างเสียจากสิ่งพวกนี้ พวกคุณก็ทำดีแล้ว ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข

^{๓๐} แล้วหมู่ประชุมของพระเจ้าก็ส่งบารนาบัส เปาโล ยูดาส และสิลาส ไปเมืองอันท็อก พวกเขาได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และให้จดหมายนั้นกับพวกเขา ^{๓๑} เมื่อได้อ่านจดหมายแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกพอใจและมีกำลังใจ ^{๓๒} ยูดาสและสิลาสที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย ก็พูดกับพวกพี่น้องเป็นเวลานาน ให้กำลังใจและช่วยให้พวกเขามีความเชื่อมากขึ้น ^{๓๓} หลังจากที่ยูดาสและสิลาสอยู่ที่นั่นสักพักหนึ่ง ก็ถึงเวลาที่จะกลับไปหาพี่น้องที่ส่งพวกเขามา พี่น้องที่เมืองอันท็อกก็ได้ช่วยพรให้เขาเดินทางกลับไปด้วยความปลอดภัย ^{๓๔}*

^{๓๕} แต่เปาโลและบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันท็อก ได้สั่งสอนและประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตเป็นข่าวดีร่วมกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลและบารนาบัสแยกกันทำงาน

^{๓๖} เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง เปาโลพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพี่น้องในเมืองต่างๆที่เราเคยไปประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตไว้กันเถาะ ไปดูสิว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง” ^{๓๗} บารนาบัสอยากจะพายอห์นที่คนเรียก ว่ามาระโกไปด้วย ^{๓๘} แต่เปาโลคิด

ว่าทางที่ดีไม่ควรพายอห์นไป เพราะยอห์นเคยทิ้งพวกเขาไปตอนที่อยู่เมืองบีมฟีเลีย และไม่อยากยอมช่วยงานต่อ ^{๓๙} ทำให้เปาโลกับบารนาบัส ขัดแย้งกันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องแยกทางกัน บารนาบัสจึงพามาระโก นั่งเรือไปเกาะไซปรัส ^{๔๐} ส่วนเปาโลเลือกสิลาส แล้วก็ไปจากเมืองนี้หลังจากที่พี่น้องฝากเปาโลไว้ให้องค์เจ้าชีวิตดูแลแล้ว ^{๔๑} เปาโลเดินทางไปที่ทั่วแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเชีย เพื่อช่วยหมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ

ทิโมธีทำงานร่วมกับเปาโลและสิลาส

๑๖ ^๑ เปาโลไปเมืองเดอรบีและเมืองลิสตราด้วย ที่นั่นมีศิษย์คนหนึ่งของพระเยซู ชื่อทิโมธี เป็นลูกชายของหญิงชาวยิวที่เชื่อถือในพระเยซู แต่พ่อของเขาเป็นชาวกรีก ^๒ ทิโมธีเป็นที่ยกย่องของพี่น้องในเมืองลิสตราและเมืองอีโคเนียม ^๓ เปาโลอยากได้ทิโมธีเดินทางไปด้วย จึงได้พาทิโมธีไปทำพิธีชโลม เพราะเห็นแก่คนยิวที่อยู่ที่นี่ เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าพ่อของทิโมธีเป็นคนกรีก ^๔ เมื่อพวกเขาผ่านไปตามเมืองต่างๆก็ได้บอกให้พวกที่นับถือพระเยซู รู้ถึงกฎต่างๆที่พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโสในเมืองเยรูซาเล็มได้ตกลงกันไว้ ^๕ จึงทำให้หมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลายมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และมีคนมาเชื่อพระเยซูเพิ่มขึ้นทุกวัน

พระเจ้าเรียกเปาโลไปมาซิโดเนีย

^๖ เปาโลและคนอื่นๆที่ไปด้วย เดินทางผ่านแคว้นฟรีเจียและกาเลียเทีย พระวิญญานบริสุทธิ ห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไปประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตในแคว้นเอเชีย ^๗ เมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของแคว้นมิเชียแล้ว พวกเขาพยายามจะเข้าไปในแคว้นบีธีเนีย แต่พระวิญญานของพระเยซูก็ห้ามไว้ ^๘ ดังนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเชียไปที่เมืองโตรอัส ^๙ ในตอนกลางคืนเปาโลเห็นนิมิตว่า มีชายคนหนึ่งจากมาซิโดเนียได้มายืนอ้อนวอนเปาโลว่า “มาช่วยพวกเราที่แคว้นมาซิโดเนียด้วยเถิด” ^{๑๐} หลังจาก

* ๑๕:๓๔ ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับ ก็เพิ่มข้อ ๓๔ ลงไป ว่า “แต่สิลาสตัดสินใจอยู่ที่นั่น”

ที่เปาโลเห็นนิมิตแล้ว พวกเขา "ก็ตัดสินใจไปที่แคว้นมาซิโดเนียทันที โดยสรุปว่า พระเจ้าเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวดีกับชาวมาซิโดเนีย

ลิเดียมาเป็นลูกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต

๑๑ จากเมืองโตรอัส พวกเรานั่งเรือตรงไปที่เกาะซาโมทรัส พอวันถัดมาพวกเราขึ้นเรือต่อไปที่เมืองเนอโปลิส ๑๒ จากที่นั่นพวกเราเดินทางไปที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญอันดับหนึ่งในแถบนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของโรม พวกเราใช้เวลาอยู่ในเมืองนี้หลายวัน

๑๓ เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พวกเราออกนอกประตูเมืองไปที่แม่น้ำ เราคิดว่าที่นั่นคงมีที่สำหรับอธิษฐาน พวกเรานั่งลงพูดคุยกับพวกผู้หญิงที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น ๑๔ มีผู้หญิงคนหนึ่งที่นี่ ชื่อลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วง เธอมาจากเมืองธียาทรา เธอเป็นคนที่นับถือพระเจ้า เมื่อเธอกำลังฟังพวกเราอยู่นั้น องค์เจ้าชีวิตก็ได้เปิดใจของเธอให้ตั้งใจฟังในสิ่งที่เปาโลกำลังพูด ๑๕ หลังจากที่เขาและคนในบ้านทั้งหมดเข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เธอขอร้องพวกเราว่า "ถ้าพวกท่านถือว่า ดิฉันมีความเชื่อในองค์เจ้าชีวิตจริง ก็ขอให้มาพักที่บ้านของดิฉันด้วยเถิด" แล้วเธอก็ยินยอมให้พวกเราไป

เปาโลและสิลาสอยู่ในคุก

๑๖ วันหนึ่งเมื่อพวกเรากำลังจะไปสถาน ที่อธิษฐาน ทาสสาวคนหนึ่งพบกับพวกเรา เธอมีผีหมอดูสิงอยู่ ทำให้เธอสามารถทำนายอนาคตได้ เธอหาเงินให้กับพวกเจ้านายของเธอเป็นจำนวนมากด้วยการทำนายโชคชะตา ๑๗ เธอเดินตามเปาโลกับพวกเรา และร้องตะโกนว่า "คนพวกนี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด พวกเขามาประกาศหนทางที่จะหลุดพ้นจากบาปให้กับพวกคุณรู้" ๑๘ เธอทำอย่างนี้อยู่หลายวัน จนเปาโลทนไม่ไหว จึงหันไปพูดกับวิญญาณที่สิงเธออยู่ว่า "ในนามของพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์ เราขอสั่งให้เจ้าออก

มาจากร่างของเธอเดี๋ยวนี้" แล้ววิญญาณตนนั้นก็ออกจากร่างของเธอทันที

๑๙ เมื่อพวกเจ้านายของเธอดูเห็นว่าโอกาสที่จะหาเงินนั้นหลุดลอยไปแล้ว พวกเขาจึงคว้าตัวเปาโลและสิลาส แล้วลากตัวไปหาเจ้าหน้าที่ที่ตลาด ๒๐ เมื่อพวกเขาพาเปาโลและสิลาสไปหาคณะผู้พิพากษาแล้ว พวกเขาก็พูดว่า "ไอ้พวกนี้เป็นชาวยิวที่เข้ามาก่อวุ่นในบ้านเมืองของเรา ๒๑ พวกมันมาโฆษณาชวนเชื่อถึงประเพณีต่างๆที่ผิดกฎหมายบ้านเมืองที่พวกเราชาวโรมันไม่สามารถจะรับหรือทำตามได้"

๒๒ แล้วฝูงชนก็เข้ามากรุมทำร้ายเปาโลกับสิลาส คณะผู้พิพากษาเข้ามาฉีกเสื้อผ้าของเปาโลและสิลาสออก แล้วสั่งให้เขียนตี ๒๓ หลังจากเขียนตีไปหลายครั้งแล้ว ได้เอาตัวไปขังไว้ในคุก แล้วสั่งให้นายคุกเฝ้าควบคุมไว้อย่างแน่นหนา ๒๔ เมื่อนายคุกได้รับคำสั่งแล้ว เขาก็ได้คุมตัวคนทั้งสองไปขังไว้ที่ห้องขังชั้นใน และใส่โซ่ที่เท้าของพวกเขาอย่างแน่นหนา

๒๕ ประมาณเที่ยงคืน ในขณะที่เปาโลและสิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า โดยมีนักโทษคนอื่นๆกำลังฟังอยู่นั้น ๒๖ ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน แล้วประตูคุกทุกบานก็เปิดออกทันที โซ่ที่ล่ามนักโทษทุกคนหลุด ๒๗ นายคุกก็ตื่น และเมื่อเขาเห็นประตูคุกเปิดก็คิดว่านักโทษหนีออกไปหมดแล้ว เขาจึงซักดาบออกมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย ๒๘ แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเราัยยังอยู่ที่นี้ครบทุกคน"

๒๙ ผู้คุมจึงร้องขอคบไฟ แล้วเขาก็วิ่งเข้าไปข้างในตัวสันเต็มด้วยความกลัว เขามอบปลงต่อหน้าเปาโลและสิลาส ๓๐ แล้วนำคนทั้งสองออกมาจากคุกและถามว่า "ท่านครับ ผมต้องทำอะไร ถึงจะรอดได้"

๓๑ พวกเขาตอบว่า "ให้ไว้ วางใจในพระเยซูผู้เป็นองค์เจ้าชีวิต แล้วท่านจะได้หลุดพ้นจากบาป รวมทั้งคนในครัวเรือนของท่านด้วย" ๓๒ แล้วพวกเขาประกาศพระคำของพระเจ้าให้นายคุกรวมทั้งทุกคนที่อยู่ในครัว

* ๑๖:๑๑ พวกเรา ที่ลูกาผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เปลี่ยนมาใช้คำว่าพวกเรา แสดงว่าท่านได้ร่วมเดินทางไปกับเปาโล สิลาส และทิโมธีด้วย ลูกาจะร่วมเดินทางกับพวกเขาอีกทีใน ๒๐:๕-๒๑ และ ๒๗:๑-๒๘

เรือนของเขาพัง ^{๙๓}ในคืนนั้นเอง นายคุกพา เปาโลและสิลาสไปล้างแผล แล้วเขาและทุกคนในครัว เรือนของเขาก็เข้าพิธีจุ่ม น้ำในที่ ^{๙๔}หลังจากนั้นนาย คุกก็พาคนทั้งสองไปที่บ้าน และหาอาหารมาให้กิน เขาและทุกคนในครัว เรือนต่างก็พากันดีใจ เพราะได้ไว้วางใจในพระเจ้าแล้ว

^{๙๕}พอถึงวัน รุ่ง ชื่น คณะผู้พิพากษาส่งเจ้าหน้าที่มาบอกว่า “ปล่อยตัวสองคนนั้นไปได้แล้ว”

^{๙๖}นายคุกจึงไปบอกกับเปาโลว่า “ผู้พิพากษาส่งคนมาบอกให้ปล่อยตัวพวกท่านแล้ว ออกมาเถอะ ขอให้ไปเป็นสุขนะ”

^{๙๗}แต่เปาโลพูดกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “พวกเราเขียนดีเราในที่สาธารณะ ทั้งๆที่ไม่มี ความผิด มีหน้าซำเราก็คือเป็นคนสัญชาติโรมัน ด้วย แล้วยังโยนเราเข้าคุกอีกด้วย และตอนนี้จะมาแอบปล่อยเราไปอย่างลับๆได้อย่างไร ยอมไม่ได้เด็ดขาด พวกเราเองควรจะมาพาพวกเราออกไป”

^{๙๘}พวกเจ้าหน้าที่ จึงได้ไปรายงานเรื่องนี้ต่อคณะผู้พิพากษา เมื่อคณะผู้พิพากษา ได้ยินว่าเปาโลและสิ ลาสเป็นคนสัญชาติโรมัน พวกเขาต่างก็พากันดีใจ ^{๙๙}จึงมาขอโทษคนทั้งสอง แล้วพาพวกเขาออกมาจากคุก และขอร้องให้พวกเขาออกไปจากเมือง ^{๑๐๐}เมื่อเปาโลและสิลาสออกจากคุกแล้วก็ตรงไปที่บ้านของลิ เดียเพื่อพบกับพวกพี่น้องที่นั่น เปาโลและสิ ลาสให้กำลังใจพวกเขาแล้วก็จากไป

เปาโลและสิลาสในเฮสะโลนิกา

๑๗ ^๑หลังจากเดินทางผ่านเมืองอัมฟิบุรี และเมืองอ ปอลโล เนียแล้ว พวกเขาก็มาถึงเมืองเฮสะโลนิกา ซึ่งมีที่ประชุมของชาวยิวอยู่ด้วย ^๒เปาโลไปประชุมอย่างเคย และยังได้พูดโต้ตอบเรื่องพระคัมภีร์กับพวกเขาในวันหยุดทางศาสนาทุกอาทิตย์ติดต่อกันถึงสามวันหยุด ^๓เปาโลอธิบาย และใช้พระคัมภีร์พิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จำเป็นต้องทนทุกข์ ทรมานและฟื้นคืนจากความตาย เปาโลพูดต่อว่า “พระเยซูที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณองค์ นี้แหละคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” “บาง คนในกลุ่มนั้นก็เชื่อเปาโล จึงเข้าร่วมกับเปาโลและสิ ลาส นอกจาก นี้ยังมีชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าเป็น

จำนวนมากเข้าร่วมกับพวกเขา และยังมีผู้หญิงคนสำคัญอีกจำนวนไม่น้อยด้วย

^๔แต่พวกยิวกลับอิจฉา เขาได้รวบรวมพวกอันธพาลตามท้อง ถนน ก่อการจลาจลทั่วเมือง พวกเขาบุกเข้าไปในบ้านของยา โสห์น และพยายามที่จะหาตัวเปาโลและสิลาส เพื่อจะลากพวกเขาออกไปที่ฝูง ชน ^๕แต่พอหาไม่เจอ พวกเขาก็ลากยาโสห์นกับพี่น้องบางคนออกไปหาเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พร้อมกับตะโกนว่า “ไอ้พวกนั้นที่ก่อความวุ่นวายไปทั่วโลก ตอนนี้ได้มาอยู่ที่นี้แล้ว” ยาโสห์นก็ได้ต้อนรับไอ้พวกนั้นไว้ในบ้าน และพวกมันทุกคนได้ทำผิดกฎหมายของซี ชาร์เพราะพวกมันบอกว่ามีกษัตริย์อีกองค์ชื่อเยซู”

^๖เมื่อฝูง ชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่พอใจ ^๗จึงสั่งให้ยา โสห์นและพวกที่เหลือจ่ายค่าประกันตัว แล้วจึงปล่อยตัวไป

เปาโลและสิลาสไปที่เมืองเบโรอา

^{๑๐}ในคืนนั้นเอง พวกพี่น้องรีบส่งเปาโลและสิลาสไปเมืองเบโรอา เมื่อสองคนไปถึงที่นั่นก็เข้าไปในที่ ประชุม ^{๑๑}คนยิวที่มีใจกว้างกว่าคนยิวในเมืองเฮสะโลนิกา พวกเขา รับพระคำอย่างเต็มใจ และศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดทุกวัน เพื่อจะได้รู้ว่าสิ่งที่เปาโลสอนนั้นจริงหรือไม่ ^{๑๒}ด้วยเหตุนี้ จึงมีชาวยิวหลายคนมาเชื่อ รวมถึงผู้ หญิงคนสำคัญที่เป็นชาวกรีก และผู้ชายกรีกอีกหลายคน ^{๑๓}เมื่อชาวยิวในเมืองเฮ สะโลนิกาเห็นว่าเปาโลได้มาประกาศพระ คำของพระเจ้าที่เมืองเบโรอาด้วย พวกเขา ก็พากันมาที่นั่น แล้วเริ่มก่อวุ่นและยุ้งฝูง ชน ^{๑๔}พวกพี่น้องจึงรีบส่งเปาโลออกเดินทางไปที่ชายฝั่งทะเล แต่สิ ลาสและทิโมธียังคงอยู่ที่เมืองเบโรอา ^{๑๕}คนที่ไปเป็นเพื่อนเปาโล ก็นั่งเรือไปส่งเปาโลถึงเมืองเอเธนส์ เปาโลฝากให้พวกนั้นมาบอกสิ ลาสและทิโมธีด้วยว่าให้รีบมาหาเขาเร็วๆ พวกนั้นก็กลับไปเมืองเบโรอา

เปาโลอยู่ในเมืองเอเธนส์

^{๑๖}ขณะที่เปาโลกำลังรอคอยสิ ลาสและทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเธนส์นั้น เปาโลลุ่มลุ่มออกลุ่มใจมาก เพราะเขาเห็นรูปเคารพเต็มบ้านเต็มเมือง

^{๑๗}เขาจึงพูดโต้ตอบกับชาวยิวและชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าในทีประชุมชาวยิว และกับคนที่เขาพบตามตลาดทุกวัน ^{๑๘}พวกนักปราชญ์เอปิคูเรียน และพวกสตโตอิก บางคนได้เถียงกับเขา บางคนพูดว่า “เขาพล่ามเรื่องอะไรหรือ” บางคนพูดว่า “ดูเหมือนเขาจะพูดถึงพระเจ้าของคนต่างชาตินะ” ที่พวกเขาพูดอย่าง นีก็เพราะเขาโลโลกำลังสอนเรื่องพระเยซู และการฟื้นขึ้นจากความตาย ^{๑๙}พวกเขาจึงนำตัวเขาไปที่สภาอาเรโอปากัสแล้วพูดว่า “ช่วยอธิบายคำ สอนใหม่ของท่านให้เราเรารู้หน่อย ^{๒๐}เพราะท่านได้เอาสิ่งที่แปลกหามาเล่าให้ฟัง เราจึงอยากรู้ว่ามันหมายถึงอะไร” ^{๒๑}ชาวเอเธนส์และชาวต่าง ชาติที่อาศัยอยู่ที่นั่น วันๆไม่ทำอะไรเลย นอกจากพูดคุยและฟังแต่เรื่องใหม่ๆ)

^{๒๒}เปาโลจึงยืนขึ้นต่อ หน้าสภาอา เร โอปากัสแล้วพูดว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย ผมสังเกตว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนา มาก ^{๒๓}เพราะผมได้เดินไปรอบๆและสังเกตเห็นสิ่งต่างๆที่ท่านบูชา ผมเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งเขียนว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ ผมกำลังประกาศถึงพระเจ้าที่ท่านบูชาโดยไม่รู้จักองค์ นี้แหละ ^{๒๔}พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ สร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลก นี้พระองค์เป็นเจ้าของท้องฟ้าและแผ่นดิน โลก นี้ พระองค์จึงไม่ได้อยู่ในวัดที่มีอมมนุษย์สร้างขึ้น ^{๒๕}พระเจ้าไม่ต้องให้มนุษย์มารับใช้ หรือทำเหมือนกับว่าพระองค์ขาดอะไรอยู่ แต่เป็นพระองค์ต่างหากที่ใช้ชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งทุกอย่างกับมนุษย์ ^{๒๖}พระองค์ได้ทำให้ชนชาติต่างๆเกิดขึ้นมาจากคนคนเดียว เพื่อพวกเขาจะได้ตั้งรกรากอยู่ทั่วโลก และพระองค์ได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้กับพวกเขาอยู่ ^{๒๗}พระองค์ประสงค์ให้พวกเขาแสวงหาพระองค์ เผื่อบางทีเขาอาจจะไขว่คว้าหาพระองค์แล้วจะได้พบพระองค์ ความจริงแล้วพระองค์ไม่ได้อยู่ห่าง ไกลจากพวกเราแต่ละคน ^{๒๘}เพราะในพระองค์ เราถึงมี

ชีวิตเคลื่อนไหวได้และเป็นอยู่นี้ เหมือนกับที่ กวีของท่านผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

‘ด้วยว่าพวกเราคือลูกหลานของพระองค์’

^{๒๙}ในเมื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพระเจ้าแล้ว พวกเราก็ไม่ควรจะคิดว่าพระองค์เป็นเหมือนรูป ปั้นที่คนได้คิดออกแบบทำขึ้นจากทองคำ เงิน หรือหิน ^{๓๐}ในอดีตพระเจ้าได้มองข้ามเรื่อง นี้ไป เพราะคนๆ ไม่เข้าใจพระองค์อย่างถ่องแท้ แต่ตอน นี้พระองค์ได้ส่งมนุษย์ทุกคนในทุกที่ให้กลับตัวกลับ ใจเสีย ใหม่ ^{๓๑}เพราะพระองค์ได้กำหนดวันที่พระองค์จะพิพากษาโลก นี้อย่างยุติธรรม โดยชายคนหนึ่งที่พระองค์ได้แต่งตั้ง และพระองค์ก็พิสูจน์เรื่องนี้ให้ทุกคนเห็น โดยทำให้ชายคนนี้เป็นขึ้นจากความตาย”

^{๓๒}เมื่อได้ยินเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็หัวเราะเยาะ แต่บางคนก็พูดว่า “เราอยากฟังท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็” ^{๓๓}แล้วเปาโลก็ไปจากที่นั่น ^{๓๔}มีบางคนได้มาเข้าร่วมกับเปาโลและเชื่อ ในคนเหล่านั้นมีดีโอนิสิอัสสมาชิกของสภาอาเรโอปากัส ผู้หญิงคนหนึ่งชื่อดามาริสและคนอื่นๆด้วย

เปาโลในเมืองโครีนธ์

๑๘ ^๑หลังจากนั้นเปาโลก็ออกจากเมืองเอเธนส์ไปที่เมืองโครีนธ์ ^๒เขาได้พบกับคนยิวชื่อ อาควิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส อาควิลลากับภรรยาที่ชื่อ ปริสซิลลา เพิ่งมาจากอิตาลี เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัสสั่งให้ชาวยิวทุกคนออกจากกรุงโรม เปาโลไปหาพวกเขา ^๓เพราะเปาโลและอาควิลลาเป็นช่างเย็บหนังเหมือนกัน เปาโลก็เลยทำงานอยู่กับพวกเขา ^๔ทุกวันหยุดทางศาสนา เปาโลก็จะไปพูดโต้ตอบกันในที่ประชุมชาวยิว เพื่อพยายามชักชวนชาวยิวและชาวกรีกให้มาเชื่อในพระเยซู

^๕เมื่อสิลาสและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลทุ่มเทเวลาทั้งหมดของเขาประกาศพระคำและพยายามจะให้ชาวยิวรู้ว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ^๖เมื่อพวกนั้น

* ๑๗:๑๘ พวกนักปราชญ์เอปิคูเรียน เชื่อว่าเป้าหมายของชีวิตคือความสุขสนุกสนานโดยเฉพาะทางใจ

† ๑๗:๑๘ พวกสตโตอิก เชื่อว่าชีวิตไม่ควรมัวอารมณ์สนุกสนานหรืออารมณ์เศร้า

‡ ๑๘:๒ คลาวดิอัส จักรพรรดิของโรมัน ปกครองบ้านเมืองอยู่ในช่วง ค.ศ. ๔๑-๕๔ (พ.ศ. ๕๘๔-๕๙๗) เขาไล่พวกยิวออกจากกรุงโรมในปี ค.ศ. ๔๙ (พ.ศ. ๕๙๒)

ต่อด้านและพูดจาหยาบคายกับเปาโล เปาโลก็สะบัดเสื้อผ้า^{*} ของเขา และพูดว่า “ชีวิตใครก็รับ ผิด ชอบกันเอาเองก็แล้วกัน ผมทำดีที่สุดแล้ว ต่อไปนี้ผมจะไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว”^๗ เปาโลก็ออกจากที่ประชุมชาวยิวตรงไปที่บ้านของชายชื่อ ทิท อัสยู สทัส ซึ่งไม่ใช่คนยิว แต่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ถัดจากที่ประชุมชาวยิว^๘ คริสตัส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว พร้อมกับสมาชิกในครอบครัวทุกคน ก็หันมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต ชาวโคโริน ธ่ออีกจำนวนมากที่สุดได้ฟังเปาโลพูดก็ได้ไว้วางใจด้วย และเข้าพิธีจุ่มน้ำ

^๙คืนหนึ่งองค์เจ้าชีวิตพูดกับเปาโลในนิมิตว่า “ไม่ต้องกลัว ประกาศต่อไป อย่าเจียมเฉย^{๑๐} เพราะเราอยู่กับเจ้า จะไม่มีใครเข้ามาจู่โจมทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนอยู่มากมายในเมืองนี้”^{๑๑} เปาโลสั่งสอนพระคำของพระเจ้าอยู่ที่เมืองนั้นต่อไปอีกหนึ่งปีครึ่ง

เปาโลถูกนำตัวไปพบกัลลิโอ

^{๑๒}ตอนที่กัลลิโอ[†] เป็นผู้ว่าแคว้นอาคาญา ชาวยิวรวมตัวกันเข้าทำร้ายเปาโล และพาเขาไปที่ศาล^{๑๓} พวกเขาบอกว่า “ชายคนนี้ชักชวนให้คนไปกราบไหว้พระเจ้าในทางที่ขัดกับกฎของเรา”^{๑๔} พอเปาโลจะอุ้ปากพูด กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ถ้าเรื่องนี้มันเกี่ยวกับความผิดหรือคดีร้ายแรง เราก็จะฟังพวกท่าน^{๑๕} แต่นี่มันเป็นเรื่องโต้แย้งเกี่ยวกับคำสอนต่างๆ ชื่อต่างๆ และกฎปฏิบัติของพวกท่าน ไปจัดการกันเอาเองก็แล้วกัน เราไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้”^{๑๖} แล้วกัลลิโอก็ไล่คนทั้งหมดออกไปจากศาล

^{๑๗}พวกฝูงชนจึงไปคว้าตัวโสสเธเนส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาทาบตีต่อหน้าศาล แต่กัลลิโอก็ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

เปาโลกลับถึงเมืองอันท็อก

^{๑๘}เปาโลอยู่ที่นั่นต่อไปอีกหลายวัน แล้วจึงลา พวกพี่น้องลงเรือไปที่แคว้นซีเรีย ปริสสิลลาและอาควิลลาไปกับเขาด้วย แต่ก่อนที่เปาโลจะจากไป เขาโกนหัว[‡] เพราะ

ได้สาบานตนเอาไว้กับพระเจ้าที่เมืองเคนเคเรีย^{๑๙} เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ปล่อยปริสสิลลาและอาควิลลาไว้ที่นั่น ในระหว่างที่เปาโลอยู่ที่นั่น เขาเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดโต้ตอบกับพวกชาวยิวในนั้น^{๒๐} เมื่อพวกนั้นขอร้องให้เปาโลพักอยู่ที่นั่นต่อไปอีก เปาโลไม่ยอม^{๒๑} แต่ก่อนที่เขาจะจากไปเขาได้พูดว่า “ถ้าเป็นความ ต้องการของพระเจ้า ผมจะกลับมาหาพวกคุณอีก” แล้วเปาโลก็นั่งเรือไปจากเมืองเอเฟซัส

^{๒๒}เมื่อมาถึงเมืองซีซาร์ียา เปาโลไปทักทายหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มแล้วจึงลงไปเมืองอันท็อก^{๒๓} หลังจากอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เปาโลก็เดินทางไปยังมตามที่ต่างๆทั่วแคว้นกาเลเชีย และแคว้นฟรีเจีย เพื่อช่วยพวกศิษย์ของพระเยซูให้มีความเชื่อเข้มแข็งขึ้น

อปอลโลในเมืองเอเฟซัส และแคว้นอาคาญา

^{๒๔}มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล เกิดที่เมืองอเล็กซานเดรีย เป็นชายที่มีการศึกษาดี และอ้างชื่อพระคัมภีร์ได้อย่างคล่องแคล่ว^{๒๕} เขาได้รับการสั่งสอนให้รู้ถึงแนวทางขององค์เจ้าชีวิต และเขาได้พูดและสั่งสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกระตือรือร้นและถูกต้องแม่นยำ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้แค่เรื่องการทำพิธีจุ่มน้ำของยอห์นเท่านั้น^{๒๖} อปอลโลเริ่มพูดเรื่องของพระเยซูอย่างกล้าหาญในที่ประชุมชาวยิว เมื่อปริสสิลลาและอาควิลลามาได้ยินเข้า ก็พาอปอลโลหลบมาข้างๆและอธิบายเรื่องแนวทางของพระเจ้าให้เขา^{๒๗} อย่างเป็นเรื่องดังอย่างขึ้น^{๒๘} เมื่ออปอลโลอยากจะไปที่แคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็ให้กำลังใจเขา และเขียนจดหมายไปถึงพวกศิษย์ของพระเยซูที่อยู่ที่นั่นให้ต้อนรับเขาด้วย เมื่ออปอลโลไปถึงแคว้นอาคาญา เขาได้ช่วยเหลือคนพวกนั้นที่ได้มาไว้วางใจในพระเยซูเพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า^{๒๙} จากการโต้แย้งกันในที่สาธารณะ อปอลโลได้ทำให้

* ๑๘:๖ **สะบัดเสื้อผ้า** เป็นการเตือนที่แสดงว่าเปาโลจะไม่พูดในที่ประชุมชาวยิวที่นั่นอีกแล้ว
 † ๑๘:๑๒ **กัลลิโอ** เป็นผู้ว่าของแคว้นอาคาญา ในปี ค.ศ. ๕๑ (พ.ศ. ๕๙๔)
 ‡ ๑๘:๑๘ **โกนหัว** ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสาบานต่อพระเจ้าสิ้นสุดลง

พวกยิวฝ่ายแพ่หมดทำ เขายกข้อพระคัมภีร์ มาแสดงให้เห็นว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส

๑๙^๑ในระหว่างที่ ปอลโลอยู่ที่เมืองโค รินธ์ เปาโลได้ใช้เส้น ทางภายใน ผ่านหุบเขาต่างๆมาจนถึงเมืองเอเฟซัส และ พบกับศิษย์บาง คนของพระ เยซูที่นั่น ^๒เขา ถามพวกนั้นว่า “ตอนที่พวกท่านเชื่อในพระ เยซูนั้น ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินเลย ว่ามีพระ วิญญาณบริสุทธิ์ด้วย” ^๓เปาโลถาม ต่อว่า “ถ้าอย่างนั้น ได้รับพิธีจุ่มน้ำแบบไหน” พวกเขาตอบว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์น”

^๔เปาโลจึงบอกว่า “พิธีจุ่ม น้ำของยอห์น นั้น ทำเพื่อแสดงว่าคุณกลับตัวกลับใจแล้ว เขาเคยบอกคนให้เชื่อคนอื่นๆหนึ่งที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งคนนั้นคือพระเยซู”

^๕เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เข้าพิธีจุ่ม น้ำในนามของพระ เยซูเจ้า ^๖หลังจากเปาโล วางมือลงบนพวกเขา พระ วิญญาณบริสุทธิ์ ก็มาอยู่กับพวกเขา แล้วพวกเขา ก็เริ่มพูด ภาษาที่ไม่รู้จัก ^๗ และได้พูดแทนพระเจ้าด้วย ^๘พวกเขา มีอยู่ทั้งหมดประมาณสิบสองคน

^๙เป็นเวลาสามเดือนที่เปาโลได้เข้าไปในที่ ประชุมชาวยิว ประกาศถ้อยคำของพระเจ้า ด้วยใจกล้า พูดโต้ตอบกันและชักชวนชาวยิว ให้มาเชื่อเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า ^{๑๐}แต่ บาง คนหัว ตื้อไม่ยอมเชื่อ และพูดจาว่าร้าย แนวทางขององค์เจ้าชีวิต ดัง นั้นเปาโลจึง แยกจากพวกเขา และพาพวกศิษย์ของพระ เยซูไปกับเขาด้วย และทุกวันเขาก็จะไปพูด โต้ตอบกันที่ห้องบรรยายของที่ร้านนี้ ^{๑๑}เขา ทำอย่าง นี้อยู่สองปี จึงทำให้คนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งชาวยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว ^{๑๒}ได้ยินพระคำขององค์เจ้าชีวิตกันหมดทุกคน

ลูกชายของเสวา

^{๑๓}ในตอนนั้นพระเจ้ากำลังทำเรื่อง อัจศจรรย์อันเหลือ เชื่อกันในเมืองเอฟาโล ^{๑๔}แม่แต่ผ้าเช็ด หน้าที่กับผ้ากันเปื้อนที่เปาโล จับ เมื่อเอาไปวางไว้ที่ตัวคนป่วย โรคภัยไข้ เจ็บก็หายไป และพวกผี ชั่วก็ออกจากร่างไป ด้วย

^{๑๕}มีชาวยิวบางคนเป็นหมอผี ที่ยิวเดินไป มาตาม ที่ต่างๆเพื่อขับไล่ผีชั่ว โดยพยายาม อ้างชื่อของพระ เยซูกับคนที่ถูกผี ชั่วสิงว่า “เราขอส่งพวกเจ้าให้ออกมาโดยพระ เยซู ผู้ ที่เปาโลประกาศนั้น” ^{๑๖}เสวาเป็นหัวหน้า นักบวชที่โหด เด่นคนหนึ่ง ลูกชายทั้งเจ็ดคน ของเขาก็กำลังทำอย่าง นี้ ^{๑๗}แต่ผี ชั่วพูดกับ พวกเขาว่า “พระ เยซูเรารู้จัก เปาโลเรารู้จัก แต่พวกเอ็งเป็นใครกัน”

^{๑๘}แล้วชายคนที่ถูกผีชั่วสิงอยู่ที่กระโจนใส่ พวกนั้น และทำร้ายพวกเขา พวกเขาต่างก็ วิ่งหนีออกมาจากบ้านตัวล่อนจ้อนบาด เจ็บ สะบักสะบอม ^{๑๙}ทุกคนที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส ทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว รู้เรื่อง นี้กันหมด ทำให้ทุกคนกลัว และชื่อของพระ เยซู เจ้าก็ ได้ รับการยกย่องมากยิ่งขึ้น ^{๒๐}มีหลายคน ที่ เชื่อในพระเยซูได้มาสารภาพในเรื่องไม่เที่ยงาม ที่พวกเขาได้ทำ ^{๒๑}มีหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ คาถา รวบรวมหนังสือที่ทำเวทมนตร์คาถา ออกมาเผาไฟต่อหน้าทุกคน พวกเขาคำนวณ ราคาของหนังสือทั้งหมดนั้น พบว่าเป็นเงิน ถึงห้า หมื่นเหรียญเงิน ^{๒๒}เหตุการณ์ที่เต็ม ไปด้วยฤทธิ์เดชอย่างนี้ ทำให้พระคำขององค์ เจ้าชีวิต แพร่ขยายต่อไปและเกิดผลมาก

เปาโลวางแผนเดินทาง

^{๒๓}หลังจากเรื่อง นี้เกิดขึ้น เปาโลตัดสินใจ ที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้น อาคา ยาเพื่อไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาพูดว่า “หลังจากที่ผมไป ที่นั่นแล้ว ผมต้องไปกรุง โรมด้วย” ^{๒๔}เขาจึงส่งทิ โมธิและเอ รัส ที่ส ผู้ ช่วยทั้งสองคนของเขาไปที่แคว้นมา ชิ โด

* ๑๙:๖ วางมือลงบนพวกเขา เป็นท่าทางที่มากับการอธิษฐาน เป็นการขอให้พระเจ้าอวยพร แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ

† ๑๙:๖ ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้หรือพูดได้มาก่อนเลย

‡ ๑๙:๑๙ เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีก หนึ่งเหรียญสามารถเป็นค่าแรงงานคน งานต่อหนึ่งวัน

เนีย ส่วนตัว เขาเองอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

ความยุ่งยากในเมืองเอเฟซัส

^{๒๓}ในช่วงนั้นที่เมืองเอ เฟซัสเกิดความวุ่นวายอย่างรุนแรงขึ้น เนื่องจากคำสอนเรื่องแนวทางขององค์เจ้าชีวิต ^{๒๔}มีชายคนหนึ่งชื่อเด เมตรีอัส เขาเป็นช่างเงิน เขาเอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวัดของเทพธิดาอารเทมิส ซึ่งทำรายได้ให้กับพวกช่างฝีมือเป็นอันมาก ^{๒๕}เด เมตรีอัส จึงเรียกพวกช่างฝีมือพวกนั้นที่มีอาชีพเดียวกันมาประชุม และพูดว่า “ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเรามีรายได้ดีได้จากงานนี้ ^{๒๖}ท่านก็เห็นและได้ยินแล้วว่า ไอ้เปาโลคน นี้ได้ชักชวนและเปลี่ยนความคิดของคนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แต่ที่เมืองเอเฟซัส นี้เท่านั้น แต่เกือบจะทั่วแคว้นเอเชีย มันบอกว่าพระเจ้าที่สร้างขึ้นจากมือมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้ ^{๒๗}คำสอน นี้อันตรายมาก นอกจากจะทำให้อาชีพของพวกเราต้องเสียชื่อเสียงไปแล้ว ยังทำให้วัดของเทพธิดาอารเทมิสหมดความหมายไปด้วย และความยิ่งใหญ่ของนางที่คนทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพบูชา ก็จะสูญสิ้นไปด้วย”

^{๒๘}เมื่อพวกเขาได้ยินอย่าง นี้ ก็โกรธและโห่ ร้องว่า “อาร เทมิส เทพธิดาของชาวเอ เฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ^{๒๙}ทั่วทั้งเมืองก็วุ่นวายสับสนกันไปหมด พวกเขาริงกรุ่นกันเข้าไปในโรงละคร พร้อมกับลากชวามา ชิโดเนียสองคน คือกายอัสและอาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมทางของเปาโล เข้าไปกับพวกเขาด้วย ^{๓๐}ฝ่ายเปาโลอยากจะทำอะไรอยู่ต่อหน้าฝูงชน แต่พวกศิษย์ของพระ เยชูไม่ยอมให้ไป ^{๓๑}เจ้าหน้าที่ปกครองแคว้นบาง คนที่เป็นเพื่อนของเปาโล ได้ฝากคำพูดมาถึงเขา อ้อนวอนไม่ให้เขาเสี่ยงเข้าไปในโรงละคร ^{๓๒}ผู้คนต่างคนต่างร้องตะโกนกัน จนที่ประชุมวุ่นวายไปหมด แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่ว่าหรือว่าเขาจะมาชุมนุมกันทำไม ^{๓๓}บาง คนในฝูงชนบอกให้เล็กซานเดอร์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะตอน นี้เขาถูกชาวยิวผลักออกไปยืนอยู่ข้างหน้า เขาจึงยกมือขึ้นให้ฝูงชน

เจียบ และพยายามที่จะพูดแก้ต่างต่อหน้าคนที่มาชุมนุมนั้น

^{๓๔}เมื่อพวกเขาเห็นว่าเล็กซานเดอร์เป็นคนขี้ว พวกเขาก็ร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “อารเทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ร้องอยู่อย่างนั้นประมาณสองชั่วโมง

^{๓๕}ฝ่ายผู้ปกครองเมืองบอกให้ฝูงชนอยู่ในความสงบ และพูดว่า “พี่น้องชาวเอเฟซัส มีใครบ้างในโลก นี้ที่ยังไม่รู้ว่ามีเมืองเอ เฟซัสเป็นผู้ดูแลวัดของอาร เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้ รักษาหินศักดิ์สิทธิ์ ที่หล่นมาจากท้องฟ้า ^{๓๖}ไม่มีอะไรใหม่ล่ะ เพราะฉะนั้นพวกท่านต้องใจ เย็นๆไม่ทำอะไรที่โง่เขลา ^{๓๗}พวกท่านได้เอาชายสองคนนี้ มาที่นี่ ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวัดหรือดูหมิ่นเทพธิดาของพวกเรา ^{๓๘}ถ้าเด เมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่ทำงานกับเขากล่าวหาใคร ศาลก็เปิดอยู่ คณะผู้พิพากษา ก็พร้อม ให้พวกเขาไปฟ้อง ร้องกันเองที่นั่นสิ ^{๓๙}แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นอีก ก็ให้ไปตกลงกันในที่ ประชุมปกติเถอะ ^{๔๐}แต่ นี้พวกเรา ก็เสียใจมากแล้วที่จะถูกกล่าวหาว่าก่อการจลาจลขึ้นในวัน นี้ เพราะพวกเราไม่มีข้อ อ้างอะไรเลย ที่มาชุมนุมกันในครั้งนี้” ^{๔๑}เมื่อเขาพูดจบ ก็สั่งให้เลิกชุมนุมกัน

เปาโลเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนียและกรี

๒๐ ^๑เมื่อความวุ่นวายสงบลง เปาโลเรียกพวกศิษย์ของพระ เยชูมาพบกัน หลังจากพูดให้ กำลั้งใจ พวกเขาแล้ว เปาโลก็บอกลาและไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ^๒เปาโลได้ให้กำลั้งใจกับพวกศิษย์ของพระ เยชูตามที่ต่างๆที่เขาผ่านไปนั้น จนมาถึงแคว้นกรี ^๓เขาพักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อเขาเตรียมที่จะลงเรือไปซีเรีย เขาว่าว่ามีพวกยิววางแผนจะฆ่าเขา เปาโลจึงตัดสินใจวกกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนียแทน ^๔เขามีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วยคือ โสปาเทอร์ ลูกชายของบิรธาชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัส กับเสคนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัส

* ๑๙:๓๕ **หินศักดิ์สิทธิ์** ประชาชนมักจะจัดตั้งหินขึ้นมากมายเพื่อให้เป็นสถานที่พิเศษสำหรับบูชาพระเทียมเท็จ
† ๑๙:๓๗ **ชายสองคนนี้** หมายถึงกายอัส และอาริสทาร์คัสทั้งคู่ร่วมเดินทางไปกับเปาโล

จากเดอรรี่ และทีโมธี ที่ติดกับโตรพิมัสที่มาจากแคว้นเอเชีย ^๕คนทั้งหมด นี้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราที่เมืองโตรอัส ^๖หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกเราก็ลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี ห้าวันต่อมา พวกเราไปสมทบกับพวกเขาที่เมืองโตรอัส และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลไปเยี่ยมเมืองโตรอัสเป็นครั้งสุดท้าย

^๗ในวันอาทิตย์ *ขณะที่เราประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลคุยกับพวกเขาจนถึงเที่ยงคืน เพราะเปาโลตั้งใจจะออกจากเมืองในวันรุ่งขึ้น ^๘ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้น มีตะเกียงอยู่หลายดวง ^๙ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ ยูทิกัส นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง เขาขงวงนอนมาก จึงหลับไปขณะที่เปาโลยังพูดอยู่ และตกลงมาจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกตัวเขาขึ้นมาก็พบว่าเขาตายเสียแล้ว ^{๑๐}เปาโลจึงลงไปและก้มตัวลงไปกอดร่างของยูทิกัส แล้วพูดว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเขายังมีชีวิตอยู่” ^{๑๑}จากนั้นเปาโลก็ขึ้นไปชั้นบน หักขนมปังและกินอาหารกัน และพูดกับพวกนั้นต่อไปจนถึงเช้ามืดแล้วจึงจากไป ^{๑๒}พวกเขา ก็พาชายหนุ่มคนที่ฟื้นจากความตายกลับบ้าน และทุกคนก็รู้สึกปลาบปลิมใจมาก

การเดินทางจากเมืองโตรอัสไปเมืองมิเลทัส

^{๑๓}เปาโลตั้งใจจะเดินทางไปเมืองอัส โสสทางบก จึงจัดการให้พวกเราขึ้นเรือล่วงหน้าไปก่อน แล้วคอยแวะรับเขาขึ้นเรือที่นั่น ^{๑๔}เมื่อเปาโลพบพวกเราที่เมืองอัส โสส เรารับเขาขึ้นเรือมุ่งหน้าไปเมืองมิ ทิ เลนี ^{๑๕}ในวันรุ่งขึ้น เราแล่นเรือออกจากมิทิเลนี ไปถึงบริเวณฝั่งตรงข้ามกับเกาะคิ โอส พอวันต่อมาเราก็แล่นเรือมาถึงเกาะสา มอส และอีกวันต่อมาเราได้มาถึงเมืองมิ เลทัส ^{๑๖}เปาโลตัดสินใจว่าจะแล่นผ่านเมืองเอ เฟซัสไปเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาที่แคว้นเอเชีย เพราะถ้าเป็นไปได้ เขาจะรีบไปให้ถึงเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันเพ็นเทคอสต์

เปาโลพบกับคณะผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมเอเฟซัส

^{๑๗}ตอนเปาโลอยู่ที่เมืองมิเลทัส เปาโลฝากข้อความไปให้พวกผู้นำอาวุโสที่หมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเอ เฟซัสให้มาเจอกันที่นั่น ^{๑๘}เมื่อพวกนั้นมาถึง เปาโลพูดว่า “คุณก็รู้ว่า ตลอดเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณผมใช้ชีวิตอย่างไร นับตั้งแต่วันแรกที่ผมมาถึงแคว้นเอเชีย นี้ ^{๑๙}ผมรับใช้องค์เจ้าชีวิตอย่างอ่อนน้อมถ่อม ตนและน่านตา ไหล ผมผ่านความทุกข์ ยากลำบากมากมายจากแผนร้ายต่างๆของพวกยิว ^{๒๐}คุณก็รู้ว่าสิ่งที่เป็นประโยชน์กับพวกคุณ ผมไม่เคยลังเลที่จะบอกให้รู้เลย ช่างยังสอนให้ทั้งในที่สาธารณะและที่บ้านอีกด้วย ^{๒๑}ผมเตือนหมดทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนยิว หรือคนกรีกให้กลับตัวกลับใจ กลับมาหาพระเจ้า และให้ไว้วางใจในพระเยซูเจ้าของเรา ^{๒๒}ตอนนี้ผมจะต้องไปเมืองเยรูซาเล็ม ตามที่พระวิญญูณบรูสิทุธิ สั่ง ^{๒๓}ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับผมที่นั่นบ้าง ^{๒๔}รู้แต่ว่าพระ วิญญูณบรูสิทุธิได้เตือนผมในทุกเมืองที่ไปว่า ทั้งคุณ ทั้งความทุกข์ยากลำบาก กำลังรอผมอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม ^{๒๕}แต่ผมไม่สนใจหรือกว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของผม ขอเพียงแต่ให้ผมวิ่งถึงเส้นชัย และทำงานที่พระเยซูเจ้ามอบหมายไว้ให้สำเร็จก็พอแล้ว งานหนักก็อดการประกาศข่าวดีเรื่องความเมตตากรุณาของพระเจ้า

^{๒๕}ผมรู้ว่าต่อ ไป นี้จะไม่มีใครเลยในพวกคุณ ที่ผมได้ตระเวนไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าให้ฟังนั้น จะได้เห็นหน้าผมอีก ^{๒๖}ดังนั้นผมขอขอให้รู้ตอนนี้เลยว่า ถ้าหากมีใครในพวกคุณหลงหาย อย่านำโทษผมก็แล้วกัน ^{๒๗}เพราะผมได้บอกเรื่องที่พระเจ้าอยากให้พวกคุณรู้อย่างครบถ้วนแล้ว ^{๒๘}ระวังตัวเองกับฝูงชนทั้งหลายที่พระวิญญูณบรูสิทุธิ ได้ตั้งให้คุณเป็นผู้ดูแล

* ๒๐:๗ วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ แต่ถ้าลูกานับตามเวลาของกรีก การประชุมนี้ก็จะต้องกับคืนวันอาทิตย์

เลี้ยงดู ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระเจ้า *ที่พระองค์ได้ซื้อมาด้วยเลือดของพระบุตรของพระองค์เอง[†] ผมรู้ว่าเมื่อผมจากไป จะมีคนอื่นที่เป็นเหมือนฝูงหมาป่าดูร้ายเข้ามาทำร้ายฝูงชนของพระเจ้า^{๓๐} แม้แต่พวกคุณเองบางคน ก็จะถูกปิดเบือนความจริง เพื่อล่อพวกศิษย์ของพระเยซูให้ไปติดตามพวกเขาแทน^{๓๑} ฉะนั้น ระวังตัวไว้ให้ดี จำไว้ว่าตลอดเวลาสามปีมานี้ ผมได้ตัดเตือนพวกคุณแต่ละคนด้วยน้ำตามาตลอด ไม่เคยหยุดเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

^{๓๒} และเดี๋ยวนี้ ผมขอมอบพวกคุณไว้กับพระเจ้า และกับพระคำเรื่องความเมตตากรุณาของพระองค์ ที่จะทำให้คุณเข้มแข็งขึ้น และจะทำให้คุณเป็นผู้รับมรดกร่วมกับคนพวกนั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้แยกออกมาไว้เป็นของพระองค์^{๓๓} ผมไม่เคยคิดอยากจะได้เงินทอง หรือเสื้อผ้าของใครเลย^{๓๔} พวกคุณก็รู้ว่า ผมได้ทำงานเลี้ยงดูตัวเองและคนที่อยู่กับผม ด้วยมือทั้งสองของผมนี้^{๓๕} ที่ผมทำอย่างนี้ ก็เพื่อพวกคุณจะได้เห็นว่าเราจะต้องทำงานหนักเพื่อจะได้ช่วย เหลือคนที่ขัดสน จำคำพูดของพระเยซูเจ้าไว้ให้ดีที่ว่า “การให้เป็นเกียรติมากกว่าการรับ”^{๓๖} หลังจากเปาโลพูดเสร็จแล้ว เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับทุกคน และเขาได้อธิษฐาน^{๓๗} ทุกคนร้องไห้สะอึกสะอื้นพากันกอดคอ และจูบเปาโล^{๓๘} พวกเขาเสียใจมากที่เปาโลบอกว่า จะไม่ได้เห็นหน้าเขาอีกแล้ว จากนั้นก็พากันไปส่งเปาโลที่เรือ

เปาโลไปเมืองเยรูซาเล็ม

๒๑ *หลังจากแยกกันแล้ว พวกเราแล่นเรือตรงไปที่เกาะโคซ และมาถึงเกาะโรดส์ในวันรุ่งขึ้น จากนั้นเราแล่นเรือต่อไปถึงเมืองปาทาธา^๒ และพบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟีนิเชีย พวกเราจึงขึ้นเรือลำนั้นแล่นต่อไป^๓ เรามองเห็นเกาะไซปรัส และแล่นผ่านทางขวาของเกาะไปแคว้นซีเรีย เรือไปจอดที่เมืองไทระเพื่อถ่าย

สินค้าขึ้นท่า “พวกเราพบพวกศิษย์ของพระเยซูที่นั่นด้วย จึงพักอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน พระวิญญาณบริสุทธิ์จิตใจพวกเขาให้บอกกับเปาโลว่าอย่าไปเมืองเยรูซาเล็ม”^๔ เมื่อถึงเวลาที่พวกเราจะต้องเดินทางต่อแล้ว พวกเราทั้งหมดพร้อมทั้งลูกเมีย ออกมาส่งพวกเราที่นอกเมือง เมื่อมาถึงชายหาดพวกเราคุกเข่าลงอธิษฐาน^๕ แล้วร่ำลากัน จากนั้นพวกเรา ก็ลงเรือ ส่วนพวกเขา กลับบ้านไป

^๖ พวกเราแล่นจากเมืองไทระมาจอดที่เมืองทอลเลเมอสิส เราได้ไปเยี่ยมเยียนพี่น้องที่นั่น และพักอยู่กับพวกเขาหนึ่งวัน “วันต่อมาเราเดินทางต่อจนมาถึงเมืองซีซาริยา และแวะไปที่บ้านของฟีลิปและพักอยู่กับเขา เขาเป็นคนประกาศข่าวดีของพระเจ้าและเป็นหนึ่งในเจ็ดคน (ที่ถูกเลือกให้มาช่วยแจกอาหารในเมืองเยรูซาเล็ม)^๗ ฟีลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังเป็นโสดอยู่ และเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย^๘ หลังจากที่พักอยู่ที่นั่นหลายวันก็มีผู้พูดแทนพระเจ้า ชื่ออากาบัส มาจากแคว้นยูเดีย^๙ เขาเข้ามาหาพวกเรา และเอาเข็มขัดของเปาโลมามัดมือมัดเท้าของเขาเอง แล้วพูดว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์บอกเรา ‘ชาวยิวในเยรูซาเล็มจะมัดคนที่ เป็นเจ้าของเข็มขัดนี้แบบนี้แหละ แล้วจะส่งชายคนนี้ให้ กับคนที่ไม่ใช่ยิว’”^{๑๐} เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเรากับคนที่อยู่ที่นั่นต่างอ่อนน้อนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม^{๑๑} แต่เปาโลตอบว่า “ร้องให้ทำไม มันทำให้ผมเศร้าใจรู้หรือเปล่า ผมพร้อมที่จะถูกมัด และยังพร้อมที่จะตายในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อพระเยซูเจ้าด้วย”

^{๑๒} เมื่ออ่อนน้อนเปาโลไม่สำเร็จ พวกเราจึงหยุดและพูดว่า “ขอให้เป็นไปตามความต้องการขององค์เจ้าชีวิตก็แล้วกัน”^{๑๓} หลังจากนั้นพวกเรา ก็เตรียมตัว แล้วเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม^{๑๔} ศิษย์ของพระเยซูบางคนจากเมืองซีซาริยาไปกับพวกเราด้วย พวกเราพาเราไปที่บ้านของมนาสัน คนที่เรารู้

*๒๐:๒๘ **หมู่ประชุมของพระเจ้า** ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า หมู่ประชุมขององค์เจ้าชีวิต

†๒๐:๒๘ **เลือดของพระบุตรของพระองค์เอง** หรือฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า “เลือดของพระองค์เอง”

‡๒๑:๘ **ที่ถูกเลือก ... ในเมืองเยรูซาเล็ม** ดูกิจการ ๖:๕

ไปพักอยู่ด้วย เขาเป็นชาวเกาะไซปรัส และเป็นศิษย์รุ่นแรกๆด้วย

เปาโลไปเยี่ยมยากอบ

^{๓๗}เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พี่น้องต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น ^{๓๘}วันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราได้ไปเยี่ยมยากอบ และเจอกับพวกผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นด้วย ^{๓๙}เปาโลทักทายพวกเขาและรายงานถึงเรื่องต่างๆที่พระเจ้าได้ใช้ให้เขาไปทำกับคนที่ไม่ใช่ยิว ^{๔๐}เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็พากันสรรเสริญพระเจ้าและพูดกับเปาโลว่า “พี่ชาย ท่านก็เห็นว่ามิชชาวยิวหลายหมื่นคนที่ไว้วางใจในพระเยซู และยังคงรักษากฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด ^{๔๑}มีคนบอกเรื่องท่านให้พวกเขาฟังว่า ท่านสอนพวกคนยิวที่อยู่กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิวให้ทิ้งคำสั่งสอนของโมเสส โดยไม่ต้องทำพิธีขลิบให้กับลูกชายของพวกเขา เขา หรือทำตามประเพณีของพวกเขา ^{๔๒}แล้วทีนี้จะทำอย่างไรกันดี พวกเขาจะต้องรู้ว่าท่านมาที่นี่แน่ๆ ^{๔๓}เอาอย่างนั้นะ มีสี่คนที่อยู่กับเราที่นี่ที่ได้สาบานตัวไว้กับพระเจ้า ^{๔๔}พวกคนพวกนี้ไป แล้วท่านก็เข้าร่วมพิธีชำระล้างด้วยกันกับพวกเขา แล้วจ่ายค่าไถ่หัว ^{๔๕}ให้กับพวกนี้ด้วย ทุกคนจะได้รู้ว่า ชาวสื่อที่พวกเขาได้ยินมาเกี่ยวกับท่านนั้น ไม่เป็นความจริง เพราะตัวท่านเองได้ทำตามกฎของโมเสส ^{๔๖}ส่วนพวกคนที่ไม่ใช่ยิวที่ไว้วางใจในพระเจ้านั้น เราได้ส่งจดหมายเสนอไปแล้วว่าอย่ากินอาหารที่เอาไปเช่นไหว้รูปเคารพ อย่ากินเลือดหรือสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และอย่าทำความผิดบาปทางเพศ” ^{๔๗}แล้วเปาโลก็พาชายทั้งสี่คนนี้ไป กับเขาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เข้าพิธีชำระล้างร่วมกับคนทั้งสี่นี้ จากนั้นเขาเข้าไปในวิหาร เพื่อแจ้งให้

กับนักบวชรู้ว่า พิธีชำระล้างจะสิ้นสุดในวันไหน และจะนำเครื่องบูชาของพวกเขาแต่ละคนมาถวายในวันไหน ^{๔๘}เมื่อทำพิธีได้เกือบครบเจ็ดวันแล้ว มีชาวยิวบาง คนจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลในบริเวณวิหาร ก็ปลุกปั่นฝูงชนให้เข้ามารุมจับเปาโล ^{๔๙}พวกเขาร้องตะโกนว่า “เพื่อนยิวอิสราเอล มาช่วยกันหน่อยเร็ว” ^{๕๐}ไอ้หมอนี่เงาที่เกี่ยวข้องไปสอนใครต่อใครจนทั่วให้ต่อต้านคนของเรา กฎปฏิบัติของเราและวิหารของเรา และตอนนี้มันยังพาคนที่ไม่ใช่ยิวเข้ามาในบริเวณวิหารอีกด้วย ทำให้สถาน ที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ไม่บริสุทธิ์” ^{๕๑}ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเห็นโตรฟีมีัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง จึงคาดเดาว่าเปาโลคงพาโตรฟีมีัสเข้ามาในวิหารด้วย ^{๕๒}คนทั้งเมืองก็ลุกฮือกันขึ้นมา เข้าไปจับตัวเปาโลลากออกไปนอกวิหาร แล้วปิดประตูวิหารทันที ^{๕๓}ในเวลาเดียวกับที่พวกเขาพยายามจะฆ่าเปาโลนั้น มีคนไปรายงานเรื่อง นี้กับผู้พันกองทัพทหารโรมันว่า เยรูซาเล็มทั้งเมืองกำลังวุ่นวายไปหมดแล้ว ^{๕๔}ผู้พันนำทหารและนายร้อยส่วนหนึ่ง ไปยังที่ที่ฝูงชนกำลังทำร้ายเปาโลอยู่เมื่อฝูงชนเห็นผู้พันและพวกทหารมาจึงหยุดทุบตีเปาโล ^{๕๕}แล้วผู้พันก็เข้าไปหาเปาโลและจับกุมเขา ส่งให้เอาโซ่สองเส้นมาล่ามเขาไว้ จากนั้นผู้พันสอบถามฝูงชนว่า เปาโลเป็นใครและทำอะไรลงไป ^{๕๖}ฝูงชนต่างส่งเสียงตะโกนบอกอย่างโน้นทีอย่างนี้ที จนผู้พันกองทัพทหารโรมันไม่สามารถรู้ความจริงเพราะสถานการณ์วุ่นวายมาก เขาจึงสั่งให้เอาตัวเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร ^{๕๗}เมื่อเปาโลเดินทางมาถึงตรงชั้นบันได พวกทหารต้องเข้ามาช่วยหามเขาขึ้นไปเพราะฝูง

^{๒๑:๓๓} **สาบานตัวไว้กับพระเจ้า** เป็นไปได้ว่าเป็นการบุนานอย่างหนึ่ง ที่เรียกว่านาซาไรท์ หมายถึง ชาวยิวที่บุนานต่อพระเจ้าว่าจะอุทิศตัวเองให้กับพระเจ้าในช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อจะทำสิ่งที่พิเศษให้กับพระองค์ (ดูจาก ก็นดาร์วีตี ๖:๑-๒๑)

^{๒๑:๓๔} **พิธีชำระล้าง** พิธีที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสาบานตนแบบนาซาไรท์

^{๒๑:๓๕} **ไถ่หัว** ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสาบานต่อพระเจ้าสิ้นสุดลง

^{๒๑:๓๕} **อย่าทำความผิดบาปทางเพศ** ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้งดเว้นการแต่งงานที่ผิดกฎโมเสส” บางครั้งคนที่ไม่ใช่ยิวอนุญาตให้ญาติพี่น้องที่สนิทกันแต่งงานกันประเภทที่ผิดกฎโมเสส ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวินตี ๑๘:๖-๑๘

ชนกำลังบ้าคลั่ง ^{๓๖}ฝูง ชนตามหลังมาร้อง ตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

^{๓๗}เมื่อเปาโลกำลังจะถูกนำตัวเข้าไปใน

ค่ายทหาร เขาพูดกับผู้พันกองทัพทหาร โรมันว่า “ผมขอพูดอะไรกับท่านหน่อยได้ไหมครับ” ผู้พันถามว่า “เจ้าพูดกรีกได้ด้วยหรือ ^{๓๘}ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ไม่ใช่ว่าอียิปต์คนนั้น ที่เมื่อก่อนได้ก่อการกบฏและนำผู้ก่อการร้ายสี่ พันคนหนีไปที่ทะเล ทราเยเนสิ” ^{๓๙}เปาโลตอบว่า “ผมเป็นคนยิว มาจากเมือง ทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย ผมเป็นพลเมืองของเมืองที่สำคัญนั้น ขอให้ผมพูดกับฝูง ชนนั้นหน่อยเถิดครับ” ^{๔๐}เมื่อผู้พันกองทัพทหาร โรมันอนุญาตแล้ว เปาโลยืนขึ้นตรงบันได และโบกมือให้ทุกคนเงยบ เมื่อทุกคนเงยบแล้ว เปาโลได้พูดกับพวกเขาเป็นภาษาอารเมค ^{๔๑}ว่า

เปาโลพูดกับประชาชน

๒๒ ^๑“ท่านผู้อาวุโสและพี่น้องทั้ง หลาย โปรดฟังคำอธิบายของผมสักนิดเถอะ” ^๒เมื่อพวกเขาได้ยินเปาโลพูดเป็น ภาษาอารเมค พวกเขาจึงเงยบลง จากนั้น เปาโลพูดว่า ^๓“ผมเป็นคนยิว เกิดที่เมือง ทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้ รับการอบรม เลี้ยงดูในเมืองเยรูซาเล็มนี้ ผมเป็นศิษย์ของ กามา ลี เอล ^๔และเขาได้อบรมสั่ง สอนผม ให้ทำตามกฎของบรรพบุรุษของพวกเรา อย่างเคร่งครัด ผมเป็นคนหนึ่งที่เคร่งต่อพระเจ้า มาก เหมือนกับพวกท่านในตอน นี้ ^๕ผม เคยข่มเหงคนที่เดินตามแนวทางขององค์ เจ้าชีวิตจนถึงตาย และจับพวกเขาทั้งชาย และหญิงไปขังคุก ^๖ทั้งหัวหน้านักบวชสูงสุด และผู้นำอาวุโสทั้งหมดเป็นพยานให้กับผม ได้ พวกเขาได้ออกจดหมายแนะนำตัวผม ให้กับพี่น้องชาวยิวในเมืองดามัสกัส ผมจะ ได้ไป ที่นั่นเพื่อจับคนพวกนั้นที่เดินตามทาง

ของพระ เยชู แล้วส่งกลับมาเข้าคุกที่เมือง เยรูซาเล็ม

ทำไมเปาโลถึงมาติดตามพระเยชู

^๗เมื่อผมเดินทางใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส เป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน กระจุกมีแสง สว่าง จ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวผม ^๘ผมก็ ล้มลงบนพื้นและได้ยินเสียงพูดว่า ‘เขา โล เขา โล เจ้าข่มเหงเราทำไม’ ^๙ผมถามไป ว่า ‘พระองค์เป็นใครกัน’ พระองค์ตอบว่า ‘เราคือเยชูชาวนาซาเร็ธ คนที่เจ้าข่มเหงไป’ ^{๑๐}คนทั้ง หลายที่อยู่กับผมก็เห็นแสง สว่างนั้น ด้วย แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงที่พูดกับผม นั้น ^{๑๑}ผมถามว่า ‘แล้วข้าพเจ้าจะต้องทำ อะไร องค์เจ้าชีวิต’ องค์เจ้าชีวิตก็บอกว่า ‘ลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่น จะมีคนบอกเองว่าเจ้าจะต้องทำอะไรบ้าง’ ^{๑๒}เพราะความ จ้าของแสงนั้นทำให้ผมมอง อะไรไม่เห็นเลย เพื่อนร่วมทางของผมต้อง มาจูงผมเข้าไปในเมืองดามัสกัส ^{๑๓}มีชายคนหนึ่งชื่ออานา เนีย ^{๑๔}เป็นคนที่ทำตามกฎของโมเสสอย่างเคร่งครัด และเป็นคนที่ มีชื่อเสียงดีในหมู่คนยิวในเมือง นั้น ^{๑๕}เขามาหาผม และยืนอยู่ข้างๆพูดว่า ‘น้องเขา โล ขอให้กลับเห็นได้อีก’ แล้วผม ก็มองเห็นเขาทันที ^{๑๖}เขาพูดว่า ‘พระเจ้า ของบรรพบุรุษเรา ได้เลือกน้องให้รู้ถึงความ ต้องการของพระองค์ และให้น้องเห็นพระ เยชูผู้ ที่เชื่อ ฟังพระเจ้า และให้น้องได้ยิน เสียงของพระองค์ด้วย ^{๑๗}เพื่อน้องจะได้บอก ให้กับทุก คนรู้ถึงสิ่งที่น้องได้เห็นและได้ยิน มาเกี่ยวกับพระองค์ ^{๑๘}ตอนนี้น้องยังมีวาคอย อะไรอยู่อีก ลุกขึ้นและเข้าพิธีจุ่ม น้ำเพื่อล้าง บาปของน้องให้หมดไป คือร้องเรียกให้องค์ เจ้าชีวิตช่วย’ ^{๑๙}เมื่อผมกลับไปเมืองเยรูซาเล็มและ กำลังอธิษฐานอยู่ในวิหาร ผมก็เคลิ้มไม่ รู้สึกตัวไป ^{๒๐}แล้วผมก็เห็นพระ เยชูพูดกับ

^{๒๑:๕๐} อารเมค หรือ ฮีบรู แต่ส่วนมากที่อ้างถึงในที่นี้เป็นภาษาอารเมค ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวพันกับภาษาฮีบรู เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอน ดินค.ศ.ที่ ๑

^{๒๒:๓} กามา ลี เอล เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมากของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นกลุ่มชาวยิวเคร่ง คาสนา

^{๒๒:๑๒} อานาเนีย ในหนังสือกิจการ มีชาย ๓ คน ที่ใช้ชื่อนี้เหมือนกัน ดูในกิจการ ๕:๑ และ ๒๓:๒ สำหรับอีกสองคน

ผมว่า ระเบิดออกไปจากเมืองเยรูซาเล็มเร็ว เพราะคนที่นี่จะไม่เชื่อในเรื่องของเราที่เจ้าจะบอกพวกเขา” ^{๑๙} แล้วผมก็พูดว่า “องค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้รู้ว่าข้าพเจ้าเคยเข้าไปในที่ประชุมคนยิว แห่งแล้วแห่งเล่า เพื่อจับคนพวกนั้นที่เชื่อ ถือพระองค์ไปขังคุกและเขียนตี” ^{๒๐} เมื่อสเทเฟน คนที่เป็นพยานของพระองค์ถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ตรงนั้นและเห็นตีด้วยการทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนพวกนั้นที่ฆ่าส เท เฟน” ^{๒๑} แล้วพระองค์ก็พูดกับผมว่า “ไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปไกลๆ ไปที่คนที่ไม่ใช่ยิว”

^{๒๒} ผู้ ชนฟังเปาโลพูดมาตลอด แต่พอได้ยินเปาโลพูดอย่าง นี้ ก็พากันร้องตะโกนขึ้นมาว่า “ก้าจัดมันไปจากโลก นี้ มันสมควรตาย” ^{๒๓} พวกเขาวิ่งตะโกนไป เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป *และขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ ^{๒๔} ผู้ปกครองที่พิพากษาโรมันจึงสั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร เขาสั่งให้ไตสวนเปาโลด้วยการเขียนตี เพื่อจะได้รู้ว่าทำไมผู้คนถึงได้ร้องตะโกนต่อต้านเขาอย่างนั้น ^{๒๕} แต่พอพวกเขาที่กำลังขึงเปาโลเพื่อจะเขียนตี เปาโลพูดกับนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้าว่า “ถูกกฎหมายแล้วหรือที่จะเขียนตีพลเมืองโรมันโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าทำผิดอะไร”

^{๒๖} เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้น เขาจึงเดินไปพูดกับผู้ปกครองที่พิพากษาโรมันว่า “ท่านครับ รู้หรือเปล่าว่าท่านกำลังจะทำอะไรลงไป ชายคนนี้เป็นพลเมืองโรมันนะครับ” ^{๒๗} ผู้ปกครองที่พิพากษาโรมันเดินเข้าไปถามเปาโลว่า “บอกหน่อยสิว่า แกเป็นพลเมืองโรมันหรือ” เปาโลตอบว่า “เป็นครับ” ^{๒๘} ผู้พันจึงตอบว่า “เราต้องเสียเงินก้อนใหญ่ทีเดียวถึงจะได้เป็นพลเมืองโรมัน” เปาโลพูดว่า “แต่ผมเป็นตั้งแต่เกิดแล้ว”

^{๒๙} คนพวกนั้นที่กำลังจะไตสวนเปาโล ก็ผงะถอยไปทันที แม้แต่ผู้ ปันกองทัพบกหารโรมันก็เกิดความกลัวขึ้นมา เมื่อรู้ว่าคนที่เขาสั่งให้ล่ามโซ่กันเป็นพลเมืองโรมัน

เปาโลพูดกับสภาแซนฮีดริน

^{๓๐} วันต่อ มาผู้ปกครองที่พิพากษาโรมัน ก็ปล่อยตัวเปาโล แต่เพราะเขาอยากจะรู้ว่าทำไมเปาโลถึงถูกชาวยิวกล่าวหา เขาจึงสั่งให้พวกผู้นำนักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดรินทั้งหมดมาประชุมกัน และเขาพาเปาโลออกมายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา

^๑ เปาโลจึงมองไปที่พวกสมาชิกสภา แล้วพูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ใช้ชีวิตต่อ หน้าพระเจ้า โดยมีจิตใจที่บริสุทธิ์ทุกเรื่องมาตลอดจนถึงทุกวันนี้” ^๒ อานาเนีย *ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด สั่งให้คนที่ยืนอยู่ใกล้กับเปาโลตบปากเปาโล ^๓ แล้วเปาโลก็พูดกับอานาเนียว่า “พระเจ้าจะตบแกเหมือนกัน แกเป็นเหมือนก้าแพงผู้ฟังที่ทาสีขาว แกนั่งอยู่ตรงนั้นตัดสินผมตามกฎหมายของโมเสส แต่แกกลับทำผิดกฎเสียเอง ด้วยการสังตบผมอย่างนั้นหรือ”

^๔ คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เปาโลพูดว่า “แกกล้าดูถูกหัวหน้านักบวชสูงสุดของพระเจ้าเชียวยี่” ^๕ เปาโลพูดว่า “พี่น้องครับ ผมไม่รู้ว่าจะชายคน นี้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ถ้ารู้ก็คงไม่พูดอย่างนี้ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘เจ้าจะต้องไม่แข่งค่าผู้นำประชาชนของเจ้า’”

^๖ พอเปาโลรู้ว่าที่ประชุมสภานี้ มีทั้งพวกสะดูสี และพวกฟาริสี เขาก็ประกาศก้องในที่ประชุมสภาว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมเป็นฟาริสี และเป็นลูกหลานของฟาริสีด้วย ที่ผมถูกสอบสวนนี้ก็เพราะผมเชื่อว่าคนตายจะฟื้นขึ้นมาอีก”

^๗ เมื่อเปาโลพูดอย่างนี้ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เริ่มเถียงกัน ที่ประชุมจึงแบ่งออกเป็นสองพวก ^๘ (พวกสะดูสีไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์ วิญญาณ หรือการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ส่วนพวกฟาริสีนั้นเชื่อในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด) ^๙ เกิดความโกลาหลวุ่นวาย มีครูสอนกฎปฏิบัติบาง คนที่เป็นฟาริสีได้ยืนขึ้นเถียงคอบันอื่นว่า “พวกเราไม่เห็นว่

*๒๒:๒๓ เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป เป็นการแสดงความโกรธของพวกเข
 †๒๒:๒๓ ขว้างปาฝุ่นละอองขึ้นไปในอากาศ เป็นการแสดงความโกรธอีกวิธีหนึ่ง
 ‡๒๓:๒ อานาเนีย เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ในปี ค.ศ. ๔๗-๕๙ (พ.ศ. ๕๙๐-๖๐๒)
 †๒๓:๕ อ้างจาก หนังสือออพพ ๒๒:๒๘

ชายคน นี้ทำผิดอะไรเลย ไม่แน่อาจจะเป็น
วิญญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขาจริงๆก็ได้”

๑๐ การโต้เถียงดูเดือดร้อนแรงมากขึ้น จนผู้
พันกองทัพบทหารโรมันกล่าวว่าเปาโลจะถูก
พวกเขาเช็กออกเป็นชิ้นๆเขาจึงสั่งให้ทหาร
ลึงไปดึงตัวเปาโลให้ห่างออกมาจากคนพวก
นั้น แล้วพากลับไปที่ค่ายทหาร

๑๑ ในคืนต่อมา องค์เจ้าชีวิตได้มายืนอยู่
ข้างๆเปาโลและพูดว่า “กล้าหาญไว้ เจ้าบอก
เรื่องของเราที่เมืองเยรูซาเล็มยิ่งไง เจ้าก็จะ
ต้องทำอย่างนั้นที่กรุงโรมเหมือนกัน”

ยิวบางคนวางแผนที่จะฆ่าเปาโล

๑๒ วันรุ่งขึ้น พวกยิวมาวางแผนกัน โดย
สาบานกันว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรเลย

จนกว่าจะฆ่าเปาโลเสียก่อน ๑๓ มีมากกว่าสี่
สิบคนที่สมรั่วร่วมคิดกันวางแผน นี้ ๑๔ แล้ว
พวกเขาก็ไปบอกกับพวกหัวหน้ากับวชและ
พวกผู้นำอาวูโสว่า “พวกเราสาบานกันว่าจะ
ไม่กินอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสียก่อน

๑๕ ตอนนี่ ขอให้พวกท่านและสมาชิกสภาไป
ร้องเรียนต่อผู้ พันกองทัพบทหารโรมันให้นำ
เปาโลมาให้กับพวกท่าน โดยแกล้งทำเป็น
ว่า พวกท่านอยากจะได้สืบสวนเรื่องของมันให้
แน่ชัดยิ่งขึ้น แล้วพวกเราจะฆ่ามันก่อนที่จะ
มาถึงที่นี่”

๑๖ แต่ลูกชายของน้องสาวเปาโลได้ยิน
เรื่องแผนการนี้ เขาจึงเข้าไปในค่ายทหาร
และเล่าเรื่องนี้ให้เปาโลฟัง ๑๗ เปาโลจึงเรียก
นายร้อยคนหนึ่งมาบอกว่า “พาเด็กหนุ่มคน
นี้ไปหาผู้ พัน เพราะเขามีบางอย่างจะบอก
ให้ผู้ พันทราบ” ๑๘ นายร้อยจึงนำเด็กหนุ่ม
คน นี้ไปหาผู้ พันและรายงานว่า “นักโทษ
เปาโลเรียกผมให้พาเด็กหนุ่มคน นี้มาหาท่าน
เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ท่านทราบ”
๑๙ ผู้ พันจึงจูงเด็กหนุ่มไปจนถึงที่สวน ตัวแล้ว
ถามว่า “เจ้ามีอะไรจะบอกเราหรือ”

๒๐ เด็กหนุ่มตอบว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่
จะขอให้ท่านนำเปาโลไปที่สภาในวันพรุ่ง นี้
โดยแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาอยากจะได้สืบ
สวนเปาโลให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น ๒๑ อย่างอมทำ
ตามนั้นนะครับ เพราะมีพวกเขามากกว่าสี่
สิบคนกำลังคอยซุ่มทำร้ายเปาโลอยู่ พวกเขา

สาบานกันว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะได้ฆ่า
เปาโล และตอนนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว เพียง
แต่รอให้ท่านตกลงเท่านั้น” ๒๒ แล้วผู้พันก็ให้
เด็กหนุ่มกลับไป พร้อมกับสั่งกำชับว่า “อย่า
ไปบอกให้ใครรู้นะว่าเจ้าได้บอกเรื่อง นี้กับ
เรา”

เปาโลถูกส่งตัวไปที่เมืองซีซารียา

๒๓ จากนั้นผู้ พันเรียกนายร้อยของเขาสอง
คนมาสั่งว่า “ให้ไปเตรียมทหารสอง ร้อย
นายกับทหารม้าเจ็ด สิบนาย และพลทอก
เดินเท้าอีกสอง ร้อยนายให้พร้อมสำหรับเดิน
ทางไปเมืองซีซารียา ในตอนสามทุ่มคืนนี้
๒๔ เตรียมม้าให้เปาโลขี่ด้วย และคุ้มกันเขา
ให้ไปถึงเจ้า เมืองเฟลิ กัสอย่างปลอดภัย”
๒๕ แล้วผู้พันเขียนจดหมายมีข้อความว่า

๒๖ ถึง ท่านผู้ว่าเฟลิ กัส *
จาก คลาวดิอุส ลีเซียส

๒๗ ชายคน นี้ถูกชาวยิวจับกุมมา เกือบ
จะถูกพวกนั้นฆ่าด้วย แต่พอผมรู้ว่าเขา
เป็นพลเมืองโรมัน ก็รีบนำทหารออกไป
ช่วยเขา ๒๘ เนื่องจากผมอยากจะ
รู้ว่าพวกยิวกล่าวหาเขาด้วยเรื่องอะไร
จึงได้นำตัวเขาไปที่สภาของพวกยิว

๒๙ และผมพบว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยว กับ
ข้อโต้แย้งทางด้านกฎปฏิบัติของพวก
เขา ไม่เห็นว่าจะมีอะไรร้ายแรงถึงกับ
ต้องตายหรือติดคุกเลย ๓๐ พอผมรู้ว่ามี
พวกยิวบางคนวางแผนจะฆ่าเขา ผมจึง
รีบส่งเขามาให้ท่านทันที แล้วผมก็สั่งให้
พวกนั้นที่กล่าวหาเขามาฟ้องร้องเข้ากับ
ท่าน

๓๑ พวกทหารทำตามที่ท่าน พันสั่ง ในคืน
นั้นเองพวกทหารพาเปาโลออกเดินทางไปที่
เมืองอันทีกาตริส ๓๒ ในวันต่อมา พวกทหาร
เดินเท้าให้ทหารม้าพาเปาโลเดินทางต่อ ส่วน
พวกเขา กลับค่ายไป ๓๓ เมื่อพวกทหารมา
มาถึงเมืองซีซารียา ก็ได้นำจดหมายไปให้
เจ้า เมือง พร้อมกับมอบตัวเปาโลให้กับเขา
๓๔ เจ้า เมืองอ่านจดหมาย และถามเปาโลว่า
มาจากแคว้นไหน เมื่อรู้ว่ามาจากแคว้นซี ลี
เซีย ๓๕ เจ้าเมืองจึงพูดว่า “เมื่อผู้กล่าวหาเจ้า
มาถึง เราจะฟังคำให้การของเจ้า” และเขา

* ๒๓:๒๖ เฟลิ กัส เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ราวๆปี ค.ศ. ๕๒-๕๘ หรือ ๕๙ (พ.ศ. ๕๙๕-๖๐๑ หรือ ๖๐๒)

สั่งให้ควบคุมตัวเปาโลไว้ในวังที่เฮโรด *สร้าง ขึ้น

ชาวยิวกล่าวหาเปาโล

๒๔ ๑ หัววันต่อ มาอา นา เนียหัวหน้า นักบวชสูงสุด พวกผู้นำอาวโสบาง คน และทนายแก่ต่าง ชื่อเทอร์ทูลลัส เดินทางมาถึงเมืองซี ซา รียาและฟ้อง ร้องเปาโล ต่อหน้าเจ้าเมือง ๒ เมื่อเปาโลถูกเรียกเข้ามา เทร์ทูลลัสก็กล่าวหาเปาโลต่อหน้าท่านผู้ว่า เฟลิกส์ว่า “ท่านเฟลิกส์ พวกเราอยู่กันอย่าง ร่มเย็นเป็นสุขภายใต้การดูแลของท่านมาเป็นเวลาช้านาน และประเทศชาติของเราก็ได้ รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น เพราะท่านมองการณ์ ไกล ๓ พวกเรารู้สึก ยินดีและขอบพระคุณยิ่งนัก สำหรับสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้ทำให้กับเราในทุกๆ ๔ เพื่อไม่ให้ เป็นการรบกวนเวลาของท่านมากนัก ผมขอ ความกรุณาท่านช่วยฟังพวกเราเล่าอย่าง ย่อยๆ ๕ เนื่องจากพวกเราพบว่า ชายคนนี้เป็น พวกชอบก่อความวุ่นวาย ปลูกปั่นให้เกิดการ จลาจลในหมู่คนยิวไปทั่วโลก และเขาก็เป็น หัวหน้าลัทธินา ซา เร็ธ ๖-๘ ๙ เขายังพยายาม ทำให้วิหารเกิดความต่างปร้อย พวกเราเลย จับเขา ลองไต่สวนเขาดูเถอะแล้วท่านจะรู้ จากปากของเขาเองว่า ทุกสิ่งที่เรากล่าวหา เขาเป็นความจริง” ๑๐ คนยิวอื่นๆก็รีบเข้ามา ผสมโรง ยืนยันว่าที่เท อร์ ทูล ลัสพูดมา ทั้งหมดนั้นเป็นความจริง

เปาโลแก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าเฟลิกส์

๑๑ เมื่อเจ้า เมืองให้สัญญาแก่เปาโลพูด เขา ตอบว่า “ผมรู้ว่าท่านเป็นผู้พิพากษาเหนือ ชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ผมจึงตั้งใจที่จะได้แก้ ต่างให้ตนเองต่อ หน้าท่าน ๑๒ ท่านสามารถ สอบถามได้เลยว่า ผมมาที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อกราบ ไหว้พระเจ้ายังไม่ถึงสิบสองวันเลย ๑๓ พวกเขาก็ไม่ได้พบว่า ผมได้เถียงกับใคร

ในวิหาร หรือปลูก ปั่นยุยงใครในที่ ประชุม ของชาวยิว หรือที่ไหนๆในเมือง ๑๔ พวกเขา ก็ไม่มีทางพิสูจน์ให้ท่านเห็นถึงสิ่งที่พวกเขา กล่าวหาว่าผมทำ ๑๕ ผมยอมรับต่อท่านว่า ผมได้ รับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ด้วยการติดตามแนวทางขององค์เจ้า ชีวิตที่พวกเขาเรียก ว่าเป็นลัทธิอนุสรณ์ ผมเชื่อทุกอย่างที่กฎของโมเสสและที่ผู้พูด แทนพระเจ้าเขียนขึ้น ๑๖ และผมก็มีความ หวังอย่างเดียวกับที่พวกเขามีในพระเจ้า คือ ความหวังที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนทั้งคน ดีและคนชั่วฟื้นคืนจากความตาย ๑๗ ผมจึง พยายามทำดีที่สุด เพื่อจะได้มีจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ทุกคน

๑๘ หลังจากที่ถูกจากเมืองเยรูซาเล็มไป หลายปี ผมได้กลับมาเพื่อเอาเงินมาช่วย เหลือคนของคนที่ยากจน และมาถวาย เครื่องบูชากับพระเจ้า ๑๙ แต่ในระหว่างที่ผม ทำสิ่งเหล่านี้ ในวิหาร พวกเขาพบผมตอน เพิ่งทำพิธีชำระล้าง ๒๐ เสร็จ ไม่มีฝูง ชนหรือ ความวุ่นวายอะไรเลย ๒๑ มีคนยิวบาง คนที่ มาจากแคว้นเอเชียอยู่ที่นั่น ถ้าพวกเขามี ปัญหาอะไรกับผม พวกเขาก็น่าจะมาฟ้อง ร้องผมต่อ หน้าท่านที่นี่แล้ว ๒๒ หรือไม่ท่านก็ ให้คนพวก นี้ที่มาอยู่ที่นี้แล้ว บอกว่าผมทำ ผิดอะไรบ้างตอนที่ยืนอยู่ต่อหน้าที่ประชุม สภาแซนฮีดริน ๒๓ นอกจากเรื่องนี้เรื่องเดียว คือเรื่องที่ผมได้ร้องตะโกน ตอนที่ยืนอยู่ที่ นั้นว่า ‘ผมถูกสอบสวนวันนี้ เพราะผมเชื่อ เรื่องการตายแล้วฟื้น’”

๒๔ แล้วเฟลิ กส์ ซึ่งได้ รับทราบเรื่องแนว ทางขององค์เจ้าชีวิตเป็นอย่างดี ก็ได้เลื่อน การพิจารณาตัดสินออกไป โดยพูดว่า “รอให้ผู้ พันลีสืบเสาะมาถึงก่อน เราถึงจะตัดสินคดีของ เจ้า” ๒๕ เขาสั่งนายร้อยให้เฝ้าดูแลเปาโลไว้ แต่ปล่อยให้เปาโลมีอิสระพอสมควร และให้ เพื่อนๆจัดหาสิ่งจำเป็นมาให้ได้

* ๒๓:๓๕ เฮโรด เฮโรดที่ ๑ (มหาราชา) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง ๔๐-๔๕ ปีก่อนพระเยซู เกิด

† ๒๔:๖-๘ สำเนากรีกบางฉบับ เขียนเพิ่มเติมในข้อ ๖-๘ ไว้ว่า “พวกเราต้องการพิพากษาเขา ด้วยกฎหมายของพวกเรา แต่ผู้ พันลีสืบเสาะมาถึงและใช้กำลังมหาศาลเอาตัวเขาไปจากพวกเรา และผู้พันลีสืบเสาะสังคนทีกล่าวหาเปาโลให้มาหาท่าน”

‡ ๒๔:๑๘ พิธีชำระล้าง สิ่งพิเศษที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสาบานตนแบบนาซาไรท์

เปาโลพูดกับเฟลิกส์และภรรยา

^{๒๔}หลายวันต่อมา เฟลิกส์มาพบกับดูรูลิลา ภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกเปาโลไปพบ และฟังเปาโลพูดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ^{๒๕}แต่เมื่อเปาโลพูดถึงการทำตามใจพระเจ้า การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่กำลังจะมาถึง เฟลิกส์ก็เกิดความกลัวขึ้นมา จึงตัดบทว่า “วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไปได้แล้ว ไว้เรามีเวลาแล้วจะเรียกมาใหม่” ^{๒๖}ในขณะที่เดียวกัน เฟลิกส์ก็หวังว่าเปาโลจะให้เงินติดสินบนเขา จึงเรียกเปาโลมาพูดคุยด้วยบ่อยๆ ^{๒๗}สองปีผ่านไป ปอริอัส เฟสทัส ก็มารับตำแหน่งผู้ว่าแทนเฟลิกส์ แต่เนื่องจากเฟลิกส์อยากจะเอาใจคนยิว จึงยังคงปล่อยให้เปาโลติดอยู่ในคุก

เปาโลขอพบซีซาร์

๒๕ ^๑สามวันหลังจากเฟสทัสได้เป็นเจ้าของเมือง เขาเดินทางจากเมืองซีซาร์ียาไปเมืองเยรูซาเล็ม ^๒พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำชาวยิวยื่นข้อกล่าวหาเปาโลต่อเฟสทัส และอ้อนวอนเฟสทัส ^๓ให้ช่วยส่งเปาโลมาให้กับพวกเขาที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย (พวกเขาวางแผนที่จะข่มขู่เปาโลในระหว่างทาง) ^๔เฟสทัสตอบว่า “เปาโลถูกควบคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซาร์ียา และอีกไม่กี่วันเราก็จะเดินทางไปเมืองนั้นแล้ว ^๕ให้ผู้นำของท่านบาง คนเดินทางลงไปกับเราสิ แล้วไปฟ้องร้องเขาที่นั่นถ้าเขาทำอะไรผิด”

^๖หลังจากที่พักอยู่กับพวกเขาได้แปดหรือสิบวัน เฟสทัสก็เดินทางลงไปซีซาร์ียา วันรุ่งขึ้นเขานั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ^๗ทันทีที่เปาโลมาถึง พวกคนยิวที่เดินทางมาจากเยรูซาเล็มก็มายืนล้อมเขาไว้และกล่าวหาว่าเปาโลทำผิดร้ายแรงหลายอย่าง ^๘ทั้งๆที่พวกเขาพิสูจน์ไม่ได้สักอย่าง ^๙เปาโลต่อสู้คดีด้วยตัวเองว่า “ผม

ไม่ได้ทำอะไรผิดต่อกฎปฏิบัติของชาวยิว ต่อวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย” ^{๑๐}แต่เพราะเฟสทัสอยากจะทำใจชาวยิว เขาจึงถามเปาโลว่า “เจ้าเต็มใจจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีนี้ต่อหน้าเราที่นั่นไหม”

^{๑๑}เปาโลตอบว่า “ตอนนี้ ผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าศาลของซีซาร์ ซึ่งควรจะเป็นอย่งนั้นอยู่แล้ว ท่านก็รู้แล้วว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อชาวยิว ^{๑๒}ถ้าผมทำผิดจริงหรือทำอะไรที่สมควรตาย ผมก็ยอมตายไม่ขัดขืนหรอก แต่ถ้าข้อกล่าวหาที่พวกนี้เอามาฟ้องร้องผมไม่เป็นความจริง ใครก็ไม่มีส่วนที่จะส่งผมไปให้กับพวกนี้ทั้งนั้น ผมขอให้ซีซาร์สอบสวนเอง”

^{๑๓}หลังจากที่เฟสทัสได้หารือกับที่ปรึกษาของเขาแล้ว ก็ตอบว่า “เจ้าขอให้ซีซาร์สอบสวน เจ้าก็จะต้องไปหาซีซาร์”

เฟสทัสถามเฮโรดอากริปปาเกี่ยวกับเปาโล

^{๑๔}หลายวันต่อมา กษัตริย์อากริปปา † และ เบอร์นิส ‡ มาถึงเมืองซีซาร์ียา เพื่อมาเยี่ยมคารวะเฟสทัส ^{๑๕}หลังจากที่ทั้งสองอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสเล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งที่เป็นนักโทษที่เฟลิกส์ทิ้งไว้ในคุก ^{๑๖}ตอนที่เรายู่ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูไสชาวยิว เอาคดีของชายคนนั้นมายื่นฟ้องกับเรา และขอให้เราตัดสินลงโทษให้ด้วย ^{๑๗}เราบอกกับพวกเขาว่า ธรรมเนียมของชาวโรมันจะไม่ส่งมอบตัวใคร จนกว่าคนฟ้องกับคนที่ถูกฟ้องมาอยู่พร้อมหน้ากัน เพื่อให้คนที่ถูกฟ้องได้มีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาเสียก่อน ^{๑๘}เมื่อพวกเขาตามเรามาที่นี่เราก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นเราขึ้นนั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้นำตัวชายคนนั้นเข้ามา ^{๑๙}เมื่อพวกที่ฟ้องร้องเขายืนขึ้นกล่าวหาเขา เราก็เห็นว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นไม่ใช่เป็นเรื่อง

*๒๔:๒๗ ปอริอัส เฟสทัส เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ. ๕๕ หรือ ๕๙-๖๒ (พ.ศ. ๖๐๑ หรือ ๖๐๒-๖๐๕)

†๒๕:๑๓ กษัตริย์อากริปปา เฮโรดอากริปปาองค์ที่ ๒ เป็นเหลนของเฮโรดมหาราช ปกครองแคว้นอาบิลิน แคว้นกาลิลี แคว้นอิทรูเรีย และแคว้นทรานโคไนติส ในปี ค.ศ. ๕๓-๑๐๐ (พ.ศ. ๕๙๖-๖๕๓)

‡๒๕:๑๓ เบอร์นิส น้องสาวของอากริปปาองค์ที่ ๒ เป็นลูกสาวคนโตของเฮโรด อากริปปาองค์ที่ ๑

อะไรที่ร้ายแรงอย่างที่เราคิด ^{๑๘} แต่กลับเป็นการโต้เถียงกันทางด้านศาสนาของพวกเขาเอง เป็นเรื่องเกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อเยชูที่ตายไปแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่ ^{๒๐} เราไม่รู้ว่าจะสอบสวนเรื่องพวกนี้อย่างไรดี เราจึงถามเปาโลว่า เขาเต็มใจจะไปเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีนี้ที่นั่นหรือไม่ ^{๒๑} แต่เขาร้องขอให้ซีซาร์เป็นผู้ตัดสินเขา เราจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้ก่อนจนกว่าเราจะส่งตัวเขาไปให้ซีซาร์”

^{๒๒} จากนั้นกษัตริย์อากริปปา ก็พูดกับเฟสทัสว่า “เราเองก็อยากจะฟังชายคนนี้เหมือนกัน” เฟสทัสบอกว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังจากเขา”

^{๒๓} ในวันรุ่งขึ้น กษัตริย์อากริปปาและเบอร์นิส เดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่อยู่หลังการและเข้าไปในห้องตัดสินคดีพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชากรมทหารและผู้นำคนสำคัญๆของเมือง เฟสทัสสั่งให้นำเปาโลเข้ามา ^{๒๔} จากนั้นเฟสทัสก็พูดว่า “กษัตริย์อากริปปาและทุกท่านที่อยู่กับพวกเราที่นี่ ท่านเห็นชายคนใหม่ เขาเป็นคนที่กลุ่มคนยิวทั้งหมดทั้งในเมืองเยรูซาเล็มและที่นี่ ได้อ้อนวอนเราและได้ร้องตะโกนว่า เขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ^{๒๕} แต่เราไม่เห็นว่าเขาจะทำผิดอะไรถึงขั้นต้องตาย และเมื่อเขาขอให้จักรพรรดิสอบสวนเอง เราจึงตัดสินใจส่งเขาไป ^{๒๖} แต่เราไม่รู้ว่าจะเขียนบอกจักรพรรดิเกี่ยวกับชายคนนี้อย่างไร เราจึงพาเขามาอยู่ต่อหน้าพวกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าท่านกษัตริย์อากริปปา เพื่อที่ว่าหลังจากการสอบสวนครั้งนี้ผ่านไปแล้ว เราอาจจะมียุติธรรมที่จะเขียนได้บ้าง ^{๒๗} เราเห็นว่ามันจะไม่เข้าท่าเลยที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่มีข้อกล่าวหา”

เปาโลอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา

๒๖ ^๑ กษัตริย์อากริปปาพูดกับเปาโลว่า “ตอนนี้ เจ้าพูดแก่กับกับตัวเองได้แล้ว” เปาโลจึงยกมือขึ้น และเริ่มแก้ข้อกล่าวหาว่า ^๒ “กษัตริย์อากริปปา ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเกียรติจริงๆที่ได้มาแก้ต่างให้กับ

ตัวเองต่อหน้าท่านในวันนี้ ต่อข้อกล่าวหาทั้งหมดของชาวยิว ^๓ ท่านรู้จักประเพณีและปัญหาข้อโต้แย้งต่างๆของชาวยิวเป็นอย่างดี ขอให้ท่านช่วยอดทนฟังข้าพเจ้าหน่อย ^๔ ชาวยิวทุกคนรู้ว่าข้าพเจ้าใช้ชีวิตอย่างไรตั้งแต่เด็กมาแล้ว ข้าพเจ้าโตมาท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม

^๕ พวกเขารู้จักข้าพเจ้าดี และถ้าพวกเขาอยากทำ พวกเขาสามารถยืนยันกับท่านได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นพวกที่เคร่งศาสนาที่สุดในหมู่คนยิว ^๖ และที่ข้าพเจ้ายื่นอุทธรณ์ขออยู่ที่นี้ ก็เพราะความหวังที่ข้าพเจ้ามีในคำสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของเรา ^๗ เป็นคำสัญญาที่พวกเราสืบสองเผ่าหวังที่จะได้รับ จึงได้ รับใช้พระเจ้าอย่างขยันขันแข็งทั้งวันทั้งคืน ข้าแต่กษัตริย์ก็เพราะความหวังอันนี้แหละ ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องถูกชาวยิวกล่าวหา ^๘ ทำให้ผมพวกท่านถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา

^๙ ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนกันว่า จะต้องทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อต่อต้านเยซูชานาซาเรธ ^{๑๐} ข้าพเจ้าก็ได้ทำอย่างนั้นในเยรูซาเล็ม และเพราะข้าพเจ้าได้ รับอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช ข้าพเจ้าจึงจับคนที่เป็นของพระเจ้าไปขังคุก เมื่อพวกเขาถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็เห็นดีเห็นชอบด้วย ^{๑๑} ข้าพเจ้าเข้าไปจับพวกเขาตามที่ ประชุมต่างๆออกมาลงโทษบ่อยๆและบังคับให้พวกเขาพูดสวปแข่ง ^{๑๒} พระเยซู ข้าพเจ้าโกรธแค้นพวกนี้มาก ถึงกับเดินทางไปข่มเหงพวกนี้ถึงต่างแดน

เปาโลเล่าเรื่องที่ได้เห็นพระเยซู

^{๑๓} ครั้งหนึ่ง ตอนที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส โดยได้ รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช ^{๑๔} ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางอยู่นั้น ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าก็เห็นแสงจากท้องฟ้า สว่างจ้ากว่าแสงอาทิตย์เสียอีก แสงนั้นส่องมารอบตัวข้าพเจ้าและคนที่มาด้วยกัน ^{๑๕} พวกเราทั้งหมดล้มลงกับพื้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าเองเป็น

*๒๖:๑ ยกมือขึ้น เป็นสัญญาณที่ทำขึ้นเพื่อบอกให้คนตั้งใจฟัง

†๒๖:๑๑ สวปแข่ง มีความหมายโดยนัย หมายถึง “สบประมาท” หรือ “ดูถูก”

ภาษาอารเมค ว่า ‘เขาโล เขาโล เจ้าข่มเหงเราทำไม เวลาที่เจ้าต่อสู้กับเรา ตัวเจ้านั้นแหละที่เจ็บ’^{๑๕} ข้าพเจ้าถามว่า ‘ท่านเป็นใคร’

แล้วพระองค์ก็พูดว่า ‘เราคือเยซูผู้ ที่เจ้าข่มเหงนั้น’^{๑๖} แต่ลุกขึ้นยืนเถอะ เรามาปรากฏตัวกับเจ้าเพื่อแต่ง ตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้ เพื่อไปบอกคนอื่นถึงเรื่องที่เราได้เห็นเรา และบอกเรื่องที่เราจะแสดงให้เจ้าดู^{๑๗} เราจะช่วย เหลือเจ้าให้รอดพ้นจากคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวที่เรากำลังจะส่งเจ้าไปหา^{๑๘} เพื่อเปิดตาของพวกเขา ให้พ้นจากความมืดสู่ความสว่าง และพ้นจากอำนาจของซาตานมาสู่พระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้ รับการอภัยต่อบาป และเข้ามีส่วนในคนเหล่านั้นที่เราได้ทำให้เป็นของเรา โดยความไว้วางใจที่พวกเขา มีต่อเรา”

เปาโลพูดถึงงานของเขา

^{๑๙}“ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นอยู่วงนี้ ข้าพเจ้าจึงเชื่อ ฟังนิมิตที่มาจากสวรรค์นั้น^{๒๐} ข้าพเจ้าเริ่มสอนผู้คนในเมืองตามัสกัส ก่อน จากนั้นก็สั่ง สอนผู้คนในเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย โดยบอกให้พวกเขากลับตัวกลับใจ หันมาหาพระเจ้าและทำการงานต่างๆที่เหมาะสมกับคนที่กลับตัวกลับใจแล้ว^{๒๑} นี่เป็นเหตุที่พวกยิวได้เข้ามาจับกุมตัวข้าพเจ้าในขณะที่อยู่ในวิหาร และพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย^{๒๒} แต่พระเจ้าก็ได้ช่วยข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถมายืนเป็นพยานต่อท่านทั้งหลาย ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ในที่นี้ได้ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดอะไรเลย นอกจากสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า และโมเสสบอกไว้แล้วว่า จะเกิดขึ้น^{๒๓} นั่นคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะต้องทนทุกข์ ทรมาน และพระองค์จะเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์จะเป็นผู้นำแสง สว่างมาสู่คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว”

เปาโลพยายามชักจูงอากริปปา

^{๒๔}ขณะที่เปาโลกำลังพูดแก่ ต่างในเรื่องต่างๆอยู่นั้น เฟส ทัสก็ตะเบ็งเสียงขึ้นมว่า

“เปาโล แก่เสียสติไปแล้ว แก่เรียนจะจนเป็นบ้าไปแล้ว”^{๒๕} เปาโลตอบว่า “ท่านเฟส ทัส ผมไม่ได้เป็นบ้า สิ่งที่ผมพูดมานี้เป็นความจริงและมีเหตุผล^{๒๖} กษัตริย์อากริปปารู้เรื่องพวกนี้ดี และผมก็สามารถพูดได้อย่างเปิดเผยกับท่าน ผมแน่ใจว่าไม่มีเรื่องใหญ่ เล็ดลอดสายตาของท่านไปได้ เพราะเรื่อง นี้ไม่ได้ทำกันอย่างลับๆ^{๒๗} ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนหรือเปล่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อแน่”^{๒๘} จากนั้น กษัตริย์อากริปปา ก็พูดแทรก เปาโลว่า “เจ้าคิดว่าสามารถชักจูงให้เราเป็นคริสเตียนในเวลาอันสั้นอย่างนี้หรือ”

^{๒๙} เปาโลตอบว่า “ไม่ ว่าจะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแค่ไหน ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้ท่านและทุกคนที่ฟังข้าพเจ้าในวัน นี้ เป็นคริสเตียนเหมือนอย่างข้าพเจ้า ยกเว้นแต่ไซโตรวนนี่เท่านั้น”

^{๓๐} จากนั้นกษัตริย์อากริปปา ก็ลุกขึ้น รวมทั้งเจ้าเมืองเบอร์นิส และคนอื่นๆทั้งหมดที่นั่งอยู่กับพวกเขาด้วย^{๓๑} หลังจากที่พวกเขาออกไปจากห้องแล้ว ก็คุยกันว่า “ชายคน นี้ไม่ได้ทำอะไรที่สมควรตาย หรือสมควรถูกขังคุกเลย”^{๓๒} กษัตริย์อากริปปาพูดกับเฟส ทัสว่า “อัน ที่จริง ถ้าชายคน นี้ไม่ได้ขอให้ซีซาร์ เป็นผู้สอบสวน ก็ปล่อยตัวไปได้แล้ว”

เปาโลแล่นเรือไปกรุงโรม

๒๗^๑ เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเดินทาง ไปประเทศอิตาลี พวกเขา ก็ให้นายร้อยยูเลีย สไนกองทหารของจักรพรรดิควบคุมตัวเปาโลและนักโทษคนอื่นๆไป^๒ พวกเราไปลงเรือที่เมืองอัคราเมทิกิยุม เรื่อนั้นกำลังจะแล่นไปตามท่าต่างๆที่อยู่ตามแนวชายฝั่งของแคว้นเอเชีย แล้วพวกเราก็ออกทะเลไป อาริสทาร์ตัสไปกับพวกเราด้วย เขาเป็นชาวเมืองเฮสุโลนี กาโนแคว้นมาซิโดเนีย^๓ พอวันรุ่งขึ้น พวกเราก็มายังเมืองไซดอน ยูเลีย สติกับเปาโลมาก เขายอมให้เปาโลไปเยี่ยมเพื่อน ฟุงไต้ เพื่อว่าเพื่อนจะ ได้ช่วยเหลือเปาโลตามความจำเป็น^๔ จากไซดอน พวกเราแล่นเรือออกสู่ทะเล กระแสลมต้านเรามาก เราจึงแล่นโดยใช้เกาะไซปรัส

^{๑๒๖:๑๕} อารเมค เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นค.ศ. ที่ ๑
^{๑๒๖:๑๕} ต่อสู้กับเรา ในภาษาเดิม ใช้คำว่า ตะปะฏัก

เป็นที่กำบังลมให้กับเรา ๕ พวกเราแล่นเรือข้ามทะเลที่เป็นน่านน้ำของแคว้นซีลีเซียและแคว้นปัมพีเลียจนมาถึงเมืองมิราในแคว้นลิเซีย ๖ ที่นั่นนายร้อยพบเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรียและกำลังจะไปประเทศอิตาลี เขาเลยให้พวกเราลงเรือลำนี้ ๗ เรือของพวกเราแล่นไปได้ช้ามากเป็นเวลานานวัน ในที่สุดก็มาถึงเมืองคินดีสอย่างทุลักทุเล เราไม่สามารถเดินทางต่อไปได้ เพราะกระแสลมแรงมาก จึงต้องเปลี่ยนเส้นทางแล่นไปแอบลมอยู่หลังเกาะครีต ที่อยู่ตรงข้ามกับแหลมสัลโมเน ๘ เรือแล่นเลียบชายฝั่งเกาะครีตไปด้วยความยากลำบาก แล้วก็มาถึงที่หนึ่งชื่อว่าท่างามติใกล้เมืองลาเซีย

๙ พวกเราเสียเวลาไปมาก และตอนนั้นก็ไม่สามารถจอดได้แล้วที่จะแล่นเรือ เพราะวันออกอาหารของยิวก็ผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนพวกเขาว่า ๑๐ “ท่านทั้งหลาย ผมเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะประสบกับความหายนะ และจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่แต่เฉพาะสินค้าและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย” ๑๑ แต่แทนที่นายร้อยจะฟังคำเตือนของเปาโล เขากลับไปเชือกปัดนและเจ้าของเรือ ๑๒ เพราะทำเรือนี้ไม่เหมาะที่จะจอดเรือในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงตกลงที่จะแล่นเรือออกจากที่นั่น ถ้าเป็นไปได้พวกเขาอยากจะไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์จะได้จอดเรืออยู่ที่นั่นในช่วงฤดูหนาว ฟีนิกส์เป็นเมืองท่าบนเกาะครีต เป็นท่าเรือที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

พายุนทะเล

๑๓ เมื่อมีลมพัดมาจากทิศใต้เบาๆ พวกเขาก็คิดว่า “นี่แหละเป็นลมที่เราอยากได้” พวกเขาจึงถอนสมอเรือขึ้น แล้วแล่นไปตามชายฝั่งเกาะครีต ๑๔ แต่ไม่ช้าก็มีลมพายู

คล้ายเฮอร์ริเคน ที่เรียกว่าลมตะวันตกเฉียงเหนือ พัดมาจากเกาะ ๑๕ เรือติดอยู่ท่ามกลางพายุ และไม่สามารถต้านกระแสลมได้ พวกเราจึงปล่อยให้เรือแล่นไปตามลม ๑๖ ในที่สุดเรือก็แล่นไปอยู่หลังเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่งชื่อ คาวดา ที่ช่วยกำบังลมให้เรา พวกเราได้ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาผูกไว้กับเรือด้วยความทุลักทุเลยิ่งนัก ๑๗ หลังจากที่ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกถอดได้ทิ้ง เรือใหญ่แล้วมัดเรือใหญ่ให้แน่นขึ้น เพราะกลัวว่ามันอาจจะแล่นไปเกยตื้นบนสันดอนทรายของอ่าวเสอร์ทิส พวกเขาก็ทิ้งลูกท่อนลงทะเล ปล่อยให้เรือลอยไปตามกระแสลม ๑๘ หลังจากถูกพายุโหมกระหน่ำอย่างแรง วันต่อมา พวกเขาก็เริ่มโยนสินค้าลงทะเลไป ๑๙ ถึงวันที่สาม พวกเขาก็ถึงอุปกรณ์ต่างๆ ในเรือลงทะเลด้วยมือตนเอง ๒๐ พวกเราไม่เห็นเดือนเห็นตะวันมาหลายวันแล้ว พายุยังคงโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ในที่สุดพวกเราทั้งหมดหวังที่จะมีชีวิตรอด

๒๑ ไม่มีใครยอมกินอะไรมาหลายวันแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าพวกเขาพูดว่า “พวกคุณน่าจะฟังคำแนะนำของผมว่าอย่าแล่นเรือออกจากเกาะครีต จะได้ไม่ต้องมาพบกับความเสียหายและสูญเสียอย่างนี้ ๒๒ แต่ตอนนี้ผมอยากให้พวกคุณมีกำลังใจกันไว้ จะไม่มีใครตายหรอก มีแต่เรือลำนี้เท่านั้นที่จะพังไป ๒๓ เพราะเมื่อคืนนี้มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผม และผู้ที่ผมรับใช้ อยู่ได้มายืนอยู่ข้างๆ ผม ๒๔ แล้วบอกว่า ‘ไม่ต้องกลัวเปาโล เจ้าจะต้องได้ยืนอยู่ต่อหน้าซีซาร์แน่ และพระเจ้าจะช่วยชีวิตทุกคนบนเรือก็เพราะเจ้า’ ๒๕ เพราะฉะนั้นให้พวกคุณมีกำลังใจไว้ เพราะผมไว้ใจพระเจ้าว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นอย่างที่ทูตสวรรค์ได้บอกผมไว้ อย่างแน่นอน ๒๖ แต่พวกเราจะต้องวิ่งไปเกยตื้นที่เกาะไหนสักแห่ง”

*๒๗:๕ วันออกอาหาร วันของการได้ รับชำระล้างจากบาป วันสำคัญทางศาสนาของชาวยิว ที่เกิดขึ้นในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปี ซึ่งในช่วงเวลานี้อาชีพพายุนั้นทะเลจะเริ่มก่อตัว

†๒๗:๑๗ ลูกท่อน เป็นแผ่นไม้ที่มีถักปล้ำมัดติดอยู่ข้างบน และของหนักถ่วงอยู่ข้างล่าง ลากติดอยู่ท้ายเรือ เพื่อช่วยพยุงเรือไม่ให้หันคว่ำและช่วยทำให้เรือแล่นช้าลง

๒๗ มาถึงคืนที่สิบสี่ เรือของพวกเราลอยคออยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกลูกเรือรู้สึกวุ่นวาย ดินอยู่ใกล้ๆ พวกเขายังระดับน้ำดู และวัดความลึกได้สามสิบเจ็ดเมตร เวลาผ่านไปสักพักพวกเขาก็หยั้งระดับน้ำอีก คราวนี้วัดความลึกได้ยี่สิบเจ็ดเมตร ๒๘ พวกเขากลัวว่าเรือจะไปเกยตื้นบนฝั่งที่มีหินจึงโยนสมอสี่ตัวลงจากดาดหลังของเรือ และอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ ๓๐ พวกลูกเรือพยายามหนีออกจากเรือ พวกเขาจึงหย่อนเรือชูชีพลงในทะเล แกล้งทำเป็นว่าจะไปโยนสมอเรือจากทางหัวเรือ ๓๑ แต่เปาโลบอกกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่บนเรือ พวกท่านทั้งหมดก็จะไม่รอด” ๓๒ พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือชูชีพไว้ แล้วปล่อยให้มันลอยไป

๓๓ พอใกล้จะสว่างแล้ว เปาโลก็ชักชวนให้พวกเขากินอาหาร เปาโลบอกว่า “นี่พวกคุณก็ได้เฝ้าคอยด้วยใจระทึกมาตั้งสิบสี่วันแล้ว โดยไม่ได้กินอะไรเลย ๓๔ กินอะไรบ้างเถอะ เพื่อจะได้อยู่ต่อไป ไม่ต้องห่วงหรอก จะไม่มีผมสักเส้นหลุดไปจากหัวของคุณคุณแม่แต่คนเดียว” ๓๕ เมื่อเปาโลพูดเสร็จ เขาก็เอาขนมปังมากล่าวขอบคุณพระเจ้าต่อ หน้าคนทั้งหมดแล้วก็หักกิน ๓๖ ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นและหยิบอาหารมากินกัน ๓๗ บนเรือมีทั้งหมดสองร้อยเจ็ดสิบหกคน ๓๘ หลังจากกินอาหารกันจนอิ่มแล้ว พวกเขาได้โยนข้าวสารทั้งหมดทิ้ง เพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรือแตก

๓๙ พอสว่างแล้ว พวกเขาไม่รู้ว่าแผ่นดินที่เห็นนั้นเป็นที่ไหน แต่พวกเขาสังเกตเห็นอ่าวที่มีชายหาดแห่งหนึ่ง พวกเขาจึงตัดสินใจว่าถ้าเป็นไปได้จะนำเรือแล่นไปเกยตื้นบนหาดแห่งนั้น ๔๐ พวกเขาจึงตัดสมอเรือทิ้งลงทะเล แล้วแกะเชือกที่มัดหางเสือออกจากนั้น ดึงใบหัวเรือขึ้นให้รับลม และมุ่งหน้าเข้าหาชายหาด ๔๑ แต่พวกเขากลับชนสันดอน

ทรายและเกยตื้น หัวเรือติดแน่นไม่ขยับเขยื้อน ส่วนท้ายเรือก็ถูกคลื่นซัดจนเรือแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

๔๒ พวกทหารจึงวางแผนที่จะฆ่านักโทษ เพราะกลัวว่าจะจะมีใครว่ายน้ำหนีไป ๔๓ แต่นายร้อยอยากจะช่วยชีวิตเปาโล จึงสั่งห้ามไม่ให้พวกเขาทำตามแผนนั้น เขาส่งคนทีว่ายน้ำ เป็นให้กระโดดลงน้ำแล้วว่ายน้ำขึ้นฝั่งไปก่อน ๔๔ ส่วนคนที่เหลือก็ให้เกาะไม้กระดานหรือซากเรือที่แตก ในที่สุดทุกคนก็เข้าถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

เปาโลบนเกาะมอลตา

๒๘ หลังจากทุกคนมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเราถึงรู้ว่าเกาะแห่งนี้ชื่อว่ามอลตา ๒ คนพื้นเมืองที่นี่เจตกับพวกเราเหลือ เกิน พวกเขาออกไปต้อนรับพวกเราทุกคน เนื่องจากฝนเพิ่งตกและอากาศหนาว ๓ เปาโลได้เก็บกิ่งไม้กองหนึ่งมาสูมไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยออกมาเพราะถูกความร้อน มันกัดติดอยู่กับมือของเปาโล ๔ เมื่อพวกคนพื้นเมืองเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของเปาโล พวกเขาก็พูดกันว่า “คนผู้นี้ต้องเป็นฆาตกรแน่ๆถึงแม้เขาจะรอดตายจากทะเล แต่เจ้าแม่แห่งความยุติธรรมก็ไม่ยอมให้เขารอดตายไปได้” ๕ แต่เปาโลสะบัดงูตกลงไปในกองไฟ โดยที่ตัวเขาไม่เป็นอันตรายแม้แต่นิดเดียว ๖ พวกเขาคิดว่าเปาโลคงจะต้องบวม หรือไม้ก็ล้มลงขาดใจตายทันที แต่หลังจากที่ไม่เห็นมีอะไรผิด ปกติเกิด ขึ้นกับเปาโล พวกเขาก็เปลี่ยนใจและพูดว่า เปาโลเป็นเทพเจ้า

๗ ใกล้ๆแถวนั้น มีทุ่งหญ้าของหัวหน้าเกาะที่ชื่อว่า ปูบุ ลี อัส เขาเชิญพวกเราเข้าไปในบ้าน และเลี้ยงดูปูเลื่อพวกเราเป็นอย่างดีถึงสามวัน ๘ พ่อของปูบุ ลี อัสนอนป่วยเป็นไข้ และเป็นโรคบิด ๙ อยู่บนเตียง เปาโลจึงเดินเข้าไปหา หลังจากเปาโลอธิษฐานแล้วก็วางมือบนตัวเขา แล้วเขาก็หาย ๙ เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น คนป่วยคนอื่นๆที่อยู่บนเกาะนี้ ต่างก็

*๒๗:๒๗ ทะเลอาเดรีย ทะเลที่อยู่ระหว่างประเทศกรีซและประเทศอิตาลี รวมถึงตอนกลางของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

†๒๘:๙ เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม ผู้คนคิดว่ามีเจ้าแม่ชื่อว่าความยุติธรรมมีหน้าที่ลงโทษคนไม่ดี

‡๒๘:๘ โรคบิด โรคที่มีอาการคล้ายกับโรคท้องร่วง

พากันมาให้เปาโลรักษาจนหายหมดทุกคน
 ๑๐ คนบนเกาะนับถือพวกเรามาก เมื่อถึง
 เวลาที่จะแล่นเรือต่อไป พวกเขาจัดแจงหา
 สิ่งของต่างๆที่จำเป็นสำหรับการเดินทางมา
 ให้

เปาโลเดินทางไปที่กรุงโรม

๑๑ สามเดือนหลังจากเรือแตก พวกเรา
 ได้ลงเรือที่มาแวะพักอยู่ที่เกาะ นี้ในช่วงฤดู
 หนาว เป็นเรือที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรีย
 มีรูปพระแผลด และสลักอยู่ที่หัวเรือ
 ๑๒ พวกเรามาถึงเมืองไซราคิวส์ และพักอยู่
 ที่นั่นสามวัน ๑๓ จากที่นั่น พวกเราแล่นเรือ
 ต่อไปที่เมืองเรอียูม ในวันรุ่งขึ้นก็มีลมพัด
 มาจากทางทิศใต้ วันที่สองพวกเราถึง
 เมืองปาทาลี ๑๔ เราพบพี่น้องบางคนที่นี่
 และพวกเขาชวนให้พวกเราพักอยู่ด้วยเป็น
 เวลาเจ็ดวัน ต่อจากนั้นพวกเราเดินทางไป
 โรม ๑๕ เมื่อพวกพี่น้องในกรุงโรม ได้รับข่าว
 เรื่องพวกเรา พวกเขาออกเดินทางออกมา
 พบพวกเราถึงตลาดอปปิอัส และโรงแรม
 สามหลัง ๑๖ เมื่อเปาโลเห็นพวกเขา ก็ขอบคุณ
 พระเจ้าและมีกำลังใจมากขึ้น

เปาโลอยู่ในกรุงโรม

๑๖ เมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับ
 อนุญาตให้อยู่คนเดียวต่างหาก โดยมีทหาร
 คนหนึ่งคอยเฝ้าเขาไว้ ๑๗ หลังจากผ่านไป
 สามวัน เปาโลเรียกประชุมผู้นำของชาวยิว
 เมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้ว เปาโลจึงพูด
 ขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ถูกจับที่เมือง
 เยรูซาเล็มแล้วถูกส่งไปให้กับพวกโรมัน
 เหมือนกับนักโทษ ทั่วๆที่ผมไม่ได้ต่อ
 ด้านคนของพวกเรา หรือต่อด้านประเพณีของ
 บรรพบุรุษของพวกเราเลย ๑๘ เมื่อพวกโรมัน
 ได้สอบสวนผมแล้ว ก็จะปล่อยตัวผมไป เพราะ
 ผมไม่ได้ทำอะไรผิดถึงกับต้องตาย ๑๙ แต่
 ชาวยิวไม่ยอม ผมจึงจำเป็นต้องขอให้ชี้ชัด

สอบสวน ไม่ใช่เพราะผมมีเรื่องจะฟ้องร้อง
 คนร่วมชาติของผมเอง ๒๐ นี่เป็นเหตุที่ผมขอ
 พบเพื่อพูดคุยกับพวกท่าน ความจริงแล้วที่
 ผมต้องถูกขังก็เพราะเห็นแก่ความ
 หวังของชาวอิสราเอล ๒๑”

๒๒ พวกผู้นำชาวยิวจึงพูดกับเปาโลว่า
 “พวกเรายังไม่ได้รับจดหมายอะไรเกี่ยวกับ
 ท่าน ที่มาจากแคว้นยูเดียเลย และยังไม่
 มีพี่น้องคนไหนที่เดินทางมาจากที่นั่น เพื่อ
 รายงานหรือให้ร้ายเกี่ยวกับตัวท่าน ๒๓ แต่
 พวกเราอยากจะได้ยินสิ่งที่ท่านคิด เพราะ
 พวกเราว่าทุกหนแห่งต่อต้านลัทธินี้”

๒๓ พวกเขายังนัดวันพบกับเปาโลอีก เมื่อ
 ถึงวันนัดพบ ก็มีคนมากกว่าเดิมมาหาเปาโล
 ในที่พักของเขา เปาโลได้อธิบายและเป็น
 พยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า พยายาม
 ชักจูงพวกนั้นให้เชื่อในพระเยซู โดยอ้างจาก
 กฎของโมเสสและจากสิ่งที่พวกผู้พูดแทน
 พระเจ้า เขียนไว้ เปาโลได้ทำอย่างนี้ตั้งแต่
 เข้าจันเยิน ๒๔ บางคนเชื่อในสิ่งที่เขาพูด
 บางคนก็ไม่เชื่อ ๒๕ เกิดการขัดแย้งกันเองในหมู่
 พวกเขา บางคนเริ่มเดินหนีไปหลังจากที่
 เปาโลพูดว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์พูดไว้ถูก
 ต้องเลย เมื่อพูดกับบรรพบุรุษของพวกท่าน
 ผ่านทางอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า
 ๒๖ “ให้ไปหาคนพวกนี้ และพูดกับเขาว่า
 ท่านจะฟังแล้วฟังอีก
 แต่จะไม่เข้าใจ
 ท่านจะมองแล้วมองอีก
 แต่จะไม่เห็นจริงๆ
 ๒๗ เพราะจิตใจของคนพวกนี้ต่อต้าน
 หูของเขาไม่เต็มใจที่จะฟัง และพวกเขาปิด
 ตาของตนเอง
 ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะได้เห็นกับตา และ
 ได้ยินกับหู
 และเข้าใจด้วยจิตใจ และหันกลับมาหาเรา
 เพื่อให้เรารักษาพวกเขา” ๒

*๒๘:๑๑ พระแผลด รูปปั้นของคาสเตอร์และโพลลักซ์ พระสององค์ของกรีก
 †๒๘:๑๕ ตลาดอปปิอัส เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ ๖๙ กิโลเมตร
 ‡๒๘:๑๕ โรงแรมสามหลัง เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ ๔๘ กิโลเมตร
 §๒๘:๒๐ อิสราเอล คือ ชนชาติยิว
 §๒๘:๒๗ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ ๖:๙-๑๐

๒๘ ดังนั้นพวกท่านควรรู้ไว้ว่า เรื่องความรอดจากพระเจ้า นี้ได้ส่งไปให้คนที่ไม่ใช่ยิวแล้ว และพวกเขาจะฟัง” ๒๘*

๓๐ เปาโลได้อยู่ในห้องที่เขาได้เช่าไว้เป็นเวลาถึงสองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มา

หาเขา ๓๑ เขาประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และสั่ง สอนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิตพระเยซูผู้เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ †อย่างเปิดเผยโดยไม่มีใครขัดขวาง

*๒๘:๒๘ ข้อนี้ สำเนากรีกช่วงหลัง พูดว่า “หลังจากเปาโลกล่าวสิ่งนี้แล้ว ชาวยิวทั้งหลายก็จากไป พวกเขาต่างโต้เถียงกันเองอย่างหนัก”

†๒๘:๓๑ ผู้เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์